

Capitolul 1

Barul de vampiri din Shreveport se va deschide mai târziu în seara asta. Întârzasem, așa că m-am dus direct la ușa din față, cea pentru public, unde m-a oprit însă un anunț scris cu litere gotice, roșii și clare, pe un carton alb: Vom fi pregătiți să vă întâmpinăm cu o mușcătură în seara asta, la ora 8. Vă rugăm să ne scuzați pentru întârziere. Semnat: „Colectivul Fangtasia.”

Era a treia săptămână din septembrie, așa că firma roșie de neon FANGTASIA era deja aprinsă. Cerul era negru, aproape ca smoala. Am rămas un minut cu un picior în mașină, savurând seara blândă și mirosul fin și uscat de vampir din jurul clubului. Apoi am dus mașina în spate și am parcat lângă alte câteva mașini aliniată la intrarea pentru angajați. Nu întârzasem decât cinci minute, dar se părea că toți ceilalți ajunseseră înaintea mea la întâlnire. Am bătut la ușă și am așteptat.

Tocmai ridicasem mâna să mai bat o dată, când Pam, adjuncta lui Eric, deschise ușa. Pam se ocupa de bar, dar mai avea și alte îndatoriri în diferitele afaceri ale lui Eric. Deși vampirii ieșiseră în lume în urmă cu cinci ani și își puneau în evidență latura amabilă, erau încă destul de secretoși în legătură cu metodele prin care făceau bani și câteodată mă întrebam oare cât din America dețineau cu adevărat morții vii. Eric, proprietarul Fangtasiei, era un vampir adevărat, în sensul că știa să țină totul pentru el. Bineînțeles că în foarte lunga sa existență a fost nevoit să se poarte așa.

— Intră, prietena mea telepată, spuse Pam, gesticulând dramatic.

Era îmbrăcată în costumația de serviciu: rochia neagră, lungă și transparentă pe care turiștii care intrau în bar se așteptau să o vadă la o femeie-vampir. (Când Pam își alegea singură hainele, era genul puloverelor pastel.) Pam avea cel mai auriu și mai drept păr blond văzut vreodată; de fapt, avea un farmec diafan, cu o nuanță mortală, iar nuanța mortală era partea care nu trebuia trecută cu vederea.

— Ce mai faci? am întrebat politicos.

— Nemaipomenit de bine, spuse. Eric este extrem de fericit.

Eric Northman, vampirul șef al Districtului 5, o transformase pe Pam în vampir, iar ea îi era îndatorată, dar și obligată să se pună la dispoziția lui. Așa era înțelegerea cu morții vii: erai tot timpul sub influența creatorului tău. Dar Pam îmi spusese nu o dată că Eric era un șef bun și că avea s-o lase să-și vadă de ale ei, dacă și când dorea. De fapt, trăise în Minnesota înainte ca Eric să cumpere Fangtasia și s-o cheme să-l ajute cu barul.

Districtul 5 reprezenta partea de nord-vest a Louisianei, care până acum o lună era jumătatea mai săracă a statului. Dar, de când lovise uraganul Katrina, raportul de putere economică se schimbaseră simțitor în Louisiana, mai ales în comunitatea vampirilor.

— Ce mai face deliciosul tău frate, Sookie? Și șeful tău terianthrop? întrebă Pam.

— Deliciosul meu frate tot zice că vrea să se însoare, ca toată lumea din Bon Temps, am zis.

— Pari un pic deprimată.

Pam se aplecă și mă privi ca o vrabie care cercetează o rămă.

— Păi, poate doar un pic, am zis.

— Trebuie să ai mereu o ocupație, spuse Pam. Ca să nu ai timp să-ți plângi de milă.

Pam adora rubrica de sfaturi „Dragă Abby” din ziarul local. O mulțime de vampiri o citeau în fiecare zi. Soluțiile pe care le găseau la unele dintre problemele cititorilor te dădeau pe spate. La propriu. Pam mă sfătuisese deja să nu-i mai las pe ceilalți să profite de amabilitatea mea și să-mi aleg mai cu atenție prietenii. Primeam consilieri în legătură cu viața emoțională de la un vampir.

— Am, i-am spus. Ocupație, vreau să zic. Lucrez, locuiesc în continuare cu colega de cameră din New Orleans, iar mâine mă duc la o serată, ca să udăm cadourile de nuntă. Nu pentru Jason și Crystal, pentru alt cuplu.

Pam se opri, cu mâna pe clanța ușii de la biroul lui Eric. Se gândea încruntată la cele spuse acum de mine.

— Nu-mi amintesc cum e asta cu udatul cadourilor, zise, dar parcă am mai auzit. Se luminează la față. Petrecerea o să fie într-o baie? Nu, sigur am mai auzit expresia asta înainte. O femeie i-a scris lui Abby că n-a primit nici un bilet de mulțumire după ce a dus la udat un cadou mare de tot. Se dau... cadouri?

— Exact, am spus. E vorba de o petrecere pentru cineva care o să se căsătorească în curând.

Câteodată e în cinstea cuplului, și atunci sunt amândoi de față. Dar, de obicei, e doar în cinstea miresei și invitatele la petrecere sunt numai femei. Toată lumea aduce un cadou. Ideea e că în felul ăsta cuplul poate porni în noua viață cu tot ce-i trebuie. La fel se întâmplă și când cuplul așteaptă un copil. Evident, atunci ne adunăm să udăm cadourile copilului.

— Cadourile copilului, repetă Pam.

Zâmbi rece. Felul în care își ridică ușor colțurile gurii era de ajuns să-ți înghețe inima.

— Îmi place cum sună, recunosc eu ea. Bătu la ușa biroului lui Eric, apoi o deschise.

— Eric, spuse, poate una dintre chelnerițe o să rămână însărcinată la un moment dat și atunci o să mergem și noi să udăm cadourile copilului.

— Asta ar fi ceva, spuse Eric, ridicându-și capul blond din hârțiile de pe birou.

Șeriful îmi înregistra prezența, îmi aruncă o privire tăioasă și hotărî să mă ignore. Eric și cu mine aveam o poveste mai veche.

În ciuda faptului că încăperea era plină de oameni care așteptau ca el să le dea atenție, Eric a lăsat jos pixul și s-a ridicat ca să-și etaleze corpul înalt și splendid, probabil în beneficiul meu. Ca de obicei, Eric purta blugi strâmți și un tricou „Fangtasia”, negru, având imprimat pe el colții albi, stilizați, pe care barul îi folosea ca logo. „Fangtasia” era scris cu litere de un roșu aprins, deasupra dinților, copiind stilul de pe firma de neon de afară. Dacă Eric se întorcea, pe spatele tricoului se vedea inscripționat: „Barul care mușcă.” Pam îmi dăduse și mie unul când Fangtasia începuse să-și scoată propriile produse promoționale.

Pe Eric tricoul venea trăsnet și-mi aminteam cât se poate de bine ce era pe sub el.

Mi-am smuls cu greu privirea de la corpul încordat al lui Eric și m-am uitat în cameră, de jur împrejur. Erau o mulțime de alți vampiri îngrămădiți în spațiu] acela mic, dar până să-i vezi nu-ți dădeai seama că sunt acolo, într-atât stăteau de tăcuți și nemișcați. Clancy, managerul barului, se așezase pe unul dintre cele două scaune pentru invitați din fața biroului. Vampirul abia supraviețuise războiului cu vrăjitoarele de anul trecut și nu scăpase nevătămat. Vrăjitoarele îl storseseră de sânge aproape iremediabil. Când l-a găsit Eric, după miros, într-un cimitir din Shreveport, pe Clancy numai o eprubetă de sânge l-ar mai fi putut salva de la moarte. În timpul lungii sale recuperări, vampirul roșcovan devenise aspru și tăios. Acum rânjea la mine, arătându-și colții.

— Poți să stai la mine în brațe, Sookie, spuse, bătându-se ușor pe picioare.

I-am răspuns cu un zâmbet, dar aveam o strângere de inimă.

— Nu, mersi, Clancy, am spus politicos.

Flirturile lui Clancy aveau întotdeauna ceva înțepător, iar acum erau cât se poate de ascuțite. Era unul dintre acei vampiri cu care aș fi preferat să nu rămân singură. Deși conducea bine barul și nu se atinsese niciodată de mine, tot primeam semnale periculoase dinspre el. Nu pot citi gândurile vampirilor și de-asta mi se pare confortabil să-mi petrec timpul cu ei, dar când am simțit acele semnale chiar mi-am dorit să pot intra în mintea lui Clancy și să aflu ce se petrece acolo.

Felicia, cea mai nouă barmaniță, stătea pe canapea, lângă Indira și Maxwell Lee. Arătau de parcă ar fi fost la o întrunire cu vampiri a Coaliției Curcubeului. Felicia era o îmbinare fericită a raselor albă și africană și avea aproape 1,80, deci aveai ce să admiri la ea. Maxwell Lee era omul cu pielea cea mai închisă la culoare din câți văzusem, iar micuța Indira era fiica unor imigranți indieni.

Mai erau încă patru oameni în cameră (dacă e corect să folosesc termenul „oameni”), și fiecare dintre ei mă supăra, deși în măsuri diferite.

Pe unul dintre ei nici n-am vrut să-l bag în seamă. Am început să răsfoiesc regulamentul de conduită a vârcolacilor și l-am tratat ca pe un renegat al grupului meu: m-am dezis de el. Nu i-am pronunțat numele, n-am vorbit cu el, n-am vrut să recunosc că există. (Desigur, era vorba de fostul meu prieten, Bill Compton – nu că l-aș fi remarcat, îngândurat, într-un colț al camerei.)

Sprîjinită de perete, lângă el, stătea bătrâna Thalia, care probabil că era și mai bătrână decât Eric. Era mică, la fel ca Indira, și foarte palidă, cu părul negru, des și ondulat, și extrem de nepoliticoasă.

Spre surprinderea mea, unii oameni găseau că asta e incitant. Thalia chiar avea niște adepți fideli care păreau încântați atunci când își folosea engleza prețioasă ca să le spună să se ducă dracului. Descoperisem că avea chiar și o pagină de Internet, creată și întreținută de fani. Dacă vă puteți închipui așa ceva. Pam îmi spusese că, atunci când Eric îi permisesese Thaliei să trăiască în Shreveport,

a fost de parcă ar fi adus un pitbull prost dresat și l-ar fi ținut în lanț, în curte. Pam nu fusese de acord.

Acești cetățeni morți, și totuși vii, locuiau cu toții în Districtul 5. Pentru a trăi și a munci sub protecția lui Eric, îi juraseră fidelitate, așa că erau nevoiți să dedice o parte din timpul lor pentru a se supune ordinilor sale, chiar dacă nu lucrau la bar. Apăruseră câțiva vampiri în plus în Shreveport zilele astea, după uraganul Katrina; la fel ca o mulțime de oameni, trebuiau să se ducă și ei undeva. Eric încă nu se hotărâse cum să procedeze cu vampirii refugiați, iar aceștia nu fuseseră invitați la întrunire.

În seara asta, erau doi musafiri în Fangtasia, dintre care unul îl depășea în rang pe Eric.

André era bodyguardul personal al lui Sophie-Anne Leclercq, regina Louisianei. Regina, în momentul acela, era evacuată în Baton Rouge. André părea foarte tânăr, cam de 16 ani; avea tenul proaspăt, ca de bebeluș, părul deschis la culoare era des și atârna greu. În îndelungata sa existență, André se dedicase numai lui Sophie-Anne, cea care îl crease și îl salvase. Nu avea sabia la el în seara asta, pentru că nu venise pe post de bodyguard, dar eram sigură că André era înarmat cu ceva – cuțit sau pistol. André însuși era p armă letală, cu sau fără ajutor.

Chiar când André se pregătea să-mi spună ceva, din spatele scaunului său se auzi o voce adâncă:

— Salut, Sookie.

Al doilea musafir al nostru, Jake Purifoy. M-am străduit să rămân nemișcată, când de fapt singurul impuls pe care îl aveam era să plec cât mai repede din birou. Eram o idioată. Dacă n-am fugit mâncând pământul când l-am văzut pe André, în fața lui Jake n-ar trebui să mă gândesc s-o șterg. Am făcut un efort și am dat din cap ca răspuns la salutul tânărului chipeș, care încă arăta viu. Dar știam că gestul nu păruse natural. Mă umpluse de un sentiment cumplit de milă și teamă.

Jake, născut vârcolac, fusese atacat de un vampir și sângerase până aproape să-și dea duhul. Într-un gest de îndurare, interpretat greșit, verișoara mea Hadley (și ea devenită vampir) descoperise corpul aproape neînsuflit al lui Jake și îl dusese acasă. Aceasta putea fi considerată o faptă bună, dar, după cum s-a dovedit mai târziu, nimeni n-a apreciat cu adevărat amabilitatea lui Hadley... nici măcar Jake. Nimeni nu mai auzise de un vârcolac transformat până atunci: vârcolacilor nu le plăceau vampirii și nu aveau încredere în ei, iar sentimentul era reciproc, din plin. A urmat un trai dur și însingurat pentru Jake, care locuia într-un ținut al nimănui. Regina îi oferise un loc în slujba sa, din moment ce nimeni altcineva nu se oferise să-l ajute în vreun fel.

Jake, orbit de pofta de sânge, își pusese în gând să mă servească pe mine drept prima sa gustare de vampir. Rezultatul fusese o cicatrice roșie pe care încă o mai am pe braț.

Ce seară minunată avea să fie asta!

— Domnișoară Stackhouse, spuse André, ridicându-se de pe al doilea scaun pentru invitați al lui Eric.

S-a înclinat. Gestul însemna o adevărată onoare pentru mine și mi-a ridicat un pic moralul.

— Domnule André, am spus, înclinându-mă și eu.

André a întins mâna către scaunul pe care îl eliberase politicos și pe care l-am acceptat, pentru că tocmai îmi rezolvase problema locului.

Clancy părea că se întristase. Ar fi trebuit ca el să-mi ofere scaunul, de vreme ce era mai mic în grad. Gestul lui André subliniase asta clar ca bună ziua. M-am abținut cu greu să nu zâmbesc.

— Ce face Maiestatea Sa? am întrebat, încercând să fiu la fel de amabilă pe cât fusese André.

Aș exagera să spun că-mi plăcea de Sophie-Anne, dar cu siguranță o respectam.

— Asta e o parte din motivul pentru care am venit în seara asta, spuse. Eric, putem să începem acum?

O dojana ușoară față de modul în care Eric pierdea timpul, m-am gândit. Pam se așeză pe podea lângă scaunul meu, cu picioarele sub fund.

— Da, suntem cu toții aici. Poți să începi, André. Ringul e al tău, spuse Eric cu un zâmbet fin, încântat de propria terminologie modernă pe care o folosea.

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a întins picioarele lungi, așezându-și călcâiele pe colțul biroului.

— Regina voastră locuiește în casa șerifului Districtului 4 din Baton Rouge, spuse André către mica adunare. Gervaise a fost foarte amabil să-și prelungească ospitalitatea.

Pam s-a uitat la mine și a ridicat din sprânceană. Gervaise și-ar fi pierdut capul dacă nu și-ar fi

prelungit ospitalitatea.

— Dar asta nu poate constitui decât o soluție temporară, continuă André. Am fost în New Orleans de câteva ori de când s-a produs dezastrul. Avem aici un raport al situației în care se prezintă proprietatea noastră.

Deși nici unul dintre vampiri nu se mișcase, simțeam că atenția lor crescuse.

— Reședința reginei are acoperișul distrus aproape în întregime, așa că apa a pătruns în pod și la etajul al doilea și a provocat stricăciuni mari. În plus, o bucată mare dintr-un alt acoperiș a aterizat în interiorul clădirii, așa că acum sunt mormane de moloz și găuri în pereți – probleme de genul ăsta. În timp ce curățăm interiorul, acoperișul e protejat cu o folie albastră. Unul dintre motivele pentru care am venit aici e să găsim o firmă care să înceapă lucrările la acoperiș imediat. Până acum n-am avut noroc, așa că dacă știți mai bine vreun om care se ocupă cu așa ceva, am nevoie de ajutorul vostru. Parterul arată foarte rău, a pătruns apa. Și au intrat și niște hoți.

— Poate regina ar trebui să rămână în Baton Rouge, spuse Clancy malițios. Sunt sigur că Gervaise va fi copleșit de încântare să o găzduiască permanent.

Deci Clancy era un idiot sinucigaș.

— O delegație a conducătorilor orașului New Orleans a venit să o viziteze pe regină în Baton Rouge, pentru a-i cere să se întoarcă în oraș, spuse André, ignorându-l complet pe Clancy. Conducătorii oamenilor cred că dacă vampirii se întorc în New Orleans turismul o să se pună din nou pe picioare. André l-a fixat pe Eric cu o privire rece. În același timp, regina a vorbit cu ceilalți patru șerifi despre aspectele financiare ale restaurării clădirilor din New Orleans.

Eric a dat din cap aproape imperceptibil. Era imposibil să-ți dai seama ce simțea, gândindu-se că va plăti pentru reparațiile reginei.

Orașul New Orleans devenise sediul vampirilor și al celor care doreau să fie în preajma lor încă de când se dovedise că Anne Rice avusese dreptate în legătură cu existența lor. Orașul era un Disneyland cu vampiri. Dar de când lovise uraganul Katrina, totul se dusese dracului, evident, împreună cu multe altele. Chiar și în Bon Temps se simțea efectul furtunii, și asta chiar de când Katrina ajunsese pe uscat. În orașelul nostru încă se înghesuiau oameni care se refugiaseră din Sud.

— Dar casa de vacanță a reginei? întrebă Eric.

Regina cumpăraseră o mănăstire veche la marginea Districtului Grădinilor, unde invita pentru petreceri o mulțime de persoane, vampiri sau nu. Deși înconjurată de un zid, proprietatea nu era considerată ușor de apărat (întrucât era o clădire istorică, făcea parte din patrimoniu și nu putea fi modificată, iar ferestrele nu puteau fi blocate), deci regina nu putea să locuiască acolo. Mie mi se părea că e locșorul ei de sindrofii.

— N-a fost afectată prea serios, spuse André. Au intrat hoții și acolo. Au lăsat o dâră din mirosul propriu, evident.

Numai vârcolacii erau mai buni decât vampirii în a lua urma cuiva.

— Unul dintre ei a împușcat leul.

Mi-a părut rău. Îmi plăcea leul, într-un fel.

— Aveți nevoie de ajutor ca să-i prindeți? întrebă Eric.

André ridică o sprânceană.

— Am întrebat numai pentru că sunteți puțini la număr, spuse Eric.

— Nu, deja ne-am ocupat de asta, zise André, și zâmbi ușor.

Am încercat să nu mă gândesc la asta.

— În afară de leu și de obiectele furate, în ce stare se află clădirea? întrebă Eric, ca să revină la discuția despre pagubele furtunii.

— Regina poate sta acolo până se inspectează și celelalte proprietăți, continuă André, dar cel mult pentru o noapte sau două.

Toată lumea a dat ușor din cap.

— Am pierdut din angajați, spuse André, trecând la următorul punct din agendă.

Toți vampirii s-au încordat un pic, chiar și Jake, nou-venitul în lumea lor.

— Estimările noastre inițiale au fost mai reduse, după cum știți. Am presupus că vor fi mai mulți care își vor oferi ajutorul după trecerea furtunii. Dar n-au apărut decât zece: cinci aici, trei în Baton

Rouge, doi în Monroe. Se pare că am pierdut treizeci dintre ai noștri numai în Louisiana. Mississippi a pierdut cel puțin zece.

Vampirii din Shreveport reacționau la știri și se foiau, iar în cameră se auzeau tot felul de zgomote înăbușite. Densitatea de vampiri, rezidenți sau în vizită, fusese mare în New Orleans. Dacă uraganul Katrina ar fi trecut prin Tampa cu aceeași intensitate, numărul celor morți sau dispăruți ar fi fost mult mai scăzut.

Am ridicat mâna ca să cer cuvântul.

— Și Bubba? am întrebat, când André a dat din cap spre mine.

Nu-l mai văzusem și nu mai auzisem de Bubba de când cu Katrina. L-ai fi remarcat pe Bubba dacă l-ai fi văzut. Probabil că-l știau toți locuitorii planetei; cel puțin toți cei care aveau peste o anumită vârstă. Nu putem spune că a murit prăbușit în baia casei sale din Memphis. Nu chiar. Dar creierul îi fusese afectat înainte să fie readus la viață și nu devenise un vampir foarte bun.

— Bubba trăiește, a spus André. S-a ascuns într-o criptă și a supraviețuit hrănindu-se cu mamifere mici. Psihic, nu se simte foarte bine, așa că regina l-a trimis în Tennessee să stea în comunitatea din Nashville o perioadă.

— André mi-a adus o listă cu cei dispăruți, spuse Eric. O s-o afișez după ce se încheie întâlnirea. Cunoșteam și câteva dintre gărzile reginei și m-aș fi bucurat să aflu cum se descurcaseră.

Aveam o altă întrebare, așa că am ridicat mâna.

— Da, Sookie? spuse André.

Privirea lui goală mă țintui locului și-mi păru rău că cerusem să vorbesc.

— Știți ce mă întreb? Mă întreb dacă vreunul dintre regii sau reginele care participă la această întrunire sau cum îi ziceți are în echipă... cum să spun, pe cineva care să prezică vremea, sau ceva de genul ăsta.

O mulțime de priviri goale se întoarseră către mine, dar André părea interesat.

— Pentru că, uitați, reuniunea sau congresul sau ce-o fi trebuia inițial să se țină la sfârșitul primăverii. Dar amânări, amânări, amânări, corect? Și apoi a lovit Katrina. Dacă reuniunea ar fi început când trebuia, regina s-ar fi aflat pe o poziție puternică. Ar fi avut fonduri consistente și o formație completă de vampiri, și poate că n-ar mai fi fost atât de nerăbdători s-o pună sub acuzație pentru moartea regelui. Probabil că regina ar fi primit toate lucrurile pe care le-ar fi cerut. Dar așa se duce – și am dat să spun „ca o cerșetoare”, dar l-am văzut pe André la timp – mult mai lipsită de putere.

M-am temut că vor râde sau mă vor lua peste picior, dar tăcerea care a urmat dădea semne că se gândesc serios la asta.

— Acesta e unul dintre lucrurile la care va trebui să fiți atenți la reuniune, spuse André. Acum, că ai adus în discuție ideea asta, constat cu surprindere că e posibil să fie așa. Eric?

— Da, cred că e ceva aici, spuse Eric, uitându-se fix la mine. Sookie știe să gândească la rece.

Pam mi-a zâmbit de după brațul meu.

— Ce se întâmplă cu procesul intentat de Jennifer Cater? îl întrebă Clancy pe André.

Părea că nu se simte prea confortabil în scaunul ăla pe care se repezise ca deșteptul să-l apuce.

Puteai auzi cum cade un ac. Habar n-aveam despre ce naiba vorbea vampirul cel roșcat, dar m-am gândit că ar fi mai bine să aflu din discuție decât să întreb.

— E încă în desfășurare, spuse André. Pam îmi șopti:

— Jennifer Cater se pregătea să devină locotenentul lui Peter Threadgill. Era în Arkansas, se ocupa de afacerile lui, când au izbucnit violențele.

Am dat din cap către Pam, în semn că am apreciat faptul că m-a pus în temă. Deși nu trecuseră printr-un uragan, vampirii din Arkansas se cam curățaseră și asta din cauza grupului din Louisiana.

André continuă:

— În cadrul procesului, regina a depus mărturie că a fost nevoită să-l ucidă pe Peter pentru a-și salva propria viață. Bineînțeles, regina a oferit o despăgubire fondului comun.

— De ce nu statului Arkansas? am șoptit către Pam.

— Pentru că regina susține că, după moartea lui Peter, Arkansasul îi revine ei, conform contractului de nuntă, murmură Pam. Nu poate să-și plătească despăgubiri ei înseși. Dacă Jennifer

Cater câștigă procesul, regina nu numai că va pierde Arkansasul, ci va trebui să-i plătească acestui stat o amendă. Una imensă. Și să facă și alte restituiri.

André a început să se plimbe prin cameră fără să scoată vreun sunet, singurul indiciu că era nemulțumit de subiect.

— Dar măcar avem atâția bani după dezastru? întrebă Clancy.

Nu fusese o întrebare inteligentă.

— Regina speră să se renunțe la proces, spuse André, ignorându-l din nou pe Clancy.

Chipul adolescentin al lui André era lipsit de expresie.

— Dar se pare că instanța e pregătită de proces. Jennifer susține că regina noastră l-a ademenit pe Threadgill în New Orleans, l-a scos de pe teritoriul lui și s-a pregătit de la început să pornească război și să-l asasineze.

De data asta vocea lui André venea din spatele meu.

— Numai că nu s-a întâmplat deloc așa, am spus.

Nu Sophie-Anne îl ucisese pe rege, fusesem martoră la moartea lui. Vampirul care se afla în spatele meu în momentul ăsta îl ucisese pe Threadgill și la vremea aia credeam că are dreptate.

Am simțit cum André își trece degetele reci peste gâtul meu, cum stăteam așezată acolo. N-aș putea să vă spun de unde am știut că sunt degetele lui André, dar atingerea ușoară și clipa cât a durat ea m-au făcut dintr-odată să conștientizez un fapt înspăimântător: în afară de André și de regină, fusesem singurul martor la uciderea regelui.

Nu-mi pusesem niciodată problema în termenii ăștia și jur că, timp de o secundă, inima mi s-a oprit în loc. În momentul ăla, cât inima parcă mi s-a blocat, am atras privirile a cel puțin jumătate dintre vampirii prezenți în încăperea. Eric a făcut ochii mari în timp ce mă privea. Și apoi inima a început din nou să-mi bată și momentul s-a încheiat, de parcă nici n-ar fi fost. Dar Eric a strâns pumnul și am știut că n-avea să uite secunda aia și că va vrea să știe ce a însemnat.

— Deci crezi că se va ține procesul? îl întrebă Eric pe André.

— Dacă regina s-ar fi dus la reuniune pe poziția de conducător al orașului New Orleans – New Orleans cum era înainte – cred că tribunalul ar fi negociat un fel de înțelegere între Jennifer și regină. Poate ceva legat de avansarea lui Jennifer pe un post de adjunct al reginei și oferirea unei prime substanțiale, ceva de genul ăsta. Dar la cum arată lucrurile acum...

A urmat o tăcere lungă, în care noi am completat urmarea. New Orleans nu mai era ceea ce fusese și poate că nu avea să mai fie așa niciodată. În momentul acesta, Sophie-Anne era un nimeni.

— Acum, din cauza insistențelor lui Jennifer, cred că tribunalul va continua cu procesul, spuse André și apoi tăcu.

— Știm că acuzațiile nu sunt adevărate, răsună din colț o voce răspicată și rece.

Reușisem foarte bine până acum să-l ignor pe fostul meu iubit, Bill. Dar m-a surprins un pic când l-am auzit.

— Eric a fost acolo, eu am fost acolo, Sookie a fost acolo, continuă vampirul (fără nume, mi-am spus).

Avea dreptate. Acuzația lui Jennifer Cater, aceea că regina își atrăsese regele în locul pentru sindrofii ca să-l ucidă, era complet falsă. Baia de sânge fusese declanșată atunci când unul dintre oamenii lui Peter Threadgill îl decapitase pe unul de-al reginei.

Eric zâmbi cu subînțeleș. Lui îi plăcuse lupta.

— Îmi amintesc cine a început, spuse. Regele a încercat s-o prindă pe regină într-un moment de neatenție, dar n-a reușit, mulțumită lui Sookie a noastră. Dacă a văzut că nu funcționează complotul, a recurs la un simplu atac frontal, adăugă Eric. N-am mai văzut-o pe Jennifer de douăzeci de ani. S-a ridicat repede, probabil că e nemiloasă.

André trecuse în dreapta mea și acum puteam să-l văd, ceea ce era o ușurare. A încuviințat din cap. Din nou, toți vampirii din cameră s-au mișcat ușor în grup, nu chiar la unison, dar bizar de aproape. Rareori m-am simțit atât de străină: singura cu sânge cald într-o încăperea plină de creaturi moarte care se mișcă.

— Da, spuse André. În mod normal, regina ar vrea un grup întreg să o susțină acolo. Dar cum trebuie să facem economii, numărul celor care vor merge va fi redus.

Din nou, André veni atât de aproape de mine încât mă atinse, doar ușor, pe obraz.

Ideea a adus cu sine o mică revelație: Deci așa era să fii o persoană normală. N-aveam nici cea mai vagă idee în legătură cu adevăratele intenții și planuri ale tovarășilor mei. Așa trăiau oamenii normali în fiecare zi a vieții lor. Era înfricoșător, dar interesant; ca și cum ai fi mers legat la ochi printr-o cameră plină de lume. Cum făceau față oamenii de rând suspansului vieții de zi cu zi?

— Regina vrea ca femeia asta să fie lângă ea la întruniri, de vreme ce acolo vor fi și alți oameni, continuă André.

I se adresa numai lui Eric. Ceilalți parecă nici nu erau în cameră.

— Vrea să le știe gândurile, Stan își aduce telepatul, îl cunoști pe tipul ăsta?

— Sunt și eu aici, am mârâit, nu c-ar fi fost atent altcineva în afară de Pam, care-mi oferi un zâmbet senin.

Apoi, cu toți acei ochi reci ațintiți asupra mea, mi-am dat seama că mă așteptau pe mine, că André îmi vorbise mie direct. Mă obișnuisem atât de tare ca vampirii să vorbească pe lângă și pe deasupra mea, încât am fost luată prin surprindere. Am derulat mental replicile lui André până când mi-am dat seama că-mi pusese o întrebare.

— N-am întâlnit decât un singur telepat în viața mea, care locuia în Dallas, deci bănuiesc că e același tip – Barry Bellboy¹. Lucra la hotelul de vampiri din Dallas când i-am descoperit... darul.

— Ce știi despre el?

— E mai tânăr și mai slab decât mine – sau cel puțin așa era la vremea aia. Nu și-a acceptat niciodată condiția în felul în care am făcut-o eu.

Am ridicat din umeri, cam asta era tot ce știam.

— Sookie va fi acolo, îi spuse Eric lui André. E cea mai bună în ceea ce face.

M-a flatat remarca, dar mi-am amintit vag că Eric spusese că mai întâlnise doar un singur telepat înainte. Și era cumplit de enervant pentru că îi sugera lui André că aptitudinile mele excelente ar fi meritul lui și nu al meu.

Deși așteptam cu nerăbdare să mai văd și altceva în afara orașelului meu, m-am trezit că-mi doresc să pot găsi o cale de a scăpa de călătoria la Rhodes. Dar, în urmă cu câteva luni, acceptasem să particip la această reuniune cu vampiri în calitate de angajat plătit al reginei. Și în ultima lună lucrasem peste program la barul lui Sam Merlotte ca să acumulez ore suplimentare, astfel încât celelalte fete să nu se supere dacă-mi vor ține locul timp de o săptămână. Șeful meu, Sam, mă ajutase să țin socoteala orelor cu un mic tabel.

— Clancy va sta aici să conducă barul, spuse Eric.

— Ființa asta umană poate să meargă, iar eu trebuie să rămân? se revoltă managerul roșcat.

Era cu adevărat dezamăgit de decizia lui Eric.

— O să pierd toată distracția.

— Exact, spuse Eric cu plăcere.

Dacă Clancy ar fi avut de gând să mai spună și altceva negativ, era de ajuns să se uite la Eric și ar fi lăsat-o baltă.

— Felicia va fi aici să te ajute. Bill, o să rămâi și tu.

— Nu, răspunse vocea aceea calmă și rece din colț. Regina cere ca eu să fiu acolo. Am muncit mult la acea bază de date și mi-a cerut s-o prezint la reuniune pentru a înlesni recuperarea pierderilor.

Eric rămase ca o statuie timp de un minut, apoi se mișcă și ridică din sprâncene:

— Da, uitasem că te pricepi la calculatoare, spuse. Dar la cât interes și respect arăta, ar fi putut la fel de bine să zică: „A, uitasem că știi tabla înmulțirii.”

— Deci presupun că trebuie să vii cu noi. Maxwell?

— Dacă așa dorești, o să rămân.

Maxwell Lee voia să se vadă limpede că știe să fie o slugă bună. I-a privit pe rând pe membrii adunării, ca să fie sigur că a fost înțeles.

Eric a încuviințat. M-am gândit că Maxwell avea să primească o jucărie drăguță de Crăciun, iar Bill – ups, fără nume – va primi o nuia.

— Atunci vei rămâne aici. Și tu la fel, Thalia. Dar trebuie să-mi promiți că te vei purta frumos în bar.

Era de datoria Thaliei să petreacă două seri pe săptămână în bar, doar să stea acolo și să fie misterioasă și vampirică, dar asta nu decurgea mereu fără incidente.

Thalia, întotdeauna morocânoasă și nemulțumită, dădu din cap scurt.

— Oricum nici nu vreau să merg, mârâi.

În ochii ei rotunzi și negri nu se putea citi decât dispreț față de lumea înconjurătoare. Îmi imaginam că probabil văzuse prea multe în lunga ei viață și nu prea se distrase de-a lungul secolelor. Încercam s-o evit pe cât posibil. Eram surprinsă chiar că stă împreună cu ceilalți vampiri; mie mi se părea o impostoare.

— N-are nici un chef să conducă, îmi suflă Pam în ureche. Nu vrea decât să fie lăsată în pace. A fost izgonită din Illinois pentru că era prea agresivă după Marea Revelație.

Marea Revelație era denumirea folosită de vampiri pentru noaptea în care apăruseră la televizor peste tot în lume ca să ne spună că ei există cu adevărat și, mai mult, că vor să iasă din umbră și să participe la viața economică și socială a oamenilor.

— Eric o lasă pe Thalia să facă ce vrea, atâta vreme cât respectă regulile și vine la timp pentru orele la bar, continuă Pam să șoptească.

Această mică lume era condusă de Eric și nimeni nu uita asta.

— Știe care va fi pedeapsa dacă depășește limita. Câteodată pare că uită cât de puțin i-ar plăcea pedeapsa aia. Ar trebui s-o citească pe Abby, să-și facă o idee.

Dacă nu găseai nici o bucurie în viață, aveai nevoie să... da, să faci ceva pentru ceilalți sau să-ți găsești un nou hobby sau ceva de genul ăsta, nu? Nu sfatul ăsta se dădea în general? Mi-am imaginat-o pe Thalia oferindu-se voluntar să facă ture de noapte la un azil și m-au trecut fiorii. Imaginea ei împletind, cu două andrele lungi și ascuțite, mi-a provocat încă un frison de groază. La naiba cu terapia.

— Deci singurii care vor merge la reuniune sunt André, regina, Sookie, eu, Bill și Pam, spuse Eric. Avocatul Cataliades și nepoata lui, ca asistentă. A, da, Gervaise din Districtul 4 și soția lui umană, o concesie pentru că a fost generos s-o găzduiască pe regină. Rasul, ca șofer. Și Sigebert, evident. Asta e echipa noastră. Știu că unii dintre voi sunt dezamăgiți și nu pot decât să sper că anul viitor va fi un an mai bun pentru Louisiana. Și pentru Arkansas, pe care acum îl considerăm parte din teritoriul nostru.

— Cred că asta e tot ceea ce trebuia discutat cu toată lumea de față, spuse André.

Celelalte lucruri pe care el și Eric urmau să le pună la punct aveau să fie rezolvate în particular. André nu m-a mai atins încă o dată, ceea ce a fost bine. Mă speriască până în vârful unghiilor de la picioare, date cu oțet roz. Bineînțeles că ar fi trebuit să simt asta față de toată lumea din cameră. Dacă aș fi avut simțul realității, m-aș fi mutat în Wyoming, care avea cea mai scăzută populație de vampiri (și anume doi; fusese un articol despre ei în *American Vampire*). În unele zile eram dureros de tentată.

Am scos un carnetel din poșetă când Eric a început să ne comunice data plecării, a întoarcerii, ora la care cursa charter Anubis Airline sosea din Baton Rouge să ia grupul din Shreveport și o listă cu hainele de care am avea nevoie. Cu o oarecare îngrijorare, mi-am dat seama că va trebui să împrumut de la prietenii mei din nou. Dar Eric adăugă:

— Sookie, dacă n-ar fi călătoria, n-ai avea nevoie de hainele astea. Am sunat la magazinul prietenei tale și ai un cont deschis acolo. Folosește-l.

Am simțit cum mi se înroșesc obrazii. M-am simțit ca ruda săracă de la țară, până când a adăugat:

— Personalul are un cont la două magazine de aici din Shreveport, dar nu ți s-ar potrivi.

Mi-am relaxat umerii, sperând că spune adevărul. Nici o clipire nu-mi dezvăluia altceva.

— Chiar dacă am suferit un dezastru, n-o să arătăm sărăcăcios când o să mergem acolo, spuse Eric, având grijă să-mi arunce numai o fracțiune din privirea sa.

„Să nu arătăm sărăcăcios”, am notat.

— A înțeles toată lumea? Obiectivele noastre pentru acest congres sunt să o susținem pe regină în încercarea de a șterge aceste acuzații ridicole și să le demonstrăm tuturor că Louisiana încă este un stat de prestigiu. Niciunul dintre vampirii din Arkansas care au venit în Louisiana împreună cu regele

Ior nu a supraviețuit ca să povestească mai departe.

Eric zâmbi și nu era un zâmbet plăcut.

N-am știut asta înainte de această seară.

Uf, ce bine se mai potriveau toate.

Capitolul 2

— HALLEIGH, dacă te măriți cu un polițist, poate că știi să-mi spui... cam cât de mare are bastonul un bărbat ca el? întrebă Elmer Claire Vaudry.

Stăteam lângă viitoarea mireasă, Halleigh Robinson, și mi se dăduse misiunea importantă de a ține socoteala fiecărui cadou și invitat care-l oferea, în timp ce Halleigh deschidea cutiile în ambalaje alb cu argintiu și pungile înflorate.

Nimeni n-a părut cătuși de puțin surprins că doamna Vaudry, o profesoară de școală primară de patruzeci de ani, pusese o întrebare deocheată la acest eveniment pentru doamne din clasa de mijloc, care s-au cunoscut la biserică.

— Nu știu, Elmer Claire, răspuse Halleigh serioasă, în timp ce în încăpere se auzeau chicoteli.

— Dar cătușele? întrebă Elmer Claire. Folosiți cătușele alea?

Un murmur de voci feminine, cu accent sudic, se înalță în livingul Marciei Albanese, gazda care fusese de acord să-și ofere casa pe post de miel de sacrificiu: aici se desfășura petrecerea de dinaintea nunții. Celelalte organizatoare avuseseră misiunea mai puțin complicată de a aduce mâncarea și punciul.

— Ești o figură, Elmer Claire, spuse Marcia de la locul ei, lângă măsuța cu răcoritoare.

Dar zâmbea. Elmer Claire avea rolul de a lansa provocările, iar celelalte invitate o lăsau cu plăcere să se bucure de el.

Elmer Claire n-ar fi fost deloc atât de vulgară dacă bătrâna Caroline Bellefleur ar fi fost prezentă la petrecere. Caroline era capul societății din Bon Temps. Domnișoara Caroline avea un milion de ani și o coloană mai dreaptă decât a oricărui soldat. Numai ceva grav ar fi făcut-o să stea acasă și să nu participe la un eveniment social atât de important pentru familia ei, și ceva grav se întâmplase. Caroline Bellefleur suferise un infarct, spre surprinderea tuturor din Bon Temps. Pentru familia ei, întâmplarea nu fusese o surpriză prea mare.

Marea nuntă dublă Bellefleur (Halleigh și Andy, Portia și contabilul ei) fusese stabilită pentru primăvara trecută. Fusese organizată în grabă din cauza deteriorării bruște a sănătății lui Caroline Bellefleur. Însă chiar înainte ca nunta organizată la repezeală să se poată ține, s-a întâmplat ca domnișoara Caroline să sufere infarctul. Apoi a căzut și și-a rupt șoldul.

Sora lui Andy, Portia, și mirele ei au fost de acord ca Andy și Halleigh să amâne nunta până la sfârșitul lui octombrie. Dar auzisem că domnișoara Caroline nu se recupera cum sperau nepoții și nu dădea semne că-și va reveni la forma dinainte.

Halleigh, îmbujorată, se chinuia să desfacă panglica din jurul unei cutii grele. I-am întins o foarfecă. Exista o superstiție că nu trebuie să tai panglica, o superstiție legată de prezicerea numărului de copii pe care-i va produce cuplul, dar aș fi pus pariu că Halleigh era adepta unei soluții mai rapide. A tras panglica pe partea dinspre ea, pentru ca să nu observe ceilalți nepăsarea cu care ignora obiceiurile. Mi-a aruncat o privire recunoscătoare. Toate eram în cea mai bună ținută de petrecere, evident, iar Halleigh arăta foarte drăguță și tânără în deux-pieces-ul bleu, cu imprimeul de trandafiri roz pe jachetă. Și purta, bineînțeles, ca sărbătorită, și un buchețel prins la încheietura mâinii.

Mă simțeam de parcă aș fi observat un trib interesant dintr-o altă țară, un trib care, din întâmplare, vorbea limba mea. Eu sunt barmaniță, cu câteva trepte mai jos de Halleigh pe scara socială și sunt telepată, deși oamenii cam uită de chestia asta pentru că e greu de crezut, mai ales că arăt atât de normal pe dinafară. Dar am fost trecută pe lista de invitați, așa că am făcut un efort uriaș să mă îmbrac corespunzător. Și eram destul de sigură că reușisem. Purtam o bluză albă, fără mâneci, care-mi venea ca turnată, pantaloni galbeni și sandale portocaliu cu galben, iar părul desfăcut mi se revărsa pe umeri. Cerceii galbeni și un lăntișor de aur îmi completau cum nu se poate mai bine ținuta. Era sfârșitul lui septembrie, dar era cald ca în iad. Toate doamnele erau încă îmbrăcate în cele mai rafinate haine de vară, deși câteva suflete curajoase își pusese rădăcinile culori de toamnă.

Cunoșteam pe toată lumea de la petrecere, bineînțeles. Bon Temps nu e mare, iar familia mea

locuia aici de aproape două sute de ani. Dar să-i cunoști pe oameni nu înseamnă neapărat să te simți confortabil în prezența lor, așa că m-am bucurat când mi s-a cerut să înregistrez cadourile. Marcia Albanese era mai acidă decât îmi imaginasem eu.

Învățam, cu siguranță, o mulțime de lucruri. Deși încercam din răspuțeri să nu le ascult gândurile, și mica sarcină care mi se dăduse mă ajuta la asta, primeam un flux mental bogat.

Halleigh era în al nouălea cer. Primea cadouri, era în centrul atenției și se mărita cu un tip extraordinar. Nu știam că-și cunoaște mirele chiar atât de bine, dar voiam să cred că Andy Bellefleur avea părți minunate pe care eu nu le văzusem sau despre care nu auzisem niciodată. Andy avea mai multă imaginație decât bărbatul obișnuit de clasă medie din Bon Temps; știam asta. Și Andy avea temeri și dorințe foarte adânc îngropate; știam și asta.

Mama lui Halleigh venise din Mandeville ca să participe la petrecere, bineînțeles, și încerca din răspuțeri și cu zâmbetul pe buze să-și susțină fiica. Aveam impresia că sunt singura care-și dă seama că mama lui Halleigh detesta mulțimile, chiar și grupurile mai mici, cum era acesta. Fiecare clipă petrecută în livingul Marciei era stânjenitoare pentru Linette Robinson. În momentul ăsta, în timp ce râdea la o altă glumiță de-a lui Elmer Claire, își dorea din suflet să fie acasă, cu o carte bună și un pahar de ceai cu gheață.

Am vrut să-i șoptesc că totul se va termina (am aruncat o privire la ceas) într-o oră, o oră și un sfert cel mult, dar mi-am dat seama la timp că în felul ăsta n-aș fi făcut decât s-o sperii și mai tare decât era deja. Am notat „Selah Pumphrey – prosoape de bucătărie” și am așteptat să notez următorul cadou. Selah Pumphrey se așteptase să fac o scenă când a intrat ea pe ușă, pentru că de câteva săptămâni se vedea cu vampirul ăla de care mă lepădasem eu. Selah își imagina tot timpul că eu o să sar la ea și o să-i dau una în cap. Avea o părere proastă despre mine, deși nu mă cunoștea deloc. Cu siguranță nu realiza că vampirul în cauză pur și simplu nu se mai afla pe radarul meu. Am presupus că fusese invitată pentru că era agentul imobiliar prin care Andy și Halleigh își cumpăraseră mica lor casă.

„Tara Thornton – desuuri de dantelă”, am scris și i-am zâmbit prietenei mele, Tara, care alesese cadoul pentru Halleigh din stocul de la magazinul ei de îmbrăcăminte. Bineînțeles că Elmer Claire a avut de comentat o grămadă despre desuuri și toată lumea s-a distrat – sau a părut că se distrează. Unele dintre femeile de acolo nu prea gustau umorul deșucheat al lui Elmer Claire, unele dintre ele se gândeau că soțul ei avusese multe de îndurat și altele își doreau pur și simplu ca ea să tacă din gură. În acest grup intram eu, Linette Robinson și Halleigh.

Directorul școlii la care preda Halleigh oferise cuplului niște suporturi de farfurii foarte drăguțe, iar directorul adjunct le cumpărase șervete asortate. Le-am notat cu un gest amplu și am îndesat o parte din ambalajul rupt în sacul de gunoi de lângă mine.

— Mersi, Sookie, spuse Halleigh încet, în timp ce Elmer Claire spunea o altă poveste despre ceva ce se întâmplase la nunta ei, ceva în care erau implicați cavalerul de onoare și o găină. Apreciez faptul că mă ajuți.

— Pentru puțin, am zis surprinsă.

— Când m-a cerut în căsătorie, Andy mi-a spus că te-a rugat pe tine să ascunzi inelul de logodnă, continuă ea, zâmbind. Și m-ai mai ajutat și cu alte ocazii.

Deci Andy îi spusese lui Halleigh totul despre mine.

— Nici o problemă, am spus, un pic stânjenită. S-a uitat în lateral la Selah Pumphrey, așezată pe un scaun pliant, la două locuri mai încolo.

— Mai ieși cu bărbatul acela frumos pe care l-am văzut la tine acasă? întrebă mai tare. Cel frumos, cu părul negru superb?

Halleigh îl văzuse pe Claude când m-a adus la locuința mea temporară din oraș; Claude, fratele lui Claudine, nașa mea. Serios. Claude chiar era superb și ar fi putut să fie absolut fermecător (pentru femei) timp de aproximativ șaiszeci de secunde. Făcuse efortul ăsta când a întâlnit-o pe Halleigh și-i eram recunoscătoare, pentru că Selah își ciulise urechile ca o vulpe.

— L-am văzut cam acum trei săptămâni, am spus, și așa era. Dar acum nu ieșim împreună.

De fapt, nu ieșiserăm împreună deloc, pentru că partenerul ideal al lui Claude trebuia să aibă un pic de barbă și un echipament pe care eu n-o să-l am niciodată. Dar nu trebuia să știe toată lumea asta,

nu?

— Mă văd cu altcineva, am adăugat, modestă.

— Da?

Halleigh, inocentă, era interesată de chestiune, îmi plăcea de fata asta (cu patru ani mai tânără ca mine) cu fiecare secundă, tot mai mult.

— Da, am spus. Un consilier din Memphis.

— Va trebui să-l aduci și pe el la nuntă, spuse Halleigh. N-ar fi grozav, Portia?

Asta era altă mâncare de pește. Portia Bellefleur, sora lui Andy și a doua mireasă la nunta dublă Bellefleur, mă chemase să vin acolo ca să servesc băuturile, împreună cu șeful meu, Sam Merlotte. Acum, Portia era în dificultate. Nu m-ar fi invitat niciodată altfel decât în calitate de angajat. (În mod sigur nu fusesem invitată să ud cadourile de nuntă la vreuna dintre petrecerile Porției.) Acum zâmbeam la ea frumos, afișând o inocență veselă.

— Desigur, spuse Portia calmă. Nu degeaba studiasse Dreptul.

— Am fi încântați să-l aduci și pe prietenul tău. M-am bucurat să mi-l imaginez pe Quinn transformându-se în tigru la petrecere. Am zâmbit și mai luminos către Portia.

— O să văd dacă poate veni, am zis.

— Ia fiți atente, toată lumea, spuse Elmer Claire, mi-a șoptit o albinuță să scriu ce a zis Halleigh când și-a desfăcut cadourile, pentru că știți și voi, tot asta o să spui și-n noaptea nunții.

Și flutură un carnețel.

Toată lumea tăcu, așteptând cu bucurie. Sau teamă.

— Primul lucru pe care l-a zis Halleigh a fost asta: „Vai, ce ambalaj drăguț!” (Toată lumea și-a făcut datoria și a râs.) Apoi a spus, să vedem: „Asta o să se potrivească, abia aștept.” (Zâmbete.) Apoi a spus: „O, chiar aveam nevoie de una din asta.” (Hohote.)

Apoi, a fost timpul pentru tort și punci și alune și aperitivele cu brânză. Ne-am așezat toate la locurile noastre, ducând cu atenție farfuriile și paharele, când prietena bunicii mele, Maxine, a deschis un nou subiect de discuție:

— Ce mai face noua ta prietenă, Sookie? întrebă Maxine Fortenberry.

Maxine se afla de partea cealaltă a camerei, dar n-avea probleme în a se face auzită. Îndreptându-se spre șaiszeci de ani, Maxine era voinică și plină de viață și fusese o a doua mamă pentru fratele meu, Jason, care era cel mai bun prieten al fiului ei, Hoyt.

— Fata din New Orleans.

— Amelia e bine, am zis, cu un zâmbet larg și emoționat, conștientă că eram în centrul atenției.

— E adevărat că și-a pierdut casa la inundații?

— A fost afectată serios, din câte a spus chiriașul. Așa că Amelia așteaptă să vadă ce spun cei de la compania de asigurări și după aceea va hotărî ce să facă.

— Norocul ei că era aici cu tine, când a lovit uraganul, spuse Maxine.

Cred că biata Amelia auzise asta de o mie de ori din august încoace. Cred că obosise să tot încerce să se simtă norocoasă.

— O, da, am aprobat. Într-adevăr.

Sosirea Ameliei Broadway în Bon Temps stârnise multe bârfe. Era absolut normal.

— Deci deocamdată Amelia o să stea cu tine? întrebă Halleigh săritoare.

— O perioadă, am spus zâbind.

— Ce drăguț din partea ta, încuviință Marcia Albanese.

— Marcia, știi că am disponibil tot spațiul de la etaj, pe care nu-l folosesc niciodată. De fapt, ea chiar l-a îmbunătățit pentru mine; a pus și o instalație de aer condiționat la fereastră, deci e mult mai bine. Nu mă deranjează câtuși de puțin.

— Totuși, multor oameni nu le-ar plăcea să mai aibă pe cineva în casă atâta vreme. Cred c-ar trebui să iau și eu pe unul dintre amărății care sunt adăpostiți la Days Inn, dar nu pot să accept să mai fie cineva în casă.

— Mie îmi place să nu fiu singură, am spus, ceea ce era în mare parte adevărat.

— S-a întors să-și verifice casa?

— Doar o dată.

Amelia fusese nevoită să meargă în New Orleans și să plece de acolo foarte repede, astfel încât nici una dintre prietenele ei vrăjitoare să nu-i poată lua urma. Amelia era într-o relație cam tulbure cu comunitatea de vrăjitoare din New Orleans.

— Dar mult își mai iubește pisica aia a ei, spuse Elmer Claire. Era cu motanul ăla mare și bătrân la veterinar ieri, când m-am dus cu Pămătuț.

Pămătuț, pisica persană albă a lui Elmer Claire, avea cam un milion de ani.

— Am întreat-o de ce nu castrează cotoiul ăla și i-a acoperit urechile, de parcă motanul ar fi putut să mă audă, și m-a rugat să nu vorbesc despre asta în fața lui Bob, ca și când ar fi fost o persoană.

— Ține foarte mult la Bob, am spus, fără să știu exact dacă trebuia să tac sau să râd la gândul că veterinarul l-ar putea castra pe Bob.

— Cum ai cunoscut-o pe Amelia asta? întrebă Maxine.

— O mai țineți minte pe verișoara mea, Hadley? Toată lumea din cameră a încuviințat, mai puțin Halleigh și mama sa, care erau nou-venite.

— Păi, când Hadley stătea în New Orleans, a închiriat un etaj în casa Ameliei, am explicat. Și când a murit Hadley – aici au dat din cap solemn – m-am dus în New Orleans să-i adun lucrurile. Și am cunoscut-o pe Amelia și ne-am împrietenit și a hotărât să vină în vizită în Bon Temps o vreme.

Toate doamnele se uitau la mine cu expresii nerăbdătoare, de parcă abia așteptau să audă ce urmează. Pentru că trebuia să existe o explicație mai lungă, nu?

Povestea era, într-adevăr, mai lungă, dar nu cred că erau gata să audă că Amelia, după o noapte de iubire nebună, l-a transformat din greșeală pe Bob în pisică, în timpul unui experiment sexual. Nu i-am cerut Ameliei niciodată să-mi descrie împrejurările, pentru că eram sigură că nu voiam să vizualizez scena. Dar toate mai așteptau o explicație, orice explicație.

— Amelia a avut o despărțire urâtă de prietenul ei, am spus, aproape în șoaptă și pe un ton confidențial.

Pe chipurile doamnelor se citea o curiozitate lascivă, dar și compătimire.

— Era misionar mormon, le-am spus.

Ei bine, Bob arăta ca un misionar mormon, în pantaloni închiși la culoare și cămașă albă cu mânecă scurtă și chiar ajunsese acasă la Amelia pe bicicletă. Era de fapt vrăjitor, ca Amelia.

— Dar a bătut la ușa Ameliei și a fost dragoste la prima vedere.

De fapt, ajunseseră direct în pat. Dar știți cum e – cam tot aia, pentru scopurile poveștii noastre.

— Părinții lui știau?

— Biserica lui a aflat?

— Aștia n-au voie să aibă mai multe neveste?

Întrebările se îngrămădeau, prea grele ca să le pot face față, și am așteptat până când invitatele au revenit la starea de așteptare. Nu eram obișnuită să inventez și mi se termina fărâma de adevăr pe care puteam să construiesc restul poveștii.

— Chiar nu știu mare lucru despre biserica mormonă, am răspuns la ultima întrebare, și asta era adevărul absolut. Totuși, cred că mormonii din zilele noastre nu au voie să aibă mai mult de o soție. Dar cu ei s-a întâmplat altceva: rudele lui au aflat și s-au supărat foarte tare, pentru că erau de părere că Amelia nu e suficient de bună pentru el, așa că l-au înhățat și l-au obligat să se ducă acasă. Așa că ea a vrut să plece din New Orleans ca să mai schimbe peisajul, să uite trecutul, știți și voi cum e.

Toate au încuviințat, absolut fascinate de drama Ameliei. Am avut muștrări de conștiință. În următoarele minute, și-au dat cu părerea despre povestea tristă. Maxine Fortenberry a rezumat totul:

— Săraca fată. Ar fi trebuit ca el să le țină piept. I-am dat lui Halleigh să deschidă încă un cadou.

— Halleigh, știi că ție n-o să ți se întâmple așa ceva, am spus, aducând conversația la subiectul inițial. Andy e nebun după tine, se vede cu ochiul liber.

Halleigh se îmbujora, iar mama ei spuse:

— Toți îl iubim pe Andy. După care petrecerea și-a revenit.

Restul conversației a oscilat între subiecte legate de nuntă și mâncărurile pregătite pe rând de fiecare biserică pentru evacuați. Măine-seară era rândul catolicilor și Maxine părea ușurată când a spus că numărul celor pentru care trebuia făcută mâncarea scăzuse la douăzeci și cinci.

În timp ce conduceam spre casă după aceea, mă simțeam un pic obosită de la socializarea cu care nu eram obișnuită. Și mai trebuia și să o pun la curent pe Amelia cu noul ei trecut inventat. Dar când am văzut camioneta în grădina mea, toate gândurile astea mi-au zburat din minte.

Quinn era aici – Quinn, vârcolacul-tigru, care aranja și producea evenimente sociale pentru lumea celor bizari – Quinn, iubițelul meu. Am parcat în spate și am sărit din mașină, după ce m-am uitat emoționată în oglinda retrovizoare, ca să mă asigur că machiajul era în regulă.

Quinn s-a grăbit să deschidă ușa din spate, iar eu am alergat pe scări. Am sărit de gâtul lui, el m-a prins și s-a învârtit cu mine și în timp ce mă lăsa jos mă săruta, cuprinzându-mi fața cu mâinile.

— Ești atât de frumoasă, spuse când se opri să ia o gură de aer. Apoi, pe nerăsuflăte: Miroși atât de bine.

Și apoi se întoarse la sărutat. În cele din urmă ne-am desprins.

— De când nu te-am mai văzut! am spus. Ce mă bucur că ești aici!

Nu-l mai văzusem pe Quinn de câteva săptămâni și atunci fusesem cu el foarte puțin, pentru că era în trecere prin Shreveport, în drum spre Florida, unde trebuia să ducă decorul pentru majoratul fetei unui lider de haită.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, spuse, lăsând să i se vadă dinții albi, strălucitori.

Capul ras îi strălucea în lumina soarelui, care la ora asta târzie a după-amiezii bătea din spate.

— Am stat un pic de vorbă cu colega ta cât ai fost la petrecere. Cum a ieșit?

— Cum ies de obicei petrecerile de genul ăsta. O mulțime de cadouri și multă bărfă. E a doua petrecere la care am fost pentru fata asta, plus că le-am dat o farfurie din porțelan fin, deci i-am tratat bine.

— Poți să te duci la mai multe petreceri pentru aceeași persoană?

— Într-un orașel așa mic, ca ăsta, da. Și astă-vară a mai avut o petrecere și o cină festivă la ea acasă, în Mandeville. Deci cred că Andy și Halleigh s-au aranjat destul de bine.

— Dar credeam că trebuiau să se căsătorească în aprilie trecut.

I-am zis de infarctul lui Caroline Bellefleur.

— Pe când își revenea după asta și ei vorbeau de data nunții din nou, domnișoara Caroline a căzut și și-a fracturat șoldul.

— Uau!

— Și doctorii nu credeau că o să treacă peste asta, dar a supraviețuit. Deci cred că Halleigh și Andy și Portia și Glen vor avea de fapt cea mai așteptată nuntă a anului în Bon Temps, luna viitoare. Și ești și tu invitat.

— Serios?

Am intrat în casă pentru că voiam să-mi scot pantofii și mai voiam să văd și ce face colega mea. Încercam să mă gândesc s-o trimit să facă ceva care să-i ia mult timp, pentru că apucam atât de rar să-l văd pe Quinn, care era, într-un fel, prietenul meu, dacă mai pot folosi termenul ăsta la vârsta mea (douăzeci și șapte).

Adică eu credeam că ar fi prietenul meu dacă ar fi încetinit ritmul suficient cât să se atașeze de mine.

Dar Quinn lucra pentru o filială a firmei Evenimente Extreme (Elegante), iar slujba lui acoperea un teritoriu vast, și la propriu și la figurat. De când ne despărțiserăm în New Orleans, după ce fuseserăm răpiți de vârcolaci-lupi, îl văzusem pe Quinn de trei ori. Prima dată, trecea prin Shreveport într-un weekend, în drum spre alt oraș, și am ieșit să luăm cina la „Ralph and Kacoo's”, un restaurant îndrăgit. A fost o seară plăcută, dar m-a dus acasă devreme, pentru că a doua zi dimineață trebuia să se urce la volan la ora șapte. A doua oară, a trecut pe la bar când eram la lucru și, cum era o seară lejeră, mi-am luat o oră liberă și am stat de vorbă cu el și ne-am ținut un pic de mână. A treia oară, i-am ținut companie în timp ce-și încărcă mașina la depozitul „Spațiul tău de închiriat”. Era în toiul verii și eram amândoi foarte transpirați. Șiroaie de transpirație, o grămadă de praf, magazii cu mărfuri, stivuitorul care trecea pe acolo... nu era un mediu romantic.

Și, deși Amelia era obligată să coboare cu poșeta pe umăr cu intenția clară de a ieși în oraș, ca să ne lase singuri, nu părea probabil că vom beneficia de o clipă pentru a consuma o relație care avea la dispoziție atât de puțin timp.

Amelia ne-a spus la revedere cu un zâmbet larg și, cum are cei mai albi dinți din lume, arăta ca pisica Cheshire. Părul scurt îi stătea în toate părțile (spunea că nimeni din Bon Temps nu poate să-l taie drept) și nu era deloc fardată. Amelia arată ca o mămică din suburbii, care are un scaun pentru bebeluș pe bancheta din spate a mașinii; genul de mamă care își face timp să alerge și să înoate și să joace tenis. În realitate, Amelia chiar alerga de trei ori pe săptămână și practica Tai Chi în curtea din spate, dar nu suporta să intre în apă și credea că tenisul este pentru (citez) „idiotii care respiră pe gură”. Eu i-am admirat dintotdeauna pe jucătorii de tenis, dar când Amelia avea o părere, ținea cu dinții de ea.

— Mă duc la mall în Monroe, spuse. Am de făcut niște cumpărături.

Ne-a făcut cu mâna ca să ne arate ce colegă bună e, a sărit în Mustangul ei și a dispărut...

... lăsându-ne pe mine și pe Quinn să ne uităm pierduți unul la altul.

— Și Amelia asta..., am spus într-o doară.

— E... o figură, spuse Quinn, la fel de stânjenit ca și mine.

— Chestia e că..., am început, în timp ce el zise:

— Uite, cred c-ar trebui... și ne-am împotmolit amândoi.

A făcut un gest care a indicat că ar trebui să zic eu prima.

— Cât timp stai? am întrebat.

— Trebuie să plec mâine, spuse. Aș putea să stau în Monroe sau Shreveport.

Ne-am uitat iar pierduți unul la altul. Nu pot să citesc mințile vârcolacilor, nu ca pe cele ale oamenilor obișnuiți - pot totuși să simt intenția, iar intenția era... intenție.

— Deci...

Se lăsă pe un genunchi.

— Te rog, zise.

Am fost nevoită să zâmbesc, dar apoi mi-am întors privirea.

— Singura problemă e că..., am început din nou.

Discuția asta ar fi fost mult mai ușoară pentru Amelia, care spunea totul pe față.

— Știi că între noi e așa, un...

Am făcut un gest cu mâna între mine și el.

— Magnetism, spuse el.

— Exact, am spus. Dar dacă o să ne vedem la fel de rar ca în ultimele trei luni, nu sunt sigură că vreau să fac pasul următor.

Nu-mi plăcea s-o spun, dar a trebuit. Nu era nevoie să mă fac singură să sufăr.

— Mă simt foarte atrasă de tine. Foarte, foarte atrasă. Dar nu sunt genul aventurii de o noapte.

— După încheierea reuniunii, o să am mai mult timp liber, spuse Quinn și mi-am dat seama că era absolut sincer. Am venit să te întreb dacă aș putea să-l petrec cu tine.

— Vorbești serios? N-am putut să nu par neîncrezătoare. Serios?

Mi-a zâmbit. Quinn e ras în cap, are tenul măsliniu, nasul bine conturat și când zâmbește face gropițe la colțurile gurii. Are ochii violet, ca panseluțele de primăvară. E bine făcut, ca un luptător profesionist, și la fel de timid. A ridicat mâna, de parcă ar fi depus un jurământ.

— Jur pe un teanc de Biblii, spuse.

— Da, am spus, după o clipă în care mi-am analizat premonițiile, să mă asigur că nu erau grave.

Și, de asemenea, poate că nu aveam un detector intern de adevăruri, dar aș fi putut să-mi dau seama dacă ar fi gândit O spun numai ca s-ajung în patul ei. E greu să-i citești pe teriantropi, creierul lor e semi-opac și mă respinge, dar asta aș fi detectat-o.

— Atunci... da.

— Oh, Doamne.

Quinn a inspirat adânc, iar zâmbetul lui a luminat camera. Dar în clipa următoare, în ochi i-a apărut privirea aceea concentrată pe care o au bărbații când se gândesc explicit la sex. Și atunci, dintr-odată, Quinn se ridică în picioare și mă strânse în brațe atât de tare de parcă am fi fost legați unul de altul cu niște sfori.

Gura lui a găsit-o pe a mea și ne-am întors unde rămăseserăm cu sărutatul. Gura lui era pricepută și limba foarte caldă. Măinile lui au început să-mi examineze topografia. În jos pe coloană, până la

linia șoldurilor, în sus până la umeri, ca să-mi cuprindă fața pentru o clipă, în jos, pe după gât, ca să mă tachineze fin cu degetele. Apoi acele degete mi-au găsit sânii și, după o secundă, mi-au tras maioul din pantaloni și au început să exploreze teritoriile pe care până atunci doar le vizitase în trecere. Îmi plăcea ce descoperea, dacă „Mmmmm” era o mărturie a plăcerii. Mie îmi spunea foarte multe.

— Vreau să te văd, îmi spuse. Vreau să te văd toată. Nu mai făcusem dragoste în timpul zilei până acum. Părea incitant de păcătos să te lupți cu nasturii înainte să apună soarele și eram atât de recunoscătoare că-mi pusesem un sutien alb de dantelă, superdrăguț, și chiloții minusculi. Când mă îmbrac frumos, îmi place să o fac până la ultimele detalii.

— Oh, spuse când văzu sutienul, care contrasta frumos cu bronzul meu puternic. Oh, Doamne.

Nu erau cuvintele, ci expresia admirației adânci, îmi scosesem deja pantofii. Din fericire, în dimineața aia renunșasem la niște colanți până la genunchi, practici, dar complet neatrăgători, și acum nu purtam nimic. Quinn se simțea bine adulmecându-mi gâtul și sărutându-mă în jos, până la sutien, în timp ce eu mă chinuiam să-i desfac cureaua, dar nu prea reușeam, pentru că el se apleca în timp ce eu încercam să mă descurc cu catarama rigidă.

— Scoate-ți bluza, am spus, și vocea mea sună la fel de nerăbdătoare ca a lui. Eu n-am bluză, nici tu n-ai trebui să ai.

— Bine, spuse, și imediat bluza dispăru. Quinn n-avea păr pe piept, cum probabil că v-ați aștepta, în schimb e plin de mușchi și în momentul acela pielea lui măslinie era bronzată. Sfârcurile erau surprinzător de închise la culoare și (nu atât de surprinzător) foarte tari. O, Doamne – chiar la nivelul ochilor mei. A început să-și desfacă afurisita de curea, în timp ce eu am pornit să explorez un sfârc cu gura și pe celălalt cu mâna. Întregul corp al lui Quinn a tresărit și s-a oprit din ceea ce făcea. Și-a trecut degetele prin părul meu și mi-a tras capul înspre el și a oftat, deși s-a auzit mai mult ca un mârâit, vibrând în tot corpul. Mi-am dus mâna liberă către pantalonii lui și a început să se ocupe din nou de curea, dar distrat și nu foarte atent.

— Să mergem în dormitor, am spus, dar nu a sunat ca o sugestie calmă și chibzuită, ci mai degrabă ca o poruncă aspră.

M-a luat pe sus și eu mi-am pus brațele în jurul gâtului lui și l-am sărutat din nou pe gura aia frumoasă.

— Nu-i corect, a mârâit, eu am mâinile ocupate.

— În pat, am spus și m-a lăsat pe pat și apoi pur și simplu a căzut peste mine.

— Hainele, i-am reamintit, dar n-a răspuns pentru că avea gura plină cu dantelă albă și un sân. O, am spus. Și cred că-am mai spus „O” de câteva ori și, la fel, „Da”.

Un gând brusc m-a smuls din savurarea momentului.

— Quinn, ai... știi tu...

Eu nu avusesem nevoie de așa ceva până atunci pentru că vampirii nu pot lăsa o fată însărcinată și nici să-i transmită vreo boală.

— De ce crezi că încă mai am pantalonii pe mine? spuse, scoțând un pachet mic din buzunarul de la spate.

De data asta zâmbetul era mai sălbatic.

— Ce bine, am spus din inimă.

M-aș fi aruncat pe geam dacă ar fi trebuit să renunț.

— Și acum poți să-ți scoți și pantalonii.

Îl mai văzusem pe Quinn dezbrăcat, dar în împrejurări tensionate – în mijlocul unei mlaștini, în ploaie, în timp ce eram urmăriti de vârcolaci-lupi. Quinn s-a așezat pe marginea patului și și-a scos pantofii și șosetele, încet, ca să-l pot urmări. A ieșit din pantaloni, lăsând să se vadă o pereche de boxeri, care sufereau și ei de un anumit tip de tensiune. Cu o mișcare rapidă i-a scos și pe aceștia. Avea un fund ferm și musculos, iar linia de la șold până la coapsă te făcea să-ți lase gura apă. Avea cicatrice albe și fine, peste tot, dar asta nu-i făcea corpul mai puțin puternic. Stăteam în genunchi pe pat și-l admiram și el spuse:

— Acum e rândul tău.

Mi-am desfăcut sutienul și l-am scos. El a gemut:

— Dumnezeule. Sunt cel mai norocos om din lume.

După o pauză, spuse:

— Și restul.

M-am așezat pe pat și mi-am scos chestiutele dantelate.

— E ca și când aș sta în fața unei mese îmbelșugate, zise. Nu știu de unde să încep.

Mi-am atins sânii.

— Felul întâi, am sugerat.

Am descoperit că limba lui Quinn era un pic mai aspră decât a unui bărbat obișnuit. Aveam răsuflarea întretăiată și scoteam sunete incoerente, în timp ce el se muta de la sânul drept la cel stâng, încercând să se decidă care îi plăcea mai mult. N-a putut să se hotărască imediat, ceea ce nu m-a deranjat deloc. Pe când el alesese sânul drept, începusem să mă împing în el și să scot sunete care nu puteau fi altfel decât disperate.

— Cred că o să sar peste felul doi și o să trec direct la desert, șopti, cu vocea gravă și aspră. Ești pregătită, iubito? Aud că ești pregătită. Și simt că ești pregătită.

— Sunt foarte pregătită, am spus, aplecându-mă să-i apuc mădularul.

L-a străbătut un fior când l-am atins. A rulat prezervativul.

— Acum, mormăi. Acum!

Mi-am ridicat șoldurile să-l întâmpin.

— Am visat la momentul ăsta, spuse, pătrunzând în mine cât putea de adânc.

A fost ultimul lucrul pe care vreunul dintre noi a fost în stare să-l mai rostească.

Apetitul lui Quinn era la fel de impresionant ca și echipamentul pe care îl poseda.

I-a plăcut desertul atât de mult, încât a mai cerut o porție.

Capitolul 3

Când s-a întors Amelia, eram în bucătărie, îl hrănisem pe Bob, motanul ei, pentru că ea fusese atât de politicoasă să plece mai devreme și merita un fel de recompensă. Politețea nu e ceva natural pentru Amelia.

Bob și-a ignorat mâncarea, preferând să-l privească pe Quinn cum prăjea șunca și pe mine cum tăiam roșiile. Scosesem brânza și maioneza și muștarul și murăturile, tot ce-mi puteam imagina că și-ar dori un bărbat pe un sendviș cu șuncă. Eu îmi pusesem niște pantaloni scurți vechi și un tricou, iar Quinn își luase geanta din mașină și se îmbrăcase cu hainele de sală – un maiou milităresc și pantaloni scurți din bumbac.

Amelia l-a studiat pe Quinn din cap până în picioare când acesta s-a întors spre aragaz și apoi s-a uitat la mine, zâmbind.

— A decurs bine întâlnirea voastră? întrebă, aruncând pungile cu cumpărături pe masa din bucătărie.

— Treci în camera ta, te rog, am spus, pentru că altfel Amelia ar fi vrut să admirăm fiecare dintre lucrurile pe care le cumpăraseră.

Îmbufnată, Amelia apucă pungile și le duse sus, revenind după un minut să-l întrebe pe Quinn dacă era suficientă șuncă și pentru ea.

— Desigur, spuse Quinn amabil, scoțând din tigaie câteva felii și punând altele la prăjit.

Îmi plăceau bărbații care știu să gătească. În timp ce aranjam farfuriile și tacâmurile, mă gândeam cu plăcere la senzația pe care o aveam mai jos de buric și la starea de spirit copleșitor de relaxată care mă cuprinsese. Am scos trei pahare din dulap, dar în drum spre frigider uitasem ce trebuie să fac, fiindcă mă zăpăcise Quinn care venise de lângă aragaz să mă sărute în fugă. Buzele lui erau atât de calde și ferme, îmi aminteam de altceva care fusese cald și ferm. Mi-am amintit de uimitorul moment de revelație când Quinn a pătruns în mine pentru prima dată. Ținând cont că aventurile mele sexuale precedente fuseseră numai cu vampiri, care sunt clar de partea rece, vă puteți imagina cât m-a dat gata această experiență cu un iubit care respira, care avea o inimă care bătea și un penis cald. De fapt, ființele care-și schimbă forma erau chiar un pic mai calde decât oamenii obișnuiți. Chiar și prin prezervativ am putut să simt căldura.

— Ce-i? întrebă Quinn. Ce-i cu privirea asta? Zâmbea amuzat.

Am zâmbit și eu.

— Mă gândeam doar la temperatura ta, am spus.

— Da, știi c-am fost fierbinte, spuse cu un rânjet. Și cu cititul gândurilor cum a mers? întrebă mai serios. A ieșit ceva?

Mi s-a părut grozav că și-a pus întrebarea asta.

— Nu pot să spun că gândurile tale mi-au pus probleme, am răspuns, fără să-mi pot ascunde un zâmbet. Aș putea să fac un șoc dacă tot aș sta să înregistrez „dadadadaterogterogterog” ca pe un gând.

— Nici o problemă atunci, spuse total dezinhibat.

— Nici o problemă. Dacă tu ești mulțumit acum și fericit, sunt și eu fericită.

— E al naibii de bine, atunci. Quinn s-a întors la aragaz.

— Asta e grozav.

Și eu credeam că era. Într-adevăr grozav.

Amelia și-a mâncat sendvișul cu poftă și apoi l-a luat pe Bob în brațe să-i dea bucățelele de șuncă pe care le pusese deoparte. Pisica mare, alb cu negru, torcea ca o morișcă.

— Deci, spuse Quinn, după ce primul sendviș a dispărut incredibil de repede, asta e tipul pe care l-ai transformat din greșeală?

— Da, spuse Amelia, scărpinându-i urechile lui Bob. El e tipul.

Amelia stătea turcește pe taburetul de bucătărie, o chestie pe care eu pur și simplu nu pot s-o fac, și era concentrată asupra pisicii.

— Micuțule, îl alintă. Cine-i iubițelul meu blănos? Cine-i?

Quinn părea ușor dezgustat, dar și eu îi vorbeam lui Bob ca unui copil mic atunci când eram cu el, deci eram la fel de vinovată. Bob, vrăjitorul, fusese un tip slăbănog și ciudat, cu un ușor farmec de tocilar. Amelia mi-a spus că Bob fusese stilist; dacă era adevărat, m-am gândit, probabil că aranja coafuri la vreun salon funerar. Pantaloni negri, cămașă albă, bicicletă? Ați cunoscut vreodată vreun stilist care să se prezinte așa?

— Deci, spuse Quinn. Ce-o să faci ca să rezolvi problema cu el?

— Studiez, spuse Amelia. Încerc să-mi dau seama ce-am greșit, ca să pot repara. Ar fi mai ușor dacă aș putea...

Vocea i se stinse cuprinsă parcă de vinovăție.

— Dacă ai putea să vorbești cu mentorul tău? am spus ca s-o ajut.

Se încruntă la mine.

— Da, spuse. Dacă aș putea să vorbesc cu mentorul meu.

— Și de ce n-o faci? întrebă Quinn.

— În primul rând, nu trebuia să mă folosesc de transformare. N-avem voie să facem asta. În al doilea rând, am încercat să dau de ea online, pe toate canalele pe care le folosesc vrăjitoarele, și nu găsesc deloc știri despre ea. Poate că s-a dus într-un adăpost pe undeva, poate stă la copii sau la prieteni, sau poate c-a murit în inundații.

— Bănuiesc că principalul tău venit era din închirierea casei. Ce planuri ai acum? În ce stadiu se află proprietatea? întrebă Quinn, ducând farfuria lui și a mea la chiuvetă.

Nu se sfia să pună întrebări personale în seara asta. Așteptam cu interes să aud răspunsurile Ameliei. Am vrut dintotdeauna să știu o mulțime de lucruri despre ea, dar era nepolitic să întreb. Spre exemplu, din ce trăia acum? Deși lucrase cu jumătate de normă pentru prietena mea Tara Thornton la „Tara's Togs” cât timp asistenta Tarei fusese bolnavă, cheltuielile Ameliei depășeau cu mult venitul ei vizibil. Asta însemna că avea un card de credit sănătos, ceva economii sau altă sursă de venit în afară de banii pe care-i scotea din tarot, într-un magazin de lângă piața Jackson, și din chirie, care acum nu mai veneau. Mama ei îi lăsase niște bani. Câteva grămezi bune, probabil.

— Păi am fost în New Orleans o dată de la furtună, spuse Amelia. L-ai cunoscut pe Everett, chiriașul meu?

Quinn încuviință dând din cap.

— Când a putut ajunge la un telefon, m-a sunat să-mi spună de niște pagube la parter, unde locuiesc eu. Erau copaci doborâți și crengi pe jos și bineînțeles că n-am avut curent electric și apă

timp de două săptămâni. Dar cartierul n-a fost așa grav afectat ca altele, slavă Domnului, și când a revenit curentul electric m-am furișat și eu acolo.

Amelia inspiră adânc. Puteam auzi direct din mintea ei că se temea să se aventureze pe teritoriul pe care începuse să ni-l dezvăluie.

— Ăăă... m-am dus să vorbesc cu tatăl meu despre reparația acoperișului. În momentul ăla aveam și noi un acoperiș albastru, ca jumătate dintre cei din jurul nostru.

Folia albastră care ținea locul acoperișurilor avariate era noua modă în New Orleans.

Era prima dată când Amelia vorbea despre familia ei în fața mea, altfel decât la modul general. Aflasem mai multe din gândurile ei decât din conversațiile pe care le purtam și trebuia să fiu atentă să nu încurc cele două surse atunci când vorbeam. Simțeam prezența tatălui în mintea ei, iar iubirea și resentimentul i se amestecau confuz în gânduri.

— Tatăl tău o să-ți repare casa? întrebă Quinn la întâmplare.

Căuta într-o cutie în care țineam prăjiturelele care ajungeau în casă, ceea ce nu se întâmpla foarte des, pentru că aveam tendința să adun kilograme când erau dulciuri prin preajmă. Amelia n-avea problema asta, așa că umpluse cutia cu mai multe feluri de fursecuri și îi spusese lui Quinn că era invitat să se servească.

Amelia a încuviințat, mult mai fascinată acum de blana lui Bob decât fusese o clipă mai devreme.

— Da, a pus o echipă de lucrători să se ocupe de asta, spuse.

Pentru mine, astea erau noutăți.

— Deci, cine e de fapt tatăl tău?

Quinn rămase la fel de direct când punea întrebări, până acum funcționase bine.

Amelia se foi pe scaun, făcându-l pe Bob să-și ridice capul în semn de protest.

— Copley Carmichael, mormăi.

Am rămas amândoi muți de uimire. După un minut, ea își ridică privirea spre noi.

— Ce-i? întrebă. OK, e renumit. OK, e bogat. Și?

— Ai un alt nume de familie?

— Folosesc numele mamei. Am obosit ca oamenii să se poarte ciudat în preajma mea, spuse Amelia răspicat.

Quinn și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Copley Carmichael era un nume mare în statul Louisiana. Era băgat în tot felul de afaceri financiare și toate afacerile astea erau cam murdare. Dar în vârtea treburile într-un fel cât se poate de uman și de demodat: nici o boare supranaturală în jurul lui Copley Carmichael.

— El nu știe că tu ești vrăjitoare? am întrebat.

— N-a vrut să creadă nici o secundă, spuse Amelia, pe un ton frustrat și abătut. Crede că sunt o mică impostoare, că-mi pierd vremea cu oameni ciudați și mă ocup cu lucruri ciudate, numai ca să-i fac lui în ciudă. N-ar crede nici în vampiri, dacă nu i-ar vedea la tot pasul.

— Și mama ta? întrebă Quinn.

Mi-am umplut cana de ceai. Știam răspunsul la asta.

— A murit, îi spuse Amelia. Acum trei ani. Am plecat din casa tatălui meu și m-am mutat la parterul casei de pe Chloe. Mi-o dăduse când am terminat liceul, ca să am propriul meu venit și mă pusese să mă ocup de ea singură, ca să capăt experiență.

Mi s-a părut un aranjament cât se poate de bun. Am întrebat-o ezitant:

— Și n-a fost bine c-a făcut asta? Să te faci să înveți din practică?

— Păi... da, recunosc. Dar când am plecat, a vrut să-mi dea pensie alimentară... la vârsta mea! Știam că trebuie să mă descurc singură. Cu chiria și banii pe care-i scoteam cu ghicitul și treburile de magie am reușit să mă pun pe picioare, să mă întrețin.

A scuturat din cap cu mândrie.

Amelia părea să nu-și dea seama că de fapt chiria era un venit dintr-un cadou de-al tatălui ei, deci nu ceva câștigat de ea. Amelia era cu adevărat mulțumită de independența ei financiară. Noua mea prietenă, pe care o întâlnisem aproape din întâmplare, era un mănunchi de contradicții. Îi auzeam gândurile tare și clar pentru că le trimitea liber. Când eram singură cu Amelia, trebuia să fiu foarte atentă. Mă relaxasem cu Quinn în preajmă, dar n-ar fi trebuit. Primeam un haos din capul Ameliei.

— Deci, taică-tău ar putea să te ajute să-ți găsești mentorul? întrebă Quinn.

Amelia păru pierdută o clipă, de parcă ar fi analizat varianta asta.

— Nu văd cum, spuse încet. E un tip puternic, știți asta. Dar de când cu Katrina, se descurcă la fel de greu în New Orleans ca toți ceilalți.

Cu excepția faptului că avea mult mai mulți bani și ar fi putut să plece în altă parte, să se întoarcă atunci când avea chef, ceea ce majoritatea locuitorilor din oraș nu puteau face. Mi-am ținut gura închisă, ca să păstrez această observație pentru mine. Era timpul să schimbăm subiectul.

— Amelia, am spus, cât de bine îl cunoșteai pe Bob? Îl caută oare cineva?

A părut un pic înspăimântată, cam neobișnuit pentru Amelia.

— Și eu mă-ntreb, spuse. Îl știam pe Bob foarte puțin înainte de seara aceea. Dar știu că Bob avea – are – prieteni buni în comunitatea magică. Nu cred că știe vreunul dintre ei că noi am fost împreună. În seara aceea, seara dinaintea balului reginei unde s-a întâmplat porcăria aia între vampirii din Arkansas și ai noștri, eu și cu Bob ne-am întors la mine acasă după ce ne-am despărțit de Terry și Patsy la pizzerie. Bob a sunat la serviciu și le-a spus că e bolnav și nu poate veni a doua zi, cum chefussem atât de tare, și apoi ziua aia a petrecut-o cu mine.

— Deci e posibil ca familia lui Bob să-l caute de luni de zile? Să nu știe dacă e mort sau viu?

— Hai, potolește-te. Nu sunt atât de îngrozitoare. Bob a fost crescut de mătușa lui, dar nu se înțeleg deloc. Nu prea a mai vorbit cu ea în ultimii ani. Sunt sigură că are prieteni care pot fi îngrijorați și-mi pare foarte, foarte rău. Dar chiar dacă ei ar ști ce s-a întâmplat, asta nu l-ar ajuta pe Bob, nu? Și de când cu Katrina, toată lumea în New Orleans are o mulțime de alte lucruri pentru care să-și facă griji.

În acest moment interesant al discuției, a sunat telefonul. Eu eram cel mai aproape, așa că am răspuns. Vocea fratelui meu aproape că exploda de entuziasm.

— Sookie, trebuie să vii în Hotshot cam într-o oră.

— De ce?

— Eu și Crystal ne căsătorim. Surpriză!

Deși nu era un șoc total (Jason „ieșea” cu Crystal Norris de câteva luni), faptul că ceremonia avea să aibă loc atât de repede m-a neliniștit.

— Crystal e însărcinată din nou? am întrebat bănuitoare.

Pierduse un copil al lui Jason nu cu mult timp în urmă.

— Da! răspunse el, de parcă ar fi fost cea mai bună veste pe care ar fi putut să mi-o împărtășească. Și de data asta vom fi căsătoriți când sosește bebelușul.

Jason ignora realitatea și nu era dispus să facă altfel. Adevărul era că fata fusese însărcinată cel puțin încă o dată înainte de a-l cunoaște pe Jason și pierduse și copilul acela. Comunitatea din Hotshot era victimă a căsătoriilor între rude.

— Bine, voi fi acolo, am zis. Pot veni cu Amelia și Quinn?

— Sigur, spuse Jason. Eu și Crystal vom fi mândri să fie și ei.

— Să aduc ceva?

— Nu, Calvin și ceilalți se pregătesc să se apuce de gătit. O să organizăm totul afară, am întins becurile. Cred că vor avea o tigaie mare de jambalaya², niște risotto și salată de varză, iar eu și prietenii mei aducem băutura. Tu doar ai grijă să arăți bine. Ne vedem în Hotshot într-o oră. Să nu întârzii.

Am închis și am mai stat acolo o clipă, cu mâna pe telefonul fără fir. Era tipic pentru Jason: vino într-o oră la o ceremonie aranjată în ultimul moment din unul din cele mai proaste motive posibile și nu întârzia! Bine că nu mi-a cerut să aduc un tort.

— Sookie, ești bine? întrebă Quinn.

— Fratele meu, Jason, se căsătorește în seara asta, am spus, încercând să păstrez tonul calm. Suntem invitați la nuntă și trebuie să ajungem acolo într-o oră.

Mi-am dat și eu seama că Jason n-o să se însoare cu o femeie pe care eu să o plac cu adevărat; dintotdeauna arătase o preferință pentru târfe dure. Și Crystal era una dintre acestea, cu siguranță.

Crystal era vârcolac-panteră, membră a unei comunități care-și păstrase cu mândrie propriile secrete. De fapt, fratele meu era și el acum vârcolac-panteră pentru că fusese mușcat de mai multe ori de un rival care încerca să o atragă pe Crystal.

Jason era mai mare decât mine și, Dumnezeu știe, avusese parte de femei din plin. Nu puteam decât să presupun că știa el când i se potrivea una.

Când m-am trezit din gândurile mele, am descoperit că Amelia era însuflețită și nerăbdătoare. Îi plăcea să iasă și să chefuiască, iar posibilitățile pentru așa ceva erau limitate în Bon Temps. Quinn, care-l cunoscuse pe Jason când venise să mă viziteze, mă privi sceptic, cu o sprânceană ridicată.

— Da, știu, am zis. E nebunesc și prostesc. Dar Crystal e însărcinată din nou și nu-i cale să-l oprești. Vreți să veniți cu mine? Nu sunteți obligați - mă tem că trebuie să încep să mă pregătesc chiar acum.

Amelia zise:

— Grozav, o să pot purta noua rochie! și se grăbi sus să rupă etichetele.

Quinn spuse:

— Iubito, vrei să vin și eu?

— Da, te rog, am răspuns.

A venit lângă mine și m-a strâns în brațele lui puternice. M-am simțit consolată, deși știam că el se gândea la cât de nebun era Jason.

Și, în mare, eram de acord cu el.

Capitolul 4

Seara era încă destul de cald, dar nu sufocant, în acest septembrie târziu. Purtam o rochie fără mâneci, albă cu flori roșii, una pe care o mai purtasem înainte, la o întâlnire cu Bill (la care nu voiam să mă gândesc). Din pură vanitate, mi-am pus sandale roșii cu tocuri înalte, deși nu erau deloc practice pentru o nuntă care se desfășura într-un loc ca vai de el. M-am machiat în timp ce Quinn era la duș și nu-mi plăcea imaginea pe care o vedeam în oglindă. Nimic nu-ți poate da mai multă strălucire decât o partidă grozavă de sex. Am ieșit din camera mea și m-am uitat la ceas. Trebuia să plecăm imediat.

Amelia purta o rochie cu mânecă scurtă, bej, cu un mic model bleumarin. Ameliei îi plăcea la nebunie să-și cumpere haine și avea impresia că se îmbracă șmecher, dar avea gusturi de tânără matroană din suburbii. Purta sandale bleumarin, cu flori pe barete, mult mai potrivite oricum decât tocurile mele.

Chiar când începusem să-mi fac griji, Quinn ieși din camera mea îmbrăcat într-o cămașă maro de mătase și pantaloni deschiși la culoare.

— Ce zici de-o cravată? întrebă. Am câteva în geantă.

M-am gândit la decorul rural și la cât de puțin sofisticată era comunitatea din Hotshot.

— Nu cred că va fi necesară o cravată, am spus, și Quinn păru ușurat.

Ne-am îngrămădit în mașina mea și am condus spre vest și apoi spre sud. Pe drum am avut ocazia să le explic invitațiilor mei din afara orașului despre grupul izolat de vârcolaci-pantere și casele lor adunate la un loc în zona rurală Renard Parish. La volan eram eu, pentru că așa era cel mai simplu. După ce am trecut de vechea cale ferată, ținutul a devenit tot mai nepopulat, iar cale de trei-patru kilometri n-am văzut nici un fel de lumini. Apoi am zărit mașini și lumini la o intersecție, în fața noastră. Ajunseserăm.

Hotshot se afla în mijlocul pustietății, așezat într-o depresiune lungă în mijlocul unui relief ușor ondulat, ridicături cu forme prea firave pentru a fi numite dealuri. Întemeiată la o veche răscruce de drumuri, comunitatea singuratică emana o puternică vibrație magică. Îmi dădeam seama că Amelia simțea această putere. Trăsăturile feței i s-au înăsprit și a devenit mai interesată pe măsură ce ne apropiam. Chiar și Quinn a inspirat adânc. Cât despre mine, puteam detecta prezența magiei, dar aceasta nu-mi afecta ființa ne-supranaturală.

Am parcat pe marginea drumului în spatele camionetei lui Hoyt Fortenberry. Hoyt era prietenul

cel mai bun al lui Jason și umbra lui de o viață. L-am zărit chiar în fața noastră, târându-și picioarele pe șosea către o zonă mai bine luminată. Le-am dat o lanternă Ameliei și lui Quinn, iar eu am ținut-o pe a mea îndreptată către picioare.

— Hoyt, l-am strigat.

M-am grăbit să-l prind din urmă, atât cât puteam cu sandalele mele cu toc.

— Hei, ești OK? l-am întrebat când i-am văzut fața plouată.

Hoyt nu era nici prea arătos, nici prea inteligent, dar era de încredere și genul care putea vedea dincolo de momentul prezent, către consecințele faptelor, într-un fel în care fratele meu nu s-a priceput niciodată.

— Sook, spuse Hoyt. Nu pot să cred că se priponește. Credeam că eu și Jason vom rămâne burlaci pe vecie.

Încercă să zâmbească. Viața ar fi fost mult mai simplă și mai ușoară dacă aș fi putut să mă îndrăgostesc de Hoyt, legându-l în felul acesta de fratele meu pentru totdeauna, dar Hoyt și cu mine nu fuseserăm niciodată câtuși de puțin interesați unul de celălalt.

Mintea lui Hoyt emana doar nefericire. Era sigur că viața lui avea să se schimbe pentru totdeauna în seara aceasta. Se aștepta ca Jason să o apuce pe calea cea dreaptă, să rămână alături de soția sa, așa cum trebuia să facă un soț, și să-i abandoneze pe toți ceilalți.

Speram din suflet că Hoyt nu se înșela în privința banilor.

În marginea mulțimii, Hoyt se întâlnește cu Catfish Hennessy și începură să facă glume cu voce tare legate de cum a cedat Jason și a hotărât să se însoare.

Speram ca legătura cu băieții să-l ajute pe Jason să depășească cu bine ceremonia. Nu știam dacă Crystal îl iubea cu adevărat pe fratele meu, dar Hoyt cu siguranță da.

Quinn m-a luat de mână și, cu Amelia în urma noastră, ne-am strecurat prin mica mulțime până am ajuns în mijloc.

Jason purta un costum nou, de un albastru doar un pic mai închis decât albastrul ochilor. Arăta grozav și zâmbea din toată inima. Crystal purta o rochie cu imprimeu care imita blana de leopard, cu un decolteu tăiat adânc, dar cu grijă ca veșmântul să poată fi numit în continuare rochie. Nu știam dacă modelul de leopard era o mărturisire ironică din partea ei sau o simplă expresie a gusturilor ei în materie de modă. Bănuiam că a doua variantă.

Fericitul cuplu stătea în mijlocul unui spațiu gol, însoțit de Calvin Norris, șeful comunității din Hotshot. Mulțimea se retrăsese politicos, formând un cerc inegal.

Calvin, care era unchiul lui Crystal, o ținea de braț. Îmi zâmbi. Calvin își tunsese barba și îmbrăcase un costum pentru ocazii mari, dar el și Jason erau singurii bărbați care purtau cravată. Quinn remarcă acest lucru și răsuflă ușurat.

Jason mă văzu și el imediat după Calvin și-mi făcu semn să mă apropiu. Am ieșit în față, dându-mi seama dintr-odată că aveam să joc un rol în ceremonie. L-am îmbrățișat pe fratele meu și l-am mirosit: colonie de mosc... și zero alcool. M-am liniștit un pic. Bănuisem că Jason se întărise cu un pahar sau două, dar era treaz.

L-am lăsat pe Jason și m-am uitat în spatele meu să văd ce s-a întâmplat cu însoțitorii mei, așa că am simțit momentul când vârcolacii-pantere și-au dat seama de prezența lui Quinn acolo. S-a produs o foială bruscă printre ei și i-am auzit numele trecând de la unul la altul ca un vânt ușor. Calvin șopti:

— L-ai adus pe Quinn? De parcă aș fi venit cu Moș Crăciun sau altă creatură mitică.

— E în regulă? am întrebat, pentru că nici prin cap nu-mi trecuse că va face atâta vâlvă.

— A, da, spuse. Ești cu el acum?

Pe chipul lui Calvin se citea un amestec de surprindere și bănuială, așa că am început să mă întreb imediat ce nu știam despre noul meu iubit.

— Da... Într-un fel, am spus, devenind dintr-odată precaută.

— Suntem onorați să fie printre noi, mă asigură Calvin.

— Quinn, șuieră Crystal.

Pupilele i s-au dilatat și am simțit cum mintea ei se concentra pe partenerul meu cu un fel de admirație de fan. Îmi venea să-i trag una. Ești aici să te măriți cu fratele meu, da?

Jason părea la fel de surprins ca mine. Era panteră numai de câteva luni, deci mai erau o mulțime

de lucruri despre terianropi pe care nu le descoperise încă.

Și nici eu.

Crystal făcu un efort să se calmeze și să se concentreze la ceremonie. Îi plăcea, normal, să fie în centrul atenției, dar se opri un moment ca să-și reevalueze viitoarea cumnată. Respectul ei față de mine (care până acum practic nici nu existase) deveni de nemăsurat.

— Cum se procedează? am întrebat scurt, încercând să readuc situația la normal.

Calvin reveni la starea lui obișnuită.

— Pentru că avem invitați și oameni, am adaptat ceremonia, explică pe un ton foarte scăzut. Uite cum se face... tu te pui chezaș pentru Jason, pentru că-i ești cea mai apropiată rudă în viață și nu are pe altcineva mai în vârstă decât tine. Eu sunt cea mai în vârstă rudă în viață a lui Crystal, așa că pentru ea mă pun chezaș eu. O să ne asumăm responsabilitatea dacă vreunul dintre ei calcă strâmb.

Of! Nu-mi plăcea cum sună asta. I-am aruncat o privire rapidă fratelui meu, care (normal) părea că nu stă să se gândească de două ori la angajamentul pe care aveam să mi-l iau. Nici nu trebuia să mă aștept la altceva.

— Apoi se apropie preotul și slujba continuă ca la orice altă nuntă, spuse Calvin. Dacă n-ar fi outsidersi aici, totul ar fi diferit.

Eram curioasă în ce fel, dar nu era momentul să pun multe întrebări. Erau totuși câteva care aveau nevoie de răspuns.

— Ce penalități mă angajez să plătesc? Ce înseamnă „a călca strâmb”?

Jason scoase un oftat, exasperat că voiam să știu ce promiteam. Calvin mă privi cu ochii lui galbeni, calmi și plini de înțelegere.

— Uite ce jurați, spuse Calvin cu o voce liniștită, dar intensă.

Ne-am dat mai aproape de el.

— Jason, fii foarte atent. Am mai discutat despre asta, dar nu cred că ai fost suficient de atent.

Acum Jason asculta, dar îi puteam simți nerăbdarea.

— A fi căsătorit aici – și Calvin arată cu mâna micuța comunitate din Hotshot – înseamnă a-i fi credincios partenerului, dacă acesta nu e nevoit să se împerecheze pentru perpetuarea grupului. Din moment ce Crystal nu prea mai are vreo șansă să participe la asta, înseamnă că trebuie să-ți fie credincioasă ție și tu ei. Nu ai obligații de împerechere, cum au cei pursânge.

Jason roși când i se aminti în felul acesta că era pe o treaptă mai joasă pentru că fusese mușcat și transformat și nu se născuse cu gena respectivă.

— Deci, dacă Crystal își face de cap pe la spatele tău și un membru al comunității poate confirma și dacă, dintr-un oarecare motiv, nu-și poate plăti pedeapsa – sarcină sau boală sau un copil de crescut – va trebui s-o fac eu. Și nu vorbim despre bani aici, înțelegi?

Jason dădu din cap.

— Vorbim despre pedeapsă fizică, zise.

— Da, răspunse Calvin. Nu numai că promiți să fii credincios, dar juri, de asemenea, să ne păstrezi secretul.

Jason încuviință din nou.

— Și să ajuți alți membri ai comunității, dacă sunt la ananghie.

Jason se încruntă.

— De exemplu? am întrebat eu.

— Dacă acoperișul lui Maryelizabeth trebuie înlocuit, poate va fi nevoie să contribuim cu toții să cumpărăm materialele și să ne facem timp să lucrăm la el. Dacă un copil are nevoie de o locuință, casa e deschisă pentru acel copil. Noi avem grijă unii de ceilalți.

Jason dădu din cap din nou.

— Înțeleg, spuse. Sunt de acord.

Va trebui să renunțe la o parte din timpul dedicat prietenilor și mi-a părut rău pentru Hoyt; și mărturisesc că mi-a părut un pic rău și pentru mine. Nu câștigam o soră; îmi pierdeam fratele, cel puțin într-o oarecare măsură.

— Accepți asta din inimă sau renunți acum, am spus, păstrându-mi tonul calm. Mă implici și pe mine pe viață în chestia asta. Poți să respecti promisiunile pe care i le faci acestei femei și comunității

ei sau nu?

Jason s-a uitat la Crystal timp de mai multe clipe, iar eu n-aveam nici un drept să fiu în mintea lui, așa că m-am retras și am căutat gânduri la întâmplare, în mulțime. Majoritatea simțeau cam ceea ce te-ai fi așteptat: aveau emoții legate de participarea la o nuntă, le plăcea să-l vadă pe burlacul notoriu al regiunii ajuns în lanțuri lângă o tânără sălbatică, erau curioși să vadă ritualul Hotshot. Hotshot ajunsese un cuvânt de pomină în zonă – „ciudat ca un tip din Hotshot” devenise de ani de zile o zicală, iar copiii lor din Hotshot care veneau la școală în Bon Temps aveau adesea zile negre până după primele bătăi pe terenul de joacă.

— O să-mi țin promisiunile, spuse Jason cu vocea aspră.

— Și eu pe ale mele, zise Crystal.

Diferența dintre cei doi era următoarea: Jason era sincer, deși mă îndoiam de abilitatea lui de a se ține de cuvânt. Crystal avea abilitatea, dar nu era sinceră.

— Nu vorbești serios, i-am spus.

— Pe dracu', ripostă.

— De obicei nu mă bag, am spus, făcând un efort să vorbesc încet. Dar asta e o chestiune prea serioasă ca să tac din gură. Pot să văd în interiorul minții tale, Crystal. Să nu uiți niciodată că pot.

— Nu uit nimic, spuse, asigurându-se că fiecare cuvânt are greutate. Și o să mă căsătoresc cu Jason în seara asta.

M-am uitat la Calvin. Era tulburat, dar până la urmă a ridicat din umeri.

— Nu putem opri asta, spuse.

Pentru o clipă, am fost tentată să mă lupt cu afirmația lui. De ce nu? mi-am zis. Dacă m-aș întinde s-o pocnesc, poate c-o să-i distrag îndeajuns cât să se amâne toată târășenia. Apoi m-am gândit mai bine. Erau amândoi adulți, cel puțin teoretic. Puteau să se căsătorească dacă voiau, aici și acum sau în altă parte, într-o altă seară. Am lăsat capul în jos și mi-am înghițit îndoielile.

— Desigur, am spus, ridicând ochii și afixând zâmbetul acela larg pe care îl am când sunt cu adevărat nervoasă. Să continuăm ceremonia.

L-am văzut în fugă pe Quinn în mulțime. Se uita la mine, îngrijorat de discuția în șoaptă. Amelia, pe de altă parte, conversa veselă cu Catfish, pe care îl întâlnește la bar. Hoyt se afla singur chiar sub una dintre luminile portabile instalate special pentru eveniment. Ținea mâinile în buzunare și părea mai serios decât îl văzusem vreodată. Era ceva ciudat cu imaginea asta și, după o clipă, mi-am dat seama de ce.

Era una dintre puținele dați când îl vedeam pe Hoyt singur.

L-am luat de braț pe fratele meu, iar Calvin pe Crystal. Preotul păși în centrul cercului și ceremonia începu. Deși încercam din răspuțeri să pară că mă bucur pentru Jason, mi-a fost greu să-mi rețin lacrimile în timp ce fratele meu devenea mirele unei fete sălbatică și încăpățânată care fusese periculoasă de la naștere.

După ceremonie s-a organizat un dans, s-a adus tortul și mult alcool. A fost mâncare din plin și în consecință tomberoanele uriașe au fost umplute de farfurii de carton, cutii și șervețele mototolite. Unii dintre bărbați aduseseră lăzi de bere și vin, iar alții și lichior tare. Nimeni nu putea spune că Hotshot nu știa să tragă un chef.

Mulțimea dansa în stradă după muzica unei formații de zydeco³ din Monroe. Ecoul muzicii se auzea în mod bizar peste câmpuri. M-a apucat un tremurat și m-am întrebat ce anume ne privea din întuneric.

— Sunt buni, nu? întrebă Jason. Formația...

— Da, am spus.

Era nespus de fericit. Mireasa lui dansa cu unul dintre verii ei.

— De-asta am grăbit nunta, spuse. A aflat că e însărcinată și ne-am hotărât să mergem până la capăt și s-o facem – pur și simplu s-o facem. Și formația ei preferată era liberă în seara asta.

Am dat din cap la impulsivitatea fratelui meu. Apoi mi-am reamintit că semnele vizibile de

dezaprobare ar trebui reduse la minim. Familia miresei ar putea să se supere.

Quinn dansa bine, dar a trebuit totuși să-i arăt unii dintre pașii dansurilor Cajun⁴. Toate frumoasele din Hotshot voiau un dans cu Quinn, așa că eu am dansat și cu Hoyt, Calvin și Catfish. Quinn se simțea bine, se vedea, și, la un anumit nivel, și eu. Dar, pe la două și jumătate, ne-am făcut unul altuia un semn discret. El trebuia să plece a doua zi și eu voiam să fiu singură cu el. Plus că obosisem să tot zâmbesc.

În timp ce Quinn îi mulțumea lui Calvin pentru seara minunată, eu îi urmăream pe Jason și Crystal dansând împreună, aparent încântați unul de celălalt. Știam direct din mintea lui Jason că era cucerit de față, de subcultura care o formase, de experiența nouă de a fi supranatural. Din creierul lui Crystal știam că ea era extrem de mândră. Era hotărâtă să se căsătorească cu cineva care nu crescuse în Hotshot, bun la pat, capabil să o suporte nu numai pe ea, ci și întreaga ei familie... și acum asta se întâmplase.

Mi-am făcut loc s-ajung lângă fericitul cuplu și i-am sărutat pe obraz pe fiecare dintre ei. La urma urmei, Crystal făcea parte din familie acum, trebuia s-o accept așa cum era și să-i las pe cei doi să-și rezolve viața împreună. L-am îmbrățișat și pe Calvin și el m-a ținut o secundă înainte să-mi dea drumul și să mă bată încurajator pe umăr. Catfish a făcut cu mine câteva piruete în ritmul muzicii, apoi m-a preluat Hoyt, care se îmbătase. Mi-a fost greu să-i conving pe cei doi că voiam cu adevărat să plec, dar în cele din urmă eu și Quinn am reușit să ne îndreptăm spre mașina mea.

În timp ce ne croiam drum ocolind mulțimea, am zărit-o pe Amelia dansând cu unul dintre frumoșii din Hotshot. Se simțeau bine amândoi și contribuise și vinul la asta. I-am făcut semn Ameliei că noi plecăm și ea a strigat:

— O să vin eu cu cineva mai târziu.

Deși mă bucuram s-o văd pe Amelia fericită, fusese probabil seara neliniștilor, pentru că-mi făceam griji pentru ea un pic. Oricum, nimeni nu știa să aibă grijă de propria persoană mai bine decât Amelia.

Când am intrat în casă, abia ne mișcăm. Nu i-am verificat mintea lui Quinn, dar capul meu era amețit de la zgomot, larma tuturor creierelor din jurul meu și emoțiile suplimentare. Fusese o zi lungă. O parte a ei fusese excelentă, totuși. În timp ce-mi aminteam părțile cele mai bune, m-am surprins zâmbindu-i lui Bob. Motanul mare a început să se frece de gleznelor mele și să miaune parcă dorea să mă întrebe ceva.

Oh, Doamne.

Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să-i explic pisicii de ce lipsește Amelia. M-am ghemuit și l-am scărpinat pe cap și (simțindu-mă incredibil de caraghios), i-am spus:

— Salut, Bob. O să întârzie mai mult în seara asta. Încă mai dansează la petrecere. Dar nu-ți face griji, ajunge ea acasă!

Pisica mi-a întors spatele și a ieșit tăfnoasă din cameră. N-am știut niciodată cât de uman este creierul mic de felină al lui Bob, dar speram ca el să adoarmă și să uite complet ciudata noastră conversație.

Chiar în momentul acela, l-am auzit pe Quinn strigându-mă din dormitorul meu, așa că am lăsat deoparte gândurile legate de Bob. La urma urmei, era ultima noastră noapte împreună pentru cine știe câte săptămâni.

În timp ce mă spălam pe dinți și pe față, am avut o ultimă senzație de îngrijorare pentru Jason. Fratele meu își alesese drumul, speram să-l poată urma fără probleme un timp. E om în toată firea, mi-am repetat și am intrat în dormitor în cea mai frumoasă cămașă de noapte a mea.

Quinn m-a tras către el și mi-a zis:

— Nu-ți face griji, iubito, stai liniștită...

I-am îndepărtat din gândurile mele și din acest dormitor pe fratele meu și pe Bob. L-am mângâiat pe Quinn pe cap, apoi am coborât degetele pe șira spinării și mi-a plăcut la nebunie să-l simt străbătut de un fior.

Capitolul 5

Dormeam în picioare. Era bine că știam fiecare centimetru din barul lui Sam Merlotte cum îmi știam propria casă, pentru că altfel m-aș fi împiedicat de fiecare masă și scaun. Am căscat zdravăn în timp ce-i luam comanda lui Selah Pumphrey. În general, Selah mă enerva la culme. Erau deja câteva săptămâni – în fine, luni – de când ieșea cu ex-ul meu fără nume. Indiferent cât de invizibil devenise ex-ul, ea nu fusese niciodată persoana mea preferată.

— Nu te-ai odihnit îndeajuns, Sookie? întrebă cu vocea aspră.

— Scuză-mă, am zis. Cred că nu. Am fost la nunta fratelui meu aseară. Ce fel de sos vrei la salata aia?

— Cu iaurt și condimente.

Ochii ei mari și negri mă examinau de parcă ar fi vrut să-mi facă portretul. Chiar voia să știe totul despre nunta lui Jason, dar dacă mă întreba pe mine era ca și când ar fi cedat în fața dușmanului. Ce caraghioasă era.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, ce căuta Selah aici? Nu venise niciodată fără Bill. Locuia în Clarice. Nu că orașelul ăsta ar fi fost departe, ai fi putut ajunge acolo în cincisprezece sau douăzeci de minute. Dar ce să facă o femeie agent imobiliar din Clarice în... Aha! Probabil că prezenta o casă aici. Da, creierul îmi mergea mai încet astăzi.

— OK, imediat, am spus și m-am întors să plec.

— Auzi, spuse Selah. Dă-mi voie să fiu sinceră. Of, Doamne. În experiența mea asta însemna: „Dă-mi voie să fiu rea pe față.”

Am revenit, încercând să nu par extrem de iritată, dar așa eram de fapt. Nu era o zi potrivită să te pui cu mine. La multele mele îngrijorări se adăugau și altele: Amelia nu venise acasă cu o seară în urmă și, când m-am dus sus să-l caut pe Bob, am descoperit că vomase în mijlocul patului în care dormea Amelia... ceea ce nu m-ar fi deranjat dacă nu era acoperit cu cuvertura stră-străbunicii. A picat pe mine să curăț mizeria și să pun pătura la înmuiat în mașina de spălat. Quinn plecase în dimineața aia devreme și eu eram pur și simplu tristă din cauza asta. Și apoi mai era și căsătoria lui Jason, care prezenta un potențial maxim să fie un dezastru.

Aș fi putut să mai adaug câteva elemente pe listă (până la robinetul stricat din bucătărie), dar înțelegeți deja că ziua mea nu era una tocmai fericită.

— Sunt aici ca să muncesc, Selah. N-o să stau la pălăvrăgeli personale cu tine.

N-a băgat în seamă c-am zis asta.

— Știi că pleci într-o călătorie cu Bill, spuse, încerci să mi-l furi. De cât timp plănuiești asta?

Cred că rămăsesem cu gura căscată, pentru că nu mă așteptam să-mi spună așa ceva. Puterile mele telepatice sunt afectate când sunt obosită – la fel ca timpul de reacție și procesele de gândire – și am ecranele lăsate când lucrez, de obicei. Deci nu remarcasem înainte gândurile lui Selah. Un val de furie m-a străbătut, ridicându-mi palma și pregătindu-mă să o pocnesc zdravăn. Dar o mână caldă și puternică a apucat-o pe a mea, a strâns-o și a lăsat-o jos, pe lângă corp. Sam era acolo, dar eu nu-l văzusem venind. Astăzi nu-mi dădeam seama de nimic din ce mi se întâmpla.

— Domnișoară Pumphrey, va trebui să luați prânzul în altă parte, spuse Sam încet.

Bineînțeles că toată lumea privea. Am simțit toate mințile în alertă pentru bârfe proaspete, în timp ce ochii urmăreau fiecare detaliu al scenei. Am simțit cum mă înroșesc la față.

— Am dreptul să mănânc aici, spuse Selah tare, pe un ton arogant.

Mare greșeală. Într-o clipă, simpatia spectatorilor s-a îndreptat către mine. Am simțit cum mă scaldă acest val. Am deschis ochii larg și mi-am luat o figură tristă, ca unul dintre acei copii cu ochii anormal de mari din desenele animate. Nu era mare lucru să inspire milă. Sam m-a cuprins cu un braț de parcă eram un copil rănit și s-a uitat la Selah cu o mare dezamăgire față de comportamentul ei.

— Eu am dreptul să-ți cer să pleci, spuse. Nu te pot lăsa să-mi insulti angajații.

Selah n-ar fi fost niciodată nepoliticoasă cu Ariene, sau cu Holly, sau cu Danielle. Abia dacă știa că ele există, pentru că nu era genul de femeie care chiar să se uite la un servitor. Tot timpul îi stătuse în gât faptul că Bill ieșise cu mine înainte să o cunoască pe ea („ieșise” în vocabularul ei era un

eufemism pentru „făcuse frecvent sex pasional cu...”).

Corpul lui Selah tremura de furie. Și-a aruncat șervețelul pe jos și s-a ridicat în picioare atât de brusc încât scaunul ar fi căzut dacă Dawson, un munte de vârcolac-lup care avea un atelier de reparat motociclete, nu l-ar fi prins cu o mână uriașă. Selah și-a înhățat poșeta și a ieșit nervoasă pe ușă, evitând la milimetru să intre în prietena mea Tara, care tocmai venea atunci.

Pe Dawson toată scena îl amuză foarte tare.

— Toate astea pentru un vampir, zise. Trebuie că au ceva creaturile astea cu sânge rece, dacă sunt femei frumoase care se supără așa tare din cauza lor.

— Cine-i supărată? am spus, zâmbind și îndreptându-mi spatele, ca să-i arăt lui Sam că întâmplarea nu mă luase pe nepregătite.

Mă îndoiesc că Sam s-a lăsat păcălit, mă cunoaște destul de bine, a înțeles starea mea emoțională, așa că s-a întors în spatele barului. Zarva discuțiilor despre această scenă siropoasă se ridica din mijlocul mulțimii care lua masa de prânz. M-am îndreptat către masa unde se așezase Tara. Era însoțită de JB du Rone.

— Arăți bine, JB, am spus senină, trăgând meniurile dintre suportul de șervețele și cel de sare și piper către mijlocul mesei și dându-le fiecăruia câte unul.

Îmi tremurau mâinile, dar nu cred c-au observat. JB îmi zâmbi.

— Mersi, Sookie, spuse cu vocea lui plăcută de bariton.

JB era cu adevărat frumos, dar nu prea-l ducea capul. Totuși asta îi dădea o simplitate fermecătoare. Tara și cu mine avuseserăm grijă de el în școală, pentru că avea necazuri, mai ales în gimnaziu, atunci când această simplitate era remarcată și devenea ținta altor băieți, mai puțin frumoși. Cum nici eu și nici Tara nu ne bucuram de prea multă popularitate, încercam să-l protejăm pe JB cât puteam de mult. În schimb, JB m-a escortat la vreo două serate la care îmi doream foarte mult să merg, iar familia lui a găzduit-o pe Tara de vreo două ori, atunci când nu se putea să stea la mine.

Tara se culcase cu JB la un moment dat, de-a lungul acestui drum dureros. Eu nu. Și cu și fără, n-ar fi fost nici o diferență.

— JB are o slujbă nouă, spuse Tara, zâmbind mulțumită de sine.

Deci de-asta venise. Relația noastră fusese mai dificilă în ultimele câteva luni, dar știa că așa fi vrut să-i împărtășesc mândria de a fi făcut o faptă bună pentru JB.

Era o veste grozavă și m-a ajutat să nu mă mai gândesc la Selah Pumphrey și încărcătura ei de furie.

— La sala de gimnastică din Clarice, spuse, își ridică privirea și zâmbi.

— Două zile pe săptămână, stau la recepție, îmbrăcat așa.

Arată cu mâna tricoul de golf în dungii vișinii și maro, curat și strâmt, și pantalonii bej, la dungă.

— Mă ocup de înscrierea membrilor, ofer strângeri de mână sănătoase, curăț echipamentul și împart prosoapele. Trei zile pe săptămână port echipament de fitness și mă uit după doamne.

— Pare super, am spus, uimită de cât de perfectă era slujba pentru calificarea lui limitată.

JB era adorabil: mușchi impresionanți, frumos la față, dinți albi și drepți. Parcă ieșit dintr-o reclamă pentru sănătatea fizică. Și era, în plus, în mod natural, bun la suflet și ordonat.

Tara se uită la mine, așteptându-și laudele meritate.

— Bine lucrat, i-am spus, apoi am bătut palma.

— Acum, Sookie, ce mai trebuie pentru ca viața să fie perfectă e să mă suni tu într-o seară, spuse JB.

Nimeni nu putea da dovadă de poftă mai sănătoasă și mai simple decât ale lui JB.

— Mersi mult, JB, dar mă văd cu cineva acum, am spus, fără să mă deranjez să las vocea mai jos.

După mica scenă a lui Selah, simțeam nevoia să mă dau mare un pic.

— Aaa, Quinn ăla? întrebă Tara.

Probabil că-i vorbisem despre el o dată sau de două ori. Am încuviințat din cap și am mai bătut o dată palma.

— E în oraș acum? întrebă încet, iar eu am răspuns, la fel de încet:

— A plecat azi-dimineață.

— Eu vreau un cheeseburger mexican, spuse JB.

— OK, îți aduc unul, am spus și, după ce am luat și comanda Tarei, am plecat spre bucătărie.

Nu numai că eram încântată pentru JB, dar eram fericită și că Tara și cu mine ne rezolvaserăm neînțelegerile. Aveam nevoie de ceva să-mi ridice moralul pe ziua de azi și tocmai promisem acel ceva.

Când am ajuns acasă cu două pungi de cumpărături, Amelia se întorsese, iar bucătăria mea strălucea ca-ntr-o reclamă la praf de curățat. Când era stresată sau plictisită, Amelia făcea curățenie, ceea ce era un obicei fantastic la o persoană cu care împărțeai casa – mai ales dacă nu erai obișnuit să ai un astfel de coleg. Și mie îmi place să am o casă curată și mă mai pun și eu pe curățenie din când în când, dar pe lângă Amelia eram un mic copil.

M-am uitat la ferestrele curate și am spus:

— Te simți vinovată, nu?

Amelia se pleoști. Stătea la masă cu o cană cu unul dintre ceaiurile ei ciudate, cu aburi ieșind din lichidul negru.

— Da, spuse posomorâtă. Am văzut cuvertura în mașina de spălat. Am acționat imediat, acum e la uscat pe sârmă, în spate.

Observasem când am intrat, așa că am dat din cap.

— Bob s-a răzbunat, am spus.

— Da.

Am început s-o întreb cu cine a stat, apoi mi-am dat seama că nu era treaba mea. În plus, deși eram foarte obosită, mintea Ameliei emitea fără probleme, așa că în câteva secunde am știut că rămăsese la vărul lui Calvin, Derrick, și că partida de sex nu fusese grozavă; de asemenea, cearșafurile lui Derrick fuseseră foarte murdare și o înnebuniseră. Plus, când Derrick se trezise în dimineața asta, sugerase că în mintea lui o noapte împreună îi transformase într-un cuplu. Amelia îl convinsese cu greu pe Derrick să o aducă acasă. El ar fi vrut ca ea să rămână cu el, în Hotshot.

— Ești amețită? am întrebat, punând carnea de hamburgeri în sertarul frigiderului.

Era rândul meu să gătesc săptămâna asta și aveam de gând să pregătesc carne de hamburgeri cu cartofi la cuptor și fasole verde.

Amelia a încuviințat, sorbind din cană. Era un leac pentru mahmureală pe care-l născocise ea și tremura în timp ce-l experimenta pe propria piele.

— Da, sunt. Tipii ăia din Hotshot sunt cam ciudați, spuse. Unii dintre ei.

Amelia se adaptase telepatiei mele mai bine decât toți cei pe care-i cunoșteam. Din moment ce era sinceră și deschisă – uneori prea deschisă – cred că n-a simțit niciodată că are lucruri de ascuns.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat. M-am așezat în fața ei.

— Vezi tu, oricum nu ieșeam cu Bob de multă vreme, spuse, trecând direct la miezul problemei, fără să se deranjeze cu introducerile.

Știa că eu înțeleg.

— N-am fost împreună decât în seara aia. Crede-mă, a fost grozav. Chiar m-a prins. De-asta am și început să... ăăă... experimentăm.

Am dat din cap, încercând să par înțelegătoare. Pentru mine, să experimentezi însemna să lingi o zonă pe care n-ai mai lins-o înainte sau să încerci o poziție care-ți dă crampe musculare în coapsă. Ceva de genul acesta... nu să-ți transformi partenerul în animal. N-am fost niciodată suficient de îndrăzneată încât s-o întreb pe Amelia ce scop avuseseră, iar asta era un detaliu pe care creierul ei nu voia să-l scoată la iveală.

— Probabil că-ți plac pisicile, am spus, ca o concluzie logică la șirul gândurilor mele. Adică Bob e pisică, dar una mică și apoi l-ai ales pe Derrick dintre toți tipii care ar fi fost încântați să petreacă noaptea cu tine.

— Da? spuse Amelia, însuflețită, încerca să pară degajată.

— Au fost mai mulți?

Amelia avea tendința să aibă o părere prea bună despre ea ca vrăjitoare, dar nu îndeajuns de bună ca femeie.

— Unul sau doi, am zis, încercând să nu râd. Bob intră și începu să se alinte pe după picioarele mele, torcând zgomotos. Nu putea fi mai evident de atât, din moment ce a trecut pe lângă Amelia de

parcă ar fi fost o grămadă de caca de câine. Amelia a oftat adânc.

— Uite, Bob, trebuie să mă ierți, îmi spuse pisicii, îmi pare rău, pur și simplu m-a luat valul. O nuntă, câteva beri, dans în stradă, un partener exotic... Îmi pare rău. Foarte, foarte rău. Ce-ar fi să promit că mă abțin până când găsesc o cale să te transform la loc?

Acesta era un sacrificiu uriaș din partea Ameliei, din câte putea ști cineva care-i citise gândurile vreo două zile (sau mai mult). Amelia era o fată foarte sănătoasă și o femeie foarte directă. Și avea, de asemenea, gusturi foarte variate.

— De fapt, spuse, gândindu-se mai bine, ce-ar fi să promit că n-o să mă culc cu nici un bărbat?

Bob stătea în fund, cu coada încolăcită pe după labele din față. Era adorabil, cum se uita în sus la Amelia, fără să clipească, cu ochii lui mari și galbeni. Părea că analizează situația. În cele din urmă spuse:

— Rorr. Amelia zâmbi.

— Crezi că acesta e un „da”? am întrebat. Dacă este, să știi că eu nu mă culc decât cu tipi, așa că nu te uita la mine.

— Ah, probabil că pe tine nici n-aș fi încercat să te agăț.

Am menționat că Amelia e un pic lipsită de tact?

— De ce nu? am întrebat, ofensată.

— Nu l-am ales pe Bob la întâmplare, spuse, arătând cât putea ea să arate de jenată. Îmi plac slăbănogi și negri.

— Va trebui să supraviețuiesc cu gândul ăsta, am spus, încercând să par adânc dezamăgită.

Amelia a aruncat cu strecurătoarea de ceai în mine, iar eu am prins-o c-o mână.

— Reflexe bune, a spus uimită.

Am ridicat din umeri. Deși nu mai băusem sânge de vampir de multă vreme, se părea că rămăsese totuși o urmă în organism. Am fost întotdeauna sănătoasă, dar acum abia dacă mai aveam câte o durere de cap. Și mă mișcăm un pic mai repede decât majoritatea oamenilor. Nu eram singura persoană care să se bucure de efectele secundare ale sângelui de vampir. Acum, că aceste efecte deveniseră cunoscute, vampirii ajunseseră chiar ei pradă. Recoltarea sângelui și vânzarea lui pe piața neagră se dovedise o afacere profitabilă și extrem de periculoasă. Auzisem la radio în dimineața aceea că un traficant dispăruse din apartamentul său din Texarkana după ce fusese eliberat condiționat din închisoare. Dacă-ți faci dușman un vampir, el poate să aștepte răzbunarea mai multă vreme decât tine.

— Poate e sângele de zână, spuse Amelia, privindu-mă gânditoare.

Am ridicat din umeri din nou, de data asta cu un aer care sugera că aș fi vrut să lăsăm baltă subiectul. Aflasem recent că exista o zână în arborele meu genealogic și nu-mi părea bine. Nici măcar nu știam care ramură a familiei mele îmi transmisese această moștenire, cu atât mai puțin care individ. Nu știam decât că, la un moment dat în trecut, cineva din familia mea se apropiase de o zână și devenise intim cu ea. Am petrecut vreo două ore concentrată peste arborele și istoria familiei, pe care bunica mea le pusese cap la cap cu mare greutate, și n-am găsit nici un indiciu.

Și de parcă ar fi fost chemată de gândurile mele, Claudine bătu la ușa din spate. Nu zburase pe aripi străvezii, ci venise cu mașina. Claudine e o zână în toată regula și are și alte metode de a ajunge în diverse locuri, dar pe acelea le folosește numai în situații de urgență. Claudine e foarte înaltă, cu părul negru, lung și des și ochii negri, mari și oblici. Trebuie să-și acopere urechile cu părul pentru că, spre deosebire de fratele ei geamăn, Claude, nu și-a făcut o operație să-și modifice vârfurile ascuțite.

Claudine m-a îmbrățișat entuziasmată, iar Ameliei i-a făcut cu mâna indiferentă. Nu sunt înnebunite una după cealaltă. Amelia a învățat magia, dar Claudine e plină de magie până în oase. Niciuna nu are încredere în cealaltă.

Claudine este în mod normal cea mai senină creatură pe care am cunoscut-o vreodată. E foarte bună și dulce și mărinimoasă, ca o cercetașă supranaturală, pentru că e în natura ei și pentru că încearcă să urce pe scara magică și să devină înțel. În seara asta, Claudine avea o față neobișnuit de serioasă.

Mi-a înghețat inima. Doream să mă duc la culcare și să mă gândesc la Quinn în liniște și doream și să scap de nervii pe care mi-i făcusem cu tărăboiul de la Merlotte's. Nu voiam vești proaste.

Claudine s-a așezat la masa din bucătărie, în fața mea, și m-a luat de mâini. S-a uitat la Amelia:

— Fă pași, vrăjitoare, spuse, iar eu am fost șocată.

— Târfă cu urechi ascuțite, mârâi Amelia, ridicându-se cu cana în mână.

— Ucigașă de bărbați, răspunse Claudine.

— Nu e mort! țipă Amelia. E pur și simplu – altfel!

Claudine pufăi și acesta era un răspuns adecvat.

Eram prea obosită s-o întreb pe Claudine de unde și până unde purtarea nepoliticoasă fără precedent, iar ea mă ținea prea strâns de mâini ca să mă pot bucura de prezența ei reconfortantă.

— Care-i treaba? am zis.

Amelia ieși din cameră cu pași apăsați și i-am auzit pantofii pe scări până la etajul al doilea.

— Nu-i nici un vampir aici? întrebă Claudine, cu o voce îngrijorată.

Știți cum se simte un dependent de ciocolată când vede o înghețată de cacao cu topping de ciocolată neagră? Cam asta simt vampirii când văd zâne.

— Nu, nu suntem decât eu, tu, Amelia și Bob, am spus.

Nu aveam de gând să-i neg lui Bob statutul de persoană, deși câteodată era greu să-mi aduc aminte de asta, mai ales când lădița cu nisip trebuia curățată.

— Te duci la reuniunea asta?

— Da.

— De ce?

Bună întrebare.

— Regina mă plătește, am spus.

— Și ai nevoie disperată de bani?

N-am băgat în seamă grija ei, dar apoi am început să mă gândesc serios. Claudine făcuse atâtea pentru mine, puteam măcar să mă gândesc la ce spunea.

— Aș putea să supraviețuiesc fără ei, am spus. La urma urmei, încă mai aveam din banii pe care mi-i dăduse Eric pentru că-l ascusesem de un grup de vrăjitoare. Dar o parte se risipiseră, după cum se cam întâmplă cu banii; asigurarea n-a acoperit toate cheltuielile cu ce fusese distrus sau avariat de incendiul din bucătăria mea, din iarna trecută, și mi-am schimbat instalațiile și am făcut o donație către brigada de pompieri voluntari. Au sosit foarte repede și au încercat din răpuzeri să-mi salveze bucătăria și mașina.

Apoi, Jason a avut nevoie de ajutor ca să plătească doctorul pentru sarcina pe care a pierdut-o Crystal.

M-am trezit că-mi lipsește stratul ăla de căptușeală dintre a fi solvabil și falit. Voiam să-l pun la loc, să-l umplu. Bărkuța mea plutea pe ape financiare tulburi și aveam nevoie de un remorcher s-o țină la suprafață.

— Aș putea să supraviețuiesc fără ei, am repetat mai hotărâtă, dar nu vreau.

Claudine oftă. Pe chipul ei se citea tristețea.

— Nu pot să merg cu tine, spuse. Știi cum se poartă vampirii în prezența noastră. Nici nu pot să pun piciorul acolo.

— Înțeleg, am spus, un pic surprinsă.

Nici n-am visat vreo clipă că ea ar putea să meargă.

— Și cred că vor fi probleme, a spus.

— Ce fel de probleme?

Ultima dată când am fost la un eveniment social cu vampiri au apărut probleme mari, probleme majore, probleme cât se poate de sângeroase.

— Nu știu, spuse Claudine, dar simt că se apropie și cred c-ar trebui să stai acasă. Și Claude crede la fel.

Claude nu dădea doi bani pe ce mi se întâmpla mie, dar Claudine era suficient de generoasă încât să-l includă și pe frate în bunătatea ei. Din câte-mi puteam da seama, rolul lui Claude în lume era unul strict decorativ. Era extrem de egoist, n-avea aptitudini sociale și era absolut frumos.

— Îmi pare rău, Claudine, și o să-mi fie dor de tine în Rhodes, am spus. Dar am promis că merg.

— Să te duci în trenul unui vampir, spuse Claudine întristată. De acum încolo o să mă gândesc la tine ca la una de-a lor. N-o să mai fii niciodată un martor nevinovat. Prea multe creaturi vor ști cine

ești și unde poți fi găsită.

Nu atât ce a spus Claudine, cât tonul pe care a spus-o mi-a făcut pielea de găină și părul măciucă. Avea dreptate. Eram lipsită de apărare, deși preferam să mă gândesc că intrasem prea adânc în lumea vampirilor ca să mai pot alege să ies.

Cum stăteam în bucătărie, cu soarele după-amiezii târzii revărsându-se prin fereastră, am avut una dintre revelațiile acelea care te schimbă pentru totdeauna. Amelia zăcea tăcută sus, Bob se întorsese în bucătărie și stătea lângă castronul cu mâncare, uitându-se la Claudine. Iar Claudine strălucea într-o rază de lumină care îi bătea direct în față. Majoritatea oamenilor și-ar fi dezvăluit în lumina asta fiecare defect al pielii, dar Claudine arăta în continuare perfect.

Nu eram sigură c-o voi înțelege vreodată pe Claudine și grija ei pentru lume și știam înspăimântător de puține despre viața ei, dar eram sigură că-mi voia binele, oricare ar fi fost motivul, și că se temea cu adevărat pentru mine. Și totuși eram conștientă că mă duc în Rhodes cu regina și Eric și renegatul și restul grupului din Louisiana.

Eram curioasă cum avea să decurgă o reuniune cu vampiri? Voiam să-mi dea atenție și mai mulți dintre ei? Voiam să se știe că umblu cu vampiri, că sunt unul dintre acei oameni cărora le place să umble cu morți? Oare vreo părticică din mine tânjea după o șansă de a fi lângă Bill fără să-l caute, încercând să înțeleagă trădarea lui? Sau era vorba de Eric? Eram îndrăgostită fără să știu de vikingul strălucitor care era atât de frumos, știa atât de bine să facă dragoste și atât de diplomat, toate în același timp?

Părea un set de probleme promițător pentru un sezon întreg dintr-o telenovelă.

— Nu pierdeți episodul de mâine, am mormăit. Claudine se uită la mine întrebătoare, iar eu am zis:

— Claudine, mi-e jenă să-ți spun că fac un lucru lipsit de sens în multe feluri, dar vreau banii, așa că am de gând să-l fac. O să mă întorc și o să ne vedem din nou. Nu-ți face griji, te rog.

Amelia reveni în bucătărie și începu să-și mai pregătească un ceai. Avea să iasă pe nesimțite. Claudine n-a băgat-o în seamă.

— O să-mi fac griji, spuse simplu. Se apropie necazuri, draga mea prietenă, și vor cădea chiar pe capul tău.

— Dar nu știi cum sau când? A dat din cap.

— Nu, știu doar că se apropie.

— Uită-te în ochii mei, spuse Amelia. Văd un bărbat înalt și întunecat...

— Taci din gură, i-am zis.

S-a întors cu spatele la noi și s-a apucat afectată să curețe frunzele uscate de pe câteva plante de-ale ei.

Claudine a plecat la scurt timp după aceea, dar în ultima parte a vizitei nu-și recăpătase înfățișarea ei veselă, obișnuită. N-a mai spus nici un cuvânt despre plecarea mea.

Capitolul 6

În a doua dimineața după nunta lui Jason, mă simțeam mult mai în apele mele. Mă ajuta faptul că aveam ceva de făcut. Trebuia să fiu la magazinul Tarei imediat după ce deschidea, la zece. Doream să-mi aleg hainele de care spusese Eric că voi avea nevoie pentru reuniune. Nu intram la lucru la Merlotte's decât pe la cinci și jumătate, așa că aveam sentimentul acela plăcut că întreaga zi se întinde înaintea mea.

— Ce mai faci, dragă? mă întâmpină Tara, venind din încăperea din spatele magazinului să mă salute.

Asistenta ei cu jumătate de normă, Mckenna, se uită la mine și continuă să aranjeze hainele. Presupuneam că pune la locul lor articole lăsate aiurea; angajații din magazinele de haine își petrec o groază de timp făcând asta. Mckenna n-a zis nimic și, dacă nu mă înșelam, chiar evita să vorbească cu mine. Asta m-a durut, pentru că fusesem să o văd la spital când și-a scos apendicele, cu două săptămâni în urmă, și-i dusesem și un mic cadou.

— Asociatul domnului Northman, Bobby Burnham, a trecut pe aici să ne anunțe că îți trebuie niște haine pentru o călătorie, spuse Tara.

Am încuviințat, încercând să par cât mai naturală.

— Ai nevoie de haine de stradă? Sau un costum, ceva mai de afaceri?

Mi-a aruncat un zâmbet senin și fals și știam că era supărată pentru că se temea pentru mine.

— Mckenna, poți să duci plicurile astea la poștă, îi spuse Tara cu o voce un pic ascuțită.

Mckenna se grăbi să iasă pe ușa din spate, cu plicurile la subraț, ca o cravașa.

— Tara, i-am spus, nu e ceea ce crezi.

— Sookie, nu e treaba mea, spuse, încercând cu greu să pară neutră.

— Ba cred că este, am spus. Ești prietena mea și nu vreau să crezi că mă duc într-o călătorie cu o gașcă de vampiri, numai ca să mă distrez.

— Atunci de ce te duci?

De pe chipul ei a dispărut dintr-odată toată falsa bucurie. Era mortal de serioasă.

— Sunt plătită ca să merg împreună cu câțiva vampiri din Louisiana la o întâlnire importantă. O să fiu un fel de detector al lor. O să le spun dacă vreun om încearcă să-i tragă pe sfoară și voi ști ce gândesc oamenii care-i însoțesc pe ceilalți vampiri. Și numai de data asta.

Nu puteam să explic mai bine. Tara intrase în lumea vampirilor mai mult decât era nevoie și aproape că fusese ucisă. Nu mai voia să mai aibă de-a face cu ei și nu puteam s-o condamnm. Dar tot nu putea să-mi spună ce să fac. Mă gândisem și eu bine dacă să mă duc sau nu, și încă înainte de predica lui Claudine, și n-aveam de gând să las pe nimeni să mă facă să am îndoieli, odată ce m-am hotărât. Să primesc haine era OK. Să lucrez pentru vampiri era OK... atâta vreme cât nu făceam ceva care să ducă la uciderea unor oameni.

— Suntem prietene de-o viață, spuse Tara încet. La bine și la rău. Te iubesc, Sookie, și o să te iubesc mereu; dar acum chiar e periculos.

Tara avusese parte de atâtea dezamăgiri și griji de-a lungul vieții, încât pur și simplu nu mai voia să mai îndure nimic. Îmi dădea drumul și se gândea să-l sune pe JB în seara aia și să reia întâlnirile lor intime și va face asta aproape în memoria mea.

Era un mod straniu de a-mi scrie epitaful prematur.

— Am nevoie de o rochie de seară, una de cocktail și niște haine drăguțe de zi, am zis, uitându-mă pe listă cam degeaba.

N-aveam de gând s-o mai păcălesc pe Tara, voiam să mă simt bine, indiferent cât de amărâtă părea. O să se dea ea pe brazdă, mi-am spus.

O să-mi facă plăcere să cumpăr haine. Am început cu o rochie de seară și una de cocktail. Și mi-am luat două costume, în genul celor de afaceri (dar nu chiar așa, nu mă pot vedea în pantaloni la dungă). Și două costume cu pantaloni. Și colanți și ciorapi trei-sferturi și vreo două cămăși de noapte. Și ceva lenjerie.

Oscilam între încântare și vinovăție. Cheltuisem mai mult din banii lui Eric decât ar fi trebuit și mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă Eric ar cere să vadă ce-am cumpărat. M-aș simți destul de prost.

Dar m-am simțit de parcă aș fi fost prinsă într-o frenezie a cumpărăturilor, în parte din pură plăcere pentru asta, în parte din furie față de Tara și în parte pentru a nega teama pe care o simțeam la gândul că voi însoți undeva un grup de vampiri.

Cu un alt oftat, de data asta încet și pentru mine, am pus la loc lenjeria și cămășile de noapte. Nu erau esențiale. Mi-a părut rău să mă despart de ele, dar m-am simțit mai împăcată. Era OK să-ți cumperi haine de care aveai nevoie pentru o anumită ocazie. Era ca o masă pe care o serveai. Dar să cumperi desuuri era cu totul altceva. Ca și când ți-ai fi luat caramelle sau bomboane de ciocolată. Dulci, gustoase, dar îți fac rău.

Preotul din localitate, care începuse să meargă la întâlnirile Frăției Soarelui, îmi sugerase că prietenia cu vampiri sau chiar faptul de a lucra pentru ei era un mod de a exprima dorința de a muri. Mi-o spusese cu o săptămână în urmă, aplecat peste coșul cu burgeri. Acum mă gândeam la asta, în timp ce stăteam la casă și Tara îmi înregistra cumpărăturile, care aveau să fie plătite cu bani de la vampiri. Credeam că vreau să mor? Am dat din cap. Nu, nu credeam. Și eram de părere că Frăția Soarelui, mișcare antivampiri de extremă-dreapta, care câștiga alarmant de mult teren în America, era o adunătură de escroci. Era ridicol cum îi condamnau pe toți oamenii care aveau de-a face cu vampiri, chiar și pe cei care intrau în magazine și localuri deținute de aceștia. Dar, în fond, de ce eram eu atrasă de vampiri?

Adevărul era cam așa: aveam atât de puține șanse să duc genul de viață pe care o duceau colegii mei de clasă – genul de viață despre care am crezut în copilărie că e cel ideal – încât orice altă viață pe care aș fi putut să mi-o construiesc părea interesantă. Dacă nu puteam avea un soț și copii, să-mi fac griji pentru ce-o să duc la masa de la biserică și să mă întreb dacă nu cumva era nevoie să văruim casa, atunci aveam să-mi fac griji pentru cum o să-mi afecteze niște tocuri de opt centimetri simțul echilibrului când mai am și un kilogram de paiete pe mine.

Când am fost gata de plecare, McKenna, care se întorsese de la poștă, mi-a dus pungile la mașină, iar Tara a stabilit suma totală cu omul lui Eric, Bobby Burnham. A închis telefonul, părând mulțumită.

— I-am folosit pe toți? am întrebat, curioasă să aflu cât investise Eric în mine.

— Nici pe departe. Vrei să mai cumperi ceva? Dar distracția se terminase.

— Nu, am spus. Am luat destule.

Am avut un impuls de a-i cere Tarei să ia înapoi toate hainele. După aceea m-am gândit ce meschin ar fi din partea mea să-i fac asta.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, Tara.

— Plăcerea a fost a mea, m-a asigurat. Zâmbetul ei era un pic mai cald și mai sincer.

Tarei îi plăcea să facă bani și niciodată n-a putut să stea supărată pe mine mai mult timp.

— Trebuie să te duci la „World of Shoes” în Clarice să-ți cumperi ceva care să meargă cu rochia de seară. Au reduceri.

Mi-am făcut curaj. Asta era ziua în care trebuia să le rezolv pe toate. Următoarea oprire, să-mi cumpăr pantofi.

Urma să plec într-o săptămână, iar în seara aia la lucru n-am fost prea concentrată, pentru că eram tot mai entuziasmată în ceea ce privește călătoria. Nu fusesem niciodată atât de departe de casă, iar Rhodes era sus de tot, lângă Chicago; de fapt nu trecusem niciodată la nord de Mason-Dixon Line. Fusesem cu avionul o singura dată și într-un zbor scurt, de la Shreveport la Dallas. Ar fi trebuit să-mi iau o valiză, una pe rotile. Ar fi trebuit să-mi iau... mă gândeam la o listă lungă de lucruri mai mici. Știam că unele hoteluri au uscătoare de păr. Oare aveau și la Piramida din Gizeh? Piramida era unul dintre cele mai faimoase hoteluri pentru vampiri care se răspândiseră în marile orașe americane.

Aranjaseam deja cu Sam să-mi iau niște zile libere, iar în seara aceea i-am spus când era programată plecarea. Sam stătea la masa de lucru, în birou, când am bătut la ușă – de fapt în tocul ușii pentru că Sam nu închidea ușa aproape niciodată. Și-a ridicat ochii din listele cu facturi. Era bucuros să fie întrerupt. Când lucra la registre își trecea mâinile prin părul blond-roșcat și acum, ca urmare, arăta un pic electricizat. Sam prefera să stea la bar decât să se ocupe de treaba asta, dar chiar angajase pe cineva să-l înlocuiască în seara asta, special ca să-și poată aranja registrele de cheltuieli.

— Intră, Sook, spuse. Cum merge treaba acolo?

— E destul de aglomerat. N-am decât o secundă. Voiam doar să-ți spun că plec joia viitoare.

Sam a încercat să zâmbească, dar arăta nefericit.

— Chiar trebuie să faci asta? a întrebat.

— Alo, am mai discutat despre asta, am spus, pe un ton clar de amenințare.

— Păi, o să-mi fie dor de tine, explică. Și o să fiu și un pic îngrijorat. Tu și o mulțime de vampiri.

— Vor fi și oameni acolo, ca mine.

— Nu ca tine. Vor fi oameni cu o înclinație bolnavă către cultura vampirilor, sau dintre aceia care dezgroapă morții, căutând să facă un ban de pe urma lor. Oamenii aceștia nu sunt sănătoși și nu au o speranță de viață prea lungă.

— Sam, până acum doi ani n-aveam nici cea mai mică idee despre cum era cu adevărat lumea din jur. Nu știam cum erai tu cu adevărat; nu știam că vampirii sunt la fel de diferiți unul de celălalt cum suntem noi. Nu știam că există zâne adevărate. Nu-mi puteam imagina nimic din toate astea. Am dat din cap. Ce lume e asta, Sam. E minunată și e înfricoșătoare. Fiecare zi e diferită. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o viață a mea și acum o am.

— Aș fi ultima persoană din lume care să-ți stau în cale, Sookie, spuse Sam și-mi zâmbi.

Dar am observat că afirmația lui fusese un pic cam ambiguă.

Pam a venit în Bon Temps în seara aceea, cu o înfățișare plictisită și rece, îmbrăcată într-un pulover verde-deschis cu dungi bleumarin. Și purta mocasini bleumarin... pe bune. Nici nu știam că încă se mai găsesc. Pielea era lustruită și strălucea, iar mocasinii erau noi. Multe priviri admirative în bar erau îndreptate către ea. S-a așezat la o masă în zona mea și a stat răbdătoare, cu mâinile împreunate pe masă. Întrase în starea de suspensie a vampirilor, care era înspăimântătoare pentru cine n-o mai văzuse până atunci – ochii deschiși, dar fără să vadă, corpul complet imobil, fața lipsită de expresie. Din moment ce avea să mai rămână așa o vreme, am servit alți câțiva oameni înainte să mă duc la masa ei. Eram sigură că știam de ce venise și nu așteptam cu nerăbdare conversația.

— Pam, să-ți aduc ceva de băut?

— Care-i treaba cu tigru? întrebă, sărind direct la jugulara discuției.

— Quinn e persoana cu care mă văd acum, am spus. Nu petrecem prea mult timp împreună din cauza slujbei lui, dar o să ne vedem la reuniune.

Quinn fusese angajat să se ocupe de unele dintre ceremoniile și ritualurile reuniunii. O să fie ocupat, dar o să-l mai văd din când în când și simplul gând mă entuziasma.

— După reuniune, o să petrecem o lună împreună, i-am spus lui Pam.

Oh, poate că n-ar fi trebuit să spun și asta, Pam își pierdu dintr-odată zâmbetul.

— Sookie, nu știu ce joc ciudat ai plănuit tu cu Eric, dar nu ne face bine.

— N-am plănuit nimic! Absolut nimic!

— Poate că tu, nu, dar el, da. Nu mai e același de când ați stat atunci împreună.

— Nu știu ce-aș putea face în legătură cu asta, am spus încet.

— Nici eu, zise Pam, dar sper că-și poate pune ordine în sentimentele pe care le are față de tine.

Nu-i place să intre în conflicte. Nu-i place să se simtă atașat. Nu mai e vampirul lipsit de griji care era înainte.

Am ridicat din umeri.

— Pam, am fost cât se poate de sinceră cu el. Cred că probabil e îngrijorat de altceva. Exagerezi importanța mea în preocupările lui Eric. Dacă are vreun soi de dragoste eternă pentru mine, atunci cu siguranță mie nu-mi spune nimic. Și nici nu-l văd niciodată. Și știe și de Quinn.

— El l-a pus pe Bill să-ți mărturisească, nu?

— Păi, Eric era acolo, am spus nesigură.

— Crezi că Bill ți-ar fi spus vreodată dacă Eric nu i-ar fi ordonat s-o facă?

Îmi dădusem silința să uit seara aia cu totul. Undeva, în adâncul minții, știam că momentul ciudat al revelației lui Bill era semnificativ, dar n-am vrut să mă gândesc la asta.

— De ce crezi că ar da Eric doi bani pe ce ordine a primit Bill, cu atât mai puțin să-i dezvăluie asta unei femei umane, dacă n-ar avea niște sentimente puternice pentru tine?

Nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta. Am fost atât de șocată de mărturisirea lui Bill – regina îl pusese să mă seducă (dacă ar fi fost necesar) ca să-mi câștige încrederea – încât nu m-am gândit de ce Eric îl forțase pe Bill să-mi spună de complot.

— Pam, nu știu. Uite, eu muncesc aici, iar tu trebuie să comanzi ceva de băut. Trebuie să mă ocup și de celelalte mese.

— O Negativ atunci. Sângeadevărat.

M-am grăbit să scot băutura din frigider și am încălzit-o în cuptorul cu microunde, agitând-o ușor, ca să mă asigur că temperatura era egală. Se lipise de pereții sticlei într-un fel neplăcut, dar cu siguranță arăta și avea gust de sânge adevărat. Îmi turnasem și eu câteva picături într-un pahar, odată la Bill, de dragul experienței. Din cât îmi puteam da seama, a bea sânge sintetic era ca și când ai fi băut sânge adevărat. Lui Bill îi plăcea întotdeauna, deși menționase de mai multe ori că nu aroma era cel mai important lucru, ci senzația mușcăturii în carne, inima ființei umane bătând, cam asta era distracția vampirilor. Și să dai pe gât o sticlă nu avea același efect. Am luat sticla și un pahar și i le-am pus în față lui Pam, pe masă, împreună cu un șervețel, bineînțeles.

— Sookie.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că intrase Amelia.

Colega mea venea destul de des la bar, dar în seara aceasta eram surprinsă s-o văd.

— Ce s-a-ntâmpnat? am întrebat.

— Ăăă... salut, spuse Amelia către Pam.

Am remarcat pantalonii la dungă ai Ameliei, bluza albă și curată cu decolteu în V și tenișii la fel de albi. M-am uitat la Pam, ai cărei ochi palizi erau mai mari decât de obicei.

— Ea e colega cu care împart casa, Amelia Broadway, i-am spus lui Pam. Amelia, ea e Pam, femeie-vampir.

— Încântată să te cunosc, spuse Pam.

— Auzi, mișto haine, spuse Amelia. Pam păru foarte încântată.

— Și tu arăți foarte bine, zise.

— Ești dintre vampirii de pe-aici? întrebă Amelia. Asta era Amelia, cât se poate de directă. Și vorbăreată.

Pam răspunse:

— Sunt secundul lui Eric. Știi cine este Eric Northman?

— Sigur, spuse Amelia. E bucata aia blondă de iubire arzătoare care locuiește în Shreveport, nu?

Pam zâmbi și colții ieșiră un pic în afară. Mi-am plimbat privirea de la Amelia la Pam. Doamne Dumnezeule!

— Poate ai vrea să vezi barul într-o seară? întrebă Pam.

— Da, sigur, spuse Amelia, dar ca și când chiar ar fi fost entuziasmată.

Făcea pe dura. Preț de vreo zece minute, din câte o știam pe Amelia.

Am plecat să-i răspund unui client care mă chema de la o altă masă. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Amelia așezându-se lângă Pam. Au vorbit câteva minute, apoi Amelia s-a ridicat și a venit la bar, așteptând să mă întorc eu.

— Și ce te aduce aici în seara asta? am întrebat, poate prea brusc.

Amelia a ridicat din sprâncene, dar nu mi-am cerut scuze.

— Am venit să-ți spun că te-a sunat cineva acasă.

— Cine?

— Quinn.

Am simțit cum îmi apare un zâmbet pe față, unul adevărat.

— Ce-a spus?

— A spus c-o să vă întâlniți în Rhodes. Îi e deja dor de tine.

— Mersi, Amelia, dar ai fi putut să dai un telefon aici să-mi spui sau să-mi comunici când ajungeam acasă.

— Păi... mă plictiseam un pic.

Știam că asta se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Amelia avea nevoie de o slujbă, o slujbă cu normă întregă. Îi era dor de orașul ei și de prieteni, bineînțeles. Chiar dacă plecase din New Orleans înainte de Katrina, suferise un pic în fiecare zi după ce furtuna devastase orașul. Ameliei îi lipsea și vrăjitoria. Speram să se împrietenească cu Holly, o altă barmaniță și o practicantă dedicată a cultului Wicca. Dar după ce le-am făcut cunoștință și au vorbit de câteva ori, Amelia mi-a spus

posomorâtă că ea și Holly făceau parte din categorii diferite de vrăjitoare. Amelia era (credea ea) vrăjitoare adevărată, în timp ce Holly era o Wicca. Amelia nutrea un dispreț profund pentru ceea ce însemna grupul Wicca. O dată sau de două ori, Amelia fusese la întrunirile lui Holly, în parte ca să nu-și iasă din mână... și în parte pentru că tânjea după compania altor vrăjitori.

În același timp, invitata în casa mea era îngrijorată că ar putea fi descoperită de vrăjitoarele din New Orleans și pusă să plătească scump pentru greșeala de a-l fi transformat pe Bob. Pentru a adăuga încă un strat emoțional, de când lovise Katrina, Amelia se temea pentru siguranța acestor foste tovarășe. Nu putea afla dacă erau bine, fără ca ele să o descopere în schimb.

În ciuda acestor lucruri, știam că va veni ziua (sau noaptea) în care Amelia va fi suficient de neliniștită încât să înceapă să caute dincolo de casa și grădina mea și de Bob.

Am încercat să nu mă încrunt când am văzut-o pe Amelia cum se duce la masa lui Pam ca să-i mai facă o vizită. M-am îngrijorat, dar mi-am amintit că Amelia poate să aibă grijă de ea și singură. Probabil. Fusesem mai sigură în noaptea dinaintea nunții din Hotshot. M-am întors la treaba mea și am început să mă gândesc la telefonul lui Quinn. Mi-am dorit să fi avut cu mine noul meu celular (putusem să-mi permit unul pentru că Amelia îmi plătise o mică chirie), dar nu consideram că e bine să-l iau cu mine la lucru și Quinn știa că n-o să-l am și n-o să fie deschis dacă nu aveam posibilitatea să răspund. Mi-aș fi dorit să-l găsesc pe Quinn așteptându-mă acasă, când aveam să ies de la bar, peste o oră. Puterea acestei dorințe pusese parcă stăpânire pe mine.

Deși ar fi fost plăcut să mă cufund în visare, să mă las dusă de val în noua mea relație, am ajuns la concluzia că era cazul s-o las mai moale și să mă trezesc nițel la realitate. Am servit la mese, zâmbind și sporovăind, așa cum trebuia, și i-am umplut paharul lui Pam cu Sângeadevărat, o dată sau de două ori. În rest, le-am lăsat pe Amelia și Pam să-și vadă liniștite de tete-â-tete-ul lor.

În cele din urmă, se termină și ultima oră de lucru și barul se goli. Împreună cu ceilalți chelneri, m-am ocupat de treburile de închidere. După ce m-am asigurat că suporturile de șervețele și solnițele erau pline și aranjate pentru a doua zi, m-am strecurat pe holul îngust până în depozit să-mi las șorțul în coșul de rufe. După ce ne-a ascultat ani de zile cum ne plângem și facem aluzii, Sam a montat în sfârșit o oglindă acolo, în folosul nostru. M-am trezit că stau complet nemișcată și mă privesc fix în ea. Mi-am revenit și am început să-mi desfac șorțul. Ariene își înfoia părul roșcat ca focul. Ariene și cu mine nu ne înțelegeam atât de bine zilele astea. Se implicase în Frăția Soarelui. Deși frăția se prezenta ca o organizație de informare, dedicată dezvoltării „adevărului” despre vampiri, era plină de persoane care credeau că toți vampirii sunt în mod natural malefici și ar trebui eliminați, prin mijloace violente. Cei mai înverșunați dintre membrii frăției își vărsau furia sau teama pe oamenii care se împrieteneau cu vampiri.

Oameni ca mine.

Ariene încercă să mă privească în ochi în oglindă. Nu reuși.

— Vampirița aia din bar e amica ta? întrebă, punând un accent neplăcut pe cuvântul „amică”.

— Da, am spus.

Chiar și dacă nu mi-ar fi plăcut Pam, tot aș fi zis că e amica mea. Orice detaliu legat de frăție îmi făcea părul să mi se ridice pe șira spinării.

— Ar trebui să-ți petreci mai mult timp cu oamenii, spuse Ariene.

Avea buzele rujate strident, iar ochii machiați puternic aveau o intensitate ciudată. Ariene nu fusese niciodată ceea ce ai putea numi un gânditor profund, dar eram uimită și dezamăgită de cât de repede fusese atrasă de modul de a gândi al frăției.

— Ariene, îmi petrec nouăzeci și cinci la sută din timp cu oameni.

— Ar trebui să fie o sută.

— Ariene, de când e asta treaba ta? Răbdarea mea ajunsese la punctul maxim.

— Ai lucrat orele alea în plus pentru că te duci cu niște vampiri la o întrunire, nu?

— Repet, e cumva treaba ta?

— Noi două am fost prietene multă vreme, Sookie, până când Bill Compton ăla a intrat în bar.

Acum te întâlnești cu vampiri tot timpul și în casa ta stau oameni ciudați.

— Nu trebuie să-mi justific viața în fața ta, am spus, iar nervii mi-au cedat de tot.

Puteam să citesc în mintea ei, să văd cât era de mândră și de mulțumită de judecata ei dreaptă. M-

a durut. M-a deranjat. Am fost dădacă pentru copiii ei, am consolat-o când a fost lăsată de izbeliște de tot felul de bărbați de doi bani, i-am făcut curat în rulotă, am încercat s-o încurajez să se vadă cu bărbați care să n-o calce în picioare. Acum se holba la mine, uimită de furia mea.

— Evident că există niște goluri uriașe în viața ta, dacă simți nevoia să le umpli cu rahaturile astea de la frăție, i-am spus. Uită-te cu ce tipi de calitate alegi să te întâlnești și să te măriți.

Cu această remarcă necreștină, m-am întors pe călcâie și am ieșit din bar, mulțumită că apucasem să-mi iau poșeta din biroul lui Sam. Nimic nu e mai rău decât să fii nevoit să te oprești în mijlocul unei ieșiri triumfale.

Pam ajunsese lângă mine, mi se alăturase atât de repede că nici n-o văzusem mișcându-se. M-am uitat peste umăr. Ariene stătea cu spatele lipit de perete, cu fața schimonosită de durere și furie. Lovitura mea finală fusese una adevărată. Unul dintre iubiții lui Ariene îi furase argintăria familiei, iar soții ei... greu de zis de unde ar trebui să începem.

Pam și cu mine am ieșit înainte să pot reacționa la prezența ei.

Încă nu-mi puteam reveni după șocul atacului verbal al lui Ariene și al propriei mele furii.

— N-ar fi trebuit să zic nimic despre el, am spus. Doar pentru că unul dintre soții lui Ariene a fost un ucigaș, nu înseamnă că eu trebuie să fiu nesuferită.

Mă purtam exact ca bunica mea, așa că am izbucnit într-un râs zgomotos.

Pam e un pic mai scundă decât mine și privi în sus către mine, în timp ce eu mă străduiam să mă controlez.

— Aia e o târfă, spuse Pam.

Am scos un șervețel din poșetă să-mi șterg lacrimile. Acum plângeam. Când mă enervam, mi se întâmpla adesea să plâng; uram asta. Plânsul te făcea să pari slab, indiferent care era motivul pentru care plângeai.

Pam m-a luat de mână și mi-a șters lacrimile cu un deget. Efectul de tandrețe a fost un pic diminuat când și-a băgat degetul în gură, dar m-am gândit că era bine intenționată.

— N-aș spune că-i târfă, dar cu siguranță nu-i atât de atentă cu cine umblă pe cât ar trebui să fie, am recunoscut.

— De ce-i iei apărarea?

— Din obișnuință, am spus. Am fost prietene ani în șir.

— Și ce-a făcut pentru tine prietena asta? Cu ce te-a ajutat?

— Păi...

Am stat o clipă să mă gândesc.

— Cred că am putut să spun că am o prietenă. Am ținut la copiii ei și am ajutat-o cu ei. Când nu putea veni la lucru, luam eu orele ei și dacă ea lucra pentru mine, eu în schimb îi făceam curat în rulotă. Venea să mă vadă când eram bolnavă și-mi aducea mâncare. Și, cel mai important, tolera faptul că sunt diferită.

— Se folosea de tine și, cu toate astea, îi erai recunoscătoare, spuse Pam.

Fața ei albă, lipsită de expresie, nu-mi dădea nici un indiciu legat de sentimentele pe care le nutrea.

— Uite, Pam, n-a fost chiar așa.

— Și cum a fost, Sookie?

— Chiar i-a plăcut de mine și chiar ne-am simțit bine uneori.

— E leneșă. Asta se adaugă la prietenia ei. Dacă e ușor să fii prietenos, atunci ea va fi prietenoasă.

Dacă vântul suflă în direcția opusă, prietenia ei se duce. Și cred că acum vântul suflă în direcția opusă. A găsit o altă cale de a fi o persoană importantă în felul ei, prin ura față de alții.

— Pam!

— Ce, nu-i adevărat? Am observat oamenii timp de ani de zile. Știu cum sunt oamenii.

— Există lucruri adevărate pe care ar trebui să le spui și lucruri adevărate care e mai bine să rămână nespuse.

— Sunt lucruri adevărate pe care ai prefera să le lași nespuse, mă corectă.

— Da, de fapt asta e... adevărat.

— Atunci te las și mă întorc la Shreveport. Pam se întoarse și se îndreptă spre clădirea în fața

căreia era parcată mașina ei.

— Stai!

Se întoarse.

— Da?

— De ce ai venit aici de fapt? Pam zâmbi pe neașteptate.

— În afară de întrebările legate de relația ta cu cel care m-a creat? Și bonusul de a-ți fi întâlnit colega de apartament?

— Da, în afară de toate astea.

— Vreau să vorbesc cu tine despre Bill, spuse spre marea mea surprindere. Bill și Eric.

Capitolul 7

N-am nimic de spus. Mi-am descuiat mașina și mi-am aruncat poșeta înăuntru. Apoi m-am întors către Pam, deși eram tentată să mă urc la volan și să plec acasă.

— Noi n-am știut, spuse ea.

Mergea încet, așa c-am văzut-o cum se apropie. Sam lăsase două fotolii pliante în fața rulotei sale, așezate în unghi drept în spatele barului, iar eu le-am luat din curtea lui și le-am adus lângă mașină. Pam a priceput aluzia și s-a cocoțat pe unul dintre ele, iar eu l-am luat pe celălalt.

Am inspirat adânc, în tăcere. Mă întrebam încă de când m-am întors din New Orleans dacă toți vampirii din Shreveport cunoșteau scopul ascuns al lui Bill atunci când mă curta. Pam spuse:

— Nu ți-aș fi spus nici dacă așa fi știut că lui Bill i se încredințase o misiune, pentru că... întâi vampirii.

A ridicat din umeri.

— Dar îți repet că n-am știut.

Am lăsat capul în jos ca semn că înțeleg și o parte tensionată din mine s-a relaxat, în cele din urmă. Dar n-aveam nici cea mai vagă idee cum ar fi bine să răspund.

— Trebuie să spun, Sookie, că ai creat o mulțime de probleme în zona noastră.

Pam nu părea deranjată de asta, ea doar constata o stare de fapt. Mie nu prea-mi venea să-mi cer scuze.

— Zilele astea Bill e plin de mânie, dar nu știe pe cine să urască. Se simte vinovat și nimănui nu-i place asta. Eric e frustrat pentru că nu poate trece peste faptul că s-a ascuns în casa ta și nu știe cât îți este de îndatorat. E furios că regina te-a cooptat pentru interese personale, prin intermediul lui Bill, și că astfel a vânat de pe teritoriul lui Eric, după cum vede el lucrurile. Felicia crede că ești piață rea, pentru că atâția barmani de la Fangtasia au murit când erai tu prin preajmă. Longshadow, Chow. Zâmbi. Oh, și prietenul tău, Charles Twining.

— Niciuna dintre astea n-a fost din vina mea. O ascultasem pe Pam tot mai agitată. Nu e bine să fie vampirii supărați pe tine. Chiar și actuala barmaniță de la Fangtasia, Felicia, era mult mai puternică decât așa fi putut fi eu vreodată și era cu siguranță la nivelul cel mai de jos al ierarhiei.

— Din punctul meu de vedere, asta n-are nici o importanță, spuse Pam, cu o voce curios de blândă. Acum că știm, mulțumită lui André, că ai sânge de zână, ar fi foarte ușor să lăsăm în urmă toate astea. Dar nu asta contează cel mai mult, nu? Am cunoscut mulți oameni care se trag din zâne și nici unul dintre ei nu avea puteri telepatice. Cred că doar tu ești așa, Sookie. Bineînțeles, știind că porți urma asta de zână în tine, te face să te întrebi oare ce gust ai. Mi-a plăcut mult înghițitura pe care am primit-o când te-a rănit menada, deși era contaminată cu otrava ei. Iubim zânele, după cum știi.

— Le iubiți până la moarte, mi-am spus în barbă, dar evident că Pam a auzit.

— Câteodată, încuviință cu un mic zâmbet. Pam asta...

— Deci, care-i ideea în concluzie?

Eram pregătită să mă duc acasă și să fiu umană, doar eu cu mine.

— Când am spus că „noi” nu știam de înțelegerea lui Bill cu regina, mă refeream și la Eric, spuse Pam simplu.

Am lăsat capul în jos, încercând să-mi țin sub control expresia feței.

— Eric e foarte supărat în legătură cu asta, zise Pam. Acum își alegea cuvintele. E supărat pe Bill pentru că Bill a făcut cu regina o înțelegere care a trecut peste Eric. E supărat că nu s-a prins de planul lui Bill. E supărat pe tine că i te-ai băgat pe sub piele. E supărat pe regină că e mai șmecheră decât el. Evident că de-aia e regină. Eric nu va fi niciodată rege, dacă nu reușește să se controleze mai bine.

— Chiar ești îngrijorată pentru el?

N-am văzut-o pe Pam niciodată să fie serios îngrijorată de ceva.

Când a încuviințat, m-am trezit că întreb:

— Când l-ai întâlnit pe Eric?

Fusesem mereu curioasă, iar în seara asta se părea că Pam are chef de destăinuiiri.

— L-am întâlnit la Londra, în ultima noapte a vieții mele.

Vocea îi era monotonă, venind parcă din umbrele întunericului. Puteam să-i văd chipul pe jumătate, în lumina de siguranță de deasupra și părea destul de calmă.

— Am riscat totul pentru dragoste. O să râzi când o să auzi asta.

Nu eram chiar departe de a râde.

— Eram o fată foarte sălbatică pentru vremurile mele. Tinerele nu trebuiau să rămână singure cu domni sau cu orice fel de bărbați. Foarte diferit de acum. Pam își mișcă ușor buzele, într-un zâmbet scurt. Dar eu eram o romantică și o curajoasă. M-am strecurat afară din casă noaptea târziu să mă întâlnesc cu vărul dragei mele prietene, fată care locuia chiar lângă noi. Vărul venise în vizită din Bristol și eram foarte atrași unul de celălalt. Părinții mei considerau că el nu este egal cu mine la nivel social, așa că am știut că n-or să-l lase să mă curteze. Și dacă aș fi fost prinsă singură cu el noaptea, s-ar fi zis cu mine. Nu ne-am fi putut căsători decât dacă părinții mei i-ar fi cerut să mă ia de soție. Deci n-am fi avut nici un viitor. Pam dădu din cap. Vremurile de acum ar fi părut nebunești. Atunci femeile nu puteau alege. Partea ironică este că întâlnirea noastră a fost destul de inocentă. Câteva sărutări, multă vorbărie sentimentală, dragoste eternă, bla, bla, bla.

Am surâs către Pam, dar nu a ridicat ochii ca să vadă zâmbetul.

— În drumul înapoi spre casă, încercând să trec în liniște prin grădină, am dat peste Eric. Nu puteam să mă strecor atât de ușor încât să-l evit pe el. Rămase tăcută o clipă lungă. Și de data asta chiar s-a zis cu mine.

— De ce te-ar fi dat de gol?

M-am lăsat mai jos în scaun și mi-am încrucișat picioarele. Era o conversație neașteptată și fascinantă.

— Cred că se simțea singur, spuse, cu o ușoară notă de surpriză în voce. Ultima lui tovarășă plecase pe cont propriu, căci copiii nu pot rămâne mult cu creatorul lor. După câțiva ani copilul trebuie să devină independent, deși poate să se întoarcă la creator, și chiar trebuie, dacă acesta îl cheamă.

— N-ai fost supărată pe el? Părea că încearcă să-și amintească.

— La început am fost șocată, spuse Pam. După ce m-a golit de sânge, m-a așezat în pat în camera mea și bineînțeles că părinții mei au crezut că am murit de vreo boală misterioasă și m-au înmormântat. Eric m-a dezgropat, ca să nu mă trezesc în sicriu și să fiu nevoită să sap singură până la suprafață. Asta a fost de mare ajutor. M-a ținut în brațe și mi-a explicat tot. Până în noaptea în care am murit fusesem întotdeauna o femeie convențională dincolo de tendințele mele îndrăznețe. Eram obișnuită să port straturi peste straturi de haine. Ai fi uimită să vezi rochia în care am murit: mânecile, volanele. Numai materialul din fustă ți-ar fi de ajuns să-ți faci trei rochii.

Pam părea că-și aduce aminte cu drag, dar nimic mai mult.

— După ce m-am trezit, am descoperit că faptul că eram vampir eliberase ceva sălbatic în mine.

— După tot ce-a făcut, n-ai vrut să-l omori?

— Nu, spuse imediat. Am vrut să mă culc cu el și am făcut-o. Am făcut asta de multe, multe ori. Zâmbi. Legătura dintre creator și copil nu trebuie să fie sexuală, dar cu noi a fost. Asta s-a schimbat destul de repede, de fapt, pentru că gusturile mele s-au variat. Voiam să încerc tot ce-mi fusese refuzat în viața umană.

— Deci chiar ți-a plăcut să fii vampir? Te-ai bucurat?

Pam ridică din umeri.

— Da, întotdeauna mi-a plăcut să fiu ceea ce sunt. Am avut nevoie de câteva zile să-mi înțeleg noua natură. Nu mai auzisem de vampiri înainte să devin chiar eu așa ceva.

N-am putut să-mi imaginez șocul revenirii lui Pam. M-a uimit cât de repede pretindea că s-a acomodat cu noul ei statut.

— Te-ai întors vreodată să-ți vezi familia? am întrebat. OK, fusese neinspirată întrebarea și am regretat-o de cum mi-au ieșit cuvintele din gură.

— I-am văzut de la distanță cu vreo zece ani mai târziu. Ți dai seama, primul lucru pe care trebuie să-l faci un nou vampir este să-și părăsească zona natală. Altfel riscă să fie recunoscut și vânat. Acum poți să faci paradă cât vrei, dar atunci eram atât de ascunși și de atenți. Eric și cu mine am plecat din Londra cât am putut de repede și după ce am petrecut puțin timp în nordul Angliei, până m-am acomodat eu cu noua mea stare, am părăsit Anglia și ne-am dus pe continent.

Povestea era înspăimântătoare, dar fascinantă.

— Îi iubeai?

Pam păru un pic nedumerită. Pe fruntea ei fină apăru un mic rid.

— Să-l iubesc? Nu. Eram tovarăși buni și îmi plăceau partidele de sex și vânătoare. Dar dragoste? Nu.

În bătaia luminilor de siguranță de deasupra, care proiectau umbre ciudate în marginile parcerii, vedeam cum chipul lui Pam se relaxează și-și reia trăsăturile fine.

— Îi sunt datoare cu loialitatea mea, continuă Pam. Trebuie să ascult de el, dar o fac de bunăvoie. Eric e inteligent, ambițios și foarte amuzant. M-ar fi înghițit mormântul dacă nu m-ar fi urmărit cum mă strecor înapoi în casă după întâlnirea cu tânărul acela neghiob. Mi-am văzut de drumul meu mulți, mulți ani, dar m-am bucurat să aud vești de la el când a deschis barul și m-a chemat în slujba lui.

Era posibil să mai fie cineva în lumea asta tot așa de detașat ca Pam la partea cu „am fost ucisă”? Fără îndoială că Pam își savura condiția de vampir și părea că simte un ușor dispreț față de oameni; de fapt i se părea că sunt amuzanți. Când Eric a afișat primele sentimente față de mine a crezut că e de râs. Oare Pam era cu adevărat atât de schimbată față de vechea ei persoană?

— Câți ani aveai, Pam?

— Când am murit? Aveam nouășpe ani. N-a schițat nici cel mai mic gest.

— Și-ți purtai părul ridicat în fiecare zi? Chipul i se însenină un pic.

— Da. Aveam o coafură foarte complicată. Camerista mea trebuia să mă ajute. Îmi puneam pernițe artificiale sub păr ca să-l pot ridica. Și lenjeria! Ai fi murit de râs dacă vedeai cum mă îmbrăcam cu ea.

Oricât de interesantă ar fi fost conversația, mi-am dat seama că eram obosită și voiam să mă duc acasă.

— Deci concluzia e că îi ești cu adevărat loială lui Eric și că ai vrut ca eu să aflu că nici unul dintre voi n-a știut că Bill avea intenții ascunse când a venit în Bon Temps.

Pam încuviință.

— Deci ai venit aici în seara asta ca să...

— Să te rog să ai milă de Eric.

Nu-mi trecuse prin cap niciodată că Eric ar fi putut avea nevoie de mila mea.

— Asta e o chestie la fel de amuzantă ca lenjeria ta de când erai om, am spus. Pam, știu că tu ai impresia că-i ești datoare lui Eric, deși el te-a ucis – scumpo, te-a ucis – dar eu nu-i sunt datoare lui Eric cu nimic.

— Ții la el, spuse, și pentru prima dată în vocea ei se simți supărarea. Știu că ții la el. N-a fost niciodată atât de răvășit de emoții. N-a fost niciodată în asemenea dezavantaj.

Părea că se adună, iar eu mi-am dat seama că discuția se terminase. Ne-am ridicat, iar eu am dus scaunele lui Eric la loc.

Habar n-aveam ce să spun.

Din fericire, n-a trebuit să mă gândesc la nimic. Eric în persoană apăru din umbrele de la marginea parcerii.

— Pam, spuse, și acest cuvânt avea o încărcătură specială. Ai întârziat atât de mult, ți-am luat urma să mă asigur că totul e în regulă.

— Stăpâne, răspunse ea.

Nu mai auzisem asta de la Pam niciodată. Se lăsă pe un genunchi pe pietriș, ceea ce era probabil foarte dureros.

— Pleacă, spuse Eric, și brusc Pam dispăru.

Eu n-am zis nimic. Eric îmi arunca privirea aia fixă de vampir și nu puteam să-l citesc deloc. Eram aproape sigură că era supărat – dar de ce, pe cine și cât de tare? Asta era partea distractivă în a fi în preajma vampirilor, dar și partea înfricoșătoare, amândouă în același timp.

Eric hotărî că faptele vor spune mai mult decât vorbele. Dintr-odată apărură chiar în fața mea. Îmi atinse bărbia cu un deget și îmi ridică fața către a lui. Ochii lui, pur și simplu negri în lumina neregulată, mă priveau cu o intensitate deopotrivă fascinantă și dureroasă. Vampirii; sentimente amestecate. Toți sunt la fel.

Nu chiar spre surprinderea mea, mă sărută. Când cineva are la dispoziție aproximativ o mie de ani să practice sărutul, poate deveni foarte bun la asta și așa minți dacă așa spune că eram imună la un așa talent. Temperatura mea sări cu aproape zece grade. Era tot ce puteam face ca să mă abțin să nu cedez, să-l cuprind cu brațele și să-l strâng. Pentru un tip mort avea cea mai însuflețită pasiune și se pare că toți hormonii mei erau în alertă după noaptea petrecută cu Quinn. Dar Quinn era acum o nimica toată.

M-am desprins de Eric cu o reținere aproape dureroasă. Avea un aer concentrat, de parcă ar fi analizat ceva, ca să se hotărască dacă era suficient de bun pentru a fi păstrat.

— Eric, i-am spus cu vocea tremurândă. Nu știu de ce ești aici și de ce trăim melodrama asta.

— Ești a lui Quinn acum? Făcu ochii mici.

— Sunt a mea, am spus. Aleg.

— Și ai ales?

— Eric, ești incredibil. Noi n-am ieșit împreună. Nu mi-ai dat nici un semn că te gândeai la asta. Nu te-ai purtat cu mine de parcă așa avea vreo importanță în viața ta. Nu spun c-aș fi fost deschisă la lucrurile astea, dar spun că în absența lor am fost liberă să-mi găsesc alt... partener. Și până acum îmi place de Quinn, e numai bun.

— Nu-l cunoști mai mult decât îl cunoșteai pe Bill. Aici a pus sare pe rană.

— Cel puțin sunt al naibii de sigură că nu i s-a ordonat să se culce cu mine ca să mă transforme într-o investiție politică.

— E mai bine c-ai aflat despre Bill, spuse Eric.

— Da, e mai bine, am zis. Asta nu înseamnă că povestea mi-a făcut plăcere.

— Știam că va fi greu, dar a trebuit să-l fac să-ți mărturisească.

— De ce?

Eric părea împietrit. N-am știut cum altfel să formulez. Privi departe, în întunericul nopții.

— Nu era corect, spuse în cele din urmă.

— Adevărat. Dar poate că ai vrut să te asiguri că n-o să-l mai iubesc niciodată.

— Poate ambele lucruri, spuse.

Se așternu un moment greu de tăcere, de parcă ceva mare inspira adânc.

— OK, am spus încet. Fusesse ca o ședință de terapie. Te porți ciudat în jurul meu de luni de zile, Eric. De când ai fost... știi tu, de când n-ai fost tu. Ce ți se întâmplă?

— Din seara aia în care am fost blestemat, m-am întrebat cum am ajuns să alerg pe drumul spre casa ta.

M-am dat cu un pas sau doi înapoi și am încercat să găsesc pe fața lui albă o dovadă sau un indiciu a ceea ce gândea. Dar degeaba.

Nu m-am întrebat niciodată de ce Eric ajunsese acolo. Fusesem atât de șocată de atâtea lucruri încât faptul că îl găsisem pe Eric singur, pe jumătate dezbrăcat și confuz, dimineața devreme în prima zi a Anului Nou, se pierduse undeva printre tulburările provocate de Războiul Vrăjitoarelor.

— Ai reușit să-ți dai seama care era răspunsul? am întrebat, realizând abia după ce am pronunțat cuvintele cât de stupidă fusese întrebarea.

— Nu, spuse cu o voce aproape șuierată. Nu. Și vrăjitoarea care m-a blestemat e moartă, deși blestemul a fost rupt. Acum nu-mi mai poate spune ce consecințe avea să aibă blestemul. Trebuia să caut persoana pe care o uram? Pe care o iubeam? Ar fi putut să fie o pură întâmplare că m-am trezit

alergând către nicăieri... dar că acel nicăieri era spre casa ta?

Eu am lăsat să treacă un moment de liniște stânjenitoare. Habar n-aveam ce să spun și era clar că Eric aștepta un răspuns.

— Probabil din cauza sângelui de zână, am spus încet, deși încercasem cu greu să mă conving că picătura de sânge de zână nu era suficient de importantă pentru a provoca o ușoară atracție din partea vampirilor pe care îi întâlneam.

— Nu, zise.

Și apoi dispăru.

— Ei bine, am spus tare, nefericită pentru tremurul din voce. A fost o ieșire bună.

Era destul de greu să ai ultimul cuvânt cu un vampir.

Capitolul 8

— Bagajele sunt gata... Cântam.

— Păi, nu rămân atât de singură încât să plâng, făcu Amelia.

Acceptase politicoasă să mă ducă la aeroport, dar ar fi trebuit s-o pun să promită că o să și fie drăguță în dimineața aia. Fusesse cam morocănoasă tot timpul cât îmi aranjasem machiajul.

— Aș fi vrut să merg și eu, spuse, recunoscând ce are pe suflet.

Bineînțeles că știam care e problema Ameliei dinainte s-o spună cu voce tare. Dar eu nu puteam să fac nimic.

— Nu depinde de mine cine este sau nu invitat. Eu sunt un ajutor plătit.

— Știu, spuse tristă. O să ridic corespondența și o să ud plantele și o să-l pieptăn pe Bob. Auzi, am auzit că agentul de asigurări de la Bayou State are nevoie de o secretară, pentru că mama femeii care lucra pentru el a fost evacuată din New Orleans și are nevoie de îngrijire permanentă.

— Da, să te duci să te înscrii pentru slujba aia, am spus. O să-ți placă la nebunie.

Agentul meu de asigurări era un vrăjitor care își susținea polițele cu vrăji.

— O să-ți placă Greg Aubert și o să te intereseze. Voiam ca interviul Ameliei la agenția de asigurări să fie o surpriză fericită. Amelia s-a uitat la mine pe sub sprâncene.

— O, e drăguț și singur?

— Nu. Dar are alte calități interesante. Și nu uita că i-ai promis lui Bob că nu te încurci cu alți tipi.

— A, da. Amelia păru posomorâtă. Mai bine hai să ne uităm după hotelul tău.

Amelia mă învăța acum cum să folosesc computerul verișoarei mele, Hadley. Îi adusesem cu mine din New Orleans, gândindu-mă să-l vând, dar Amelia mă convinsese să-l instalez aici, în casă. Arăta caraghios pe un birou din cea mai veche încăpere din casă, pe care acum o foloseam pe post de living. Amelia plătea încă o linie de telefon pentru Internet, fiindcă avea nevoie de el și pentru laptopul ei de sus. Eu eram încă o începătoare emoționată.

Amelia a deschis pagina de Google și a tastat „hotelul Piramida din Gizeh”. Ne-am uitat amândouă la poza care a apărut pe ecran. Majoritatea hotelurilor pentru vampiri erau în zone urbane mari, precum Rhodes, și reprezentau de asemenea atracții turistice. Numit adesea pur și simplu „Piramida”, hotelul avea această formă, evident, și era acoperit cu sticlă reflectorizantă fumurie. În jurul unuia dintre etajele inferioare se vedea o bandă de sticlă mai deschisă la culoare.

— Nu e tocmai... hmm.

Amelia se uită la clădire cu capul într-o parte.

— I-ar fi trebuit o pantă mai înclinată, am spus, iar ea aprobă.

— Ai dreptate. De parcă ar fi vrut să construiască o formă de piramidă, dar n-au înălțat suficiente etaje încât s-o facă să arate cum trebuie. Unghiul nu e destul de ascuțit încât să-i dea măreție.

— Și baza e un dreptunghi prea mare.

— Și asta. Îmi imaginez că alea sunt sălile de conferință.

— N-au parcare, am spus, uitându-mă pe ecran.

— O, probabil că e subterană. Le pot construi și în felul ăsta acolo.

— E pe malul lacului, am spus. Ura, o să văd lacul Michigan. Vezi, e doar un parc mic între hotel și lac.

— Și vreo șase benzi de trafic, menționa Amelia.

— Da, și asta.

— Dar e aproape de marile magazine, zise ea.

— Are un etaj întreg numai pentru oameni, am citit. Pun pariu că e etajul ăsta mai deschis la culoare. Credeam că e doar chestie de design, dar e așa pentru ca oamenii să aibă lumină în timpul zilei. Au nevoie de asta ca să se simtă bine.

— Traducere: așa e legea, spuse Amelia. Ce mai au acolo? Săli de întrunire, bla, bla, bla. Sticlă opacă în întregul hotel în afară de etajul pentru oameni. Apartamente rafinat decorate la nivelele superioare, bla, bla, bla. Personal special pregătit pentru a satisface nevoile vampirilor. Asta înseamnă că donează sânge de bunăvoie sau că se oferă parteneri pentru partide de sex?

Amelia era atât de cinică. Dar acum, că știam cine-i tatăl ei, era logic, într-un fel.

— Mi-ar plăcea să văd camera cea mai de sus, vârful piramidei, am spus.

— Nu se poate. Zice aici că ăla nu e un nivel pentru oaspeți. De fapt acolo țin instalațiile pentru aer condiționat.

— În fine, la naiba. E timpul să mergem, am zis, uitându-mă la ceas.

— A, da. Amelia se uita tristă la ecran.

— O să fiu plecată numai o săptămână. Amelia era o persoană căreia nu-i plăcea să fie singură. Am coborât și am dus bagajele la mașină.

— Am numărul de la hotel să sun în caz de urgență. Am și numărul tău de mobil. Ți-ai luat încărcătorul?

Ieși de pe aleea cu pietriș pe Hummingbird Road. A trebuit să ocolim Bon Temps, ca să ajungem pe șoseaua interstatală.

— Da.

Și peria și pasta de dinți, aparatul de ras, deodorantul, uscătorul de păr (pentru orice eventualitate), trusa de machiaj, toate hainele noi și câteva în plus, o mulțime de pantofi, o cămașă de noapte, deșteptătorul de voiaj al Ameliei, lenjerie de corp, câteva bijuterii, o poșetă de rezervă și două cărți.

— Mersi mult că mi-ai împrumutat valiza. Amelia contribuise cu trolerul ei roșu țipător, o geantă asortată și încă una pentru bagajul de mână, unde îngrămădisem o carte, un almanah rebus, un CD-player portabil cu căști și un mic suport de CD-uri.

N-am vorbit mult pe drum. Mă gândeam cât de ciudat era s-o las pe Amelia singură în casa familiei mele. Ai noștri locuiseră acolo de peste o sută șaptezeci de ani.

Conversația noastră sporadică s-a stins până să ajungem la aeroport. Părea că nu mai rămăsese nimic de spus. Eram în dreptul terminalului principal din Shreveport, dar ne îndreptam către un mic hangar particular. Dacă Eric n-ar fi rezervat un charter Anubis cu câteva săptămâni în urmă, ar fi rămas pe dinafară, pentru că participanții la reuniune folosiseră din plin serviciile companiei Anubis. Toate statele implicate trimiteau delegații și o mare parte din centrul Statelor Unite, de la Golf până la granița cu Canada, era inclusă în Diviziunea Centrală a SUA.

Acum câteva luni, Louisiana ar fi avut nevoie de două avioane. Acum unul era de ajuns, mai ales că o parte a grupului plecase înainte. Am citit lista vampirilor care lipseau după întâlnirea de la Fangtasia și, spre regretul meu, Melanie și Chester erau trecuți acolo. Îi cunoscusem la cartierul general al reginei din New Orleans și, deși n-am avut timp să devenim prieteni la cataramă, păreau vampiri de treabă.

Un paznic de la poarta gardului care împrejmuia hangarul ne-a verificat actele mie și Ameliei înainte să ne lase să intrăm. Era un om obișnuit, polițist retras din activitate, dar părea competent și atent.

— Luați-o la dreapta și vedeți o parcare lângă ușa peretelui estic, spuse.

Amelia stătea un pic aplecată pe volan în timp ce conducea, dar ușa se vedea clar și mai erau și alte mașini parcate acolo. Era ora zece dimineața, iar aerul se simțea puțin cam rece, în ciuda căldurii aparente.

Era o adiere timpurie de toamnă. După vara foarte, foarte fierbinte însemna o adevărată

binecuvântare. În Rhodes era mai răcoare, din câte îmi spusese Pam. Verificase pe Internet starea vremii pentru săptămâna următoare și mă sunase să-mi spună să-mi iau un pulover. Avea o voce aproape entuziasmată, ceea ce era mare lucru pentru Pam. Aveam senzația că Pam era un pic neliniștită, un pic sătulă de Shreveport și de bar. Poate era doar o impresie a mea.

Amelia m-a ajutat să dau jos valizele. Trebuise să înlătore niște vrăji de pe Samsonite-ul roșu, înainte să mi-l împrumute. N-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi uitat. Am tras mânerul trolerului și mi-am aruncat pe umăr geanta, iar Amelia a luat sacoșa de voiaj și a deschis ușa.

Nu mai fusesem într-un hangar pentru avioane înainte, dar arăta ca în filme: ca o peșteră uriașă. Erau câteva avioane mici parcate înăuntru, dar ne-am dus, după cum ne indicase Pam, către poarta mare din peretele de vest. Avionul Anubis Air era parcat afară și angajații ai companiei încărcau sicriile în compartimentul bagajelor. Erau îmbrăcați în uniforme negre, singura pată de culoare fiind un cap stilizat de șacal pe piept, o afectare care mi s-a părut iritantă. S-au uitat la noi în treacăt, dar nu ne-a luat nimeni la întrebări și nu ne-au cerut actele până când să ajungem la scara avionului.

Bobby Burnham stătea la baza scării cu o agendă. Bineînțeles că de vreme ce era zi, era evident că Bobby nu era vampir, dar arăta atât de palid și serios, încât ar fi putut fi unul. Nu-l mai întâlnisem până atunci, dar știam cine este, iar el cu siguranță mă recunoscuse pe mine. Am smuls asta chiar din creierul lui.

Dar certitudinea asta nu l-a împiedicat să-mi verifice numele pe afurisita aia de listă și se mai și uita surprins la Amelia, de parcă ea n-ar fi putut să-l transforme în broască. (La asta se gândea.)

— Ar trebui să orăcăie, am spus, iar ea a zâmbit. Bobby s-a prezentat și, când noi am dat din cap, a spus:

— Dumneavoastră sunteți pe listă, domnișoară Stackhouse, dar domnișoara Broadway nu este. Mă tem că va trebui să vă duceți bagajul sus singură.

Lui Bobby îi plăcea să dețină el puterea. Amelia a șoptit ceva pe sub mustață, și deodată Bobby făcu:

— Geanta asta grea o duc eu pe scări, domnișoară Stackhouse. Vă descurcați cu cealaltă? Dacă nu puteți, mă întorc în două minute și o iau eu.

Uimirea de pe fața lui era nemaipomenită, dar am încercat să nu râd prea tare. Amelia făcuse un truc ușor răutăcios.

— Mersi, mă descurc, l-am liniștit și am luat geanta de la Amelia în timp ce el târa pe scări bagajul mai greu.

— Amelia, șmechera, am spus, dar nu prea supărată.

— Cine-i idiotul ăsta?

— Bobby Burnham. E omul de zi al lui Eric. Toți vampirii de un anumit rang aveau așa ceva.

Bobby era o achiziție recentă a lui Eric.

— Ce face? Șterge de praf sicriile?

— Nu, face aranjamente pentru afaceri, merge la bancă, ia rufele de la curățătorie, merge la ghișeele care sunt deschise numai în timpul zilei și așa mai departe.

— Deci e o slugă.

— Păi, da. Dar o slugă importantă. E sluga lui Eric. Bobby deja cobora scările, încă surprins că fusese politicos și săritor.

— Nu-i mai face nimic, i-am zis, știind că se gândea la varianta asta.

Ochii Ameliei au scânteiat înainte să înțeleagă ce-i spuneam.

— Da, meschin din partea mea, recunosc. Pur și simplu nu pot să-i sufăr pe ticăloșii bolnavi după putere.

— Cine poate? Ascultă, ne vedem peste o săptămână. Mersi că m-ai condus la avion.

— Da, da. Îmi zâmbi pierdută. Să te distrezi bine și ai grijă să nu fii ucisă sau mușcată.

Am avut impulsul de a o îmbrățișa și, după o clipă de surpriză, m-a îmbrățișat și ea.

— Să ai grijă de Bob, am spus și am luat-o în sus, pe scări.

Nu puteam să nu mă simt ușor emoționată, pentru că rupeam legătura cu viața mea familiară, cel puțin temporar. Angajata Anubis Air din avion spuse:

— Alegeți-vă locul, domnișoară Stackhouse.

Mi-a luat geanta de voiaj și a pus-o deoparte. Interiorul aeronavei nu era ca acela din avioanele pentru oameni, sau cel puțin așa scria pe site-ul companiei. Flota Anubis fusese construită și echipată pentru a transporta vampiri adormiți, ca prioritate, și apoi pentru pasageri umani. De-a lungul peretelui existau nișe pentru sicrie, ca niște cutii uriașe pentru bagaje, și la capătul din față al aeronavei erau trei rânduri de scaune, pe dreapta trei scaune și pe stânga două, pentru oameni ca mine... sau, cel puțin, oameni care aveau de gând să-i ajute pe vampiri într-un fel sau altul la congresul ăsta. Acum mai erau doar alte trei ființe umane pe scaune. Mă rog, o ființă umană și două semiumane.

— Bună ziua, domnule Cataliades, am spus, iar omul rotofei se ridică din scaun și zâmbi larg.

— Scumpă domnișoară Stackhouse, spuse cu căldură, pentru că așa vorbea domnul Cataliades, mă bucur atât de mult să te revăd.

— Și eu mă bucur să vă văd, domnule Cataliades. Numele lui se pronunță cum se scrie, și dacă avea și un nume de botez, eu nu-l știam. Lângă el stătea o tânără cu părul roșu aprins, aranjat în țepi; era nepoata lui, Diantha. Diantha se îmbrăca în cele mai ciudate combinații, iar în seara asta se întrecuse pe sine. Înaltă cam de un metru și jumătate, slabă de i se vedeau oasele, Diantha alesese colanți trei-sferturi portocalii, saboți albaștri, o fustă plisată albă și un maiou cu imprimeuri colorate. Era amețitoare.

Diantha nu avea obiceiul să respire în timp ce vorbea. Acum spuse:

— Saltare ce faci?

— Revin imediat, am zis, și, cum n-a mai făcut nici o mișcare, am dat din cap.

Unii supranaturali dau mâna, alții nu, așa că trebuie să fii atent. M-am întors către celălalt pasager. Cu un alt om m-am gândit că sunt pe teren mai sigur, așa că am întins mâna dreaptă. Omul a întins și el mâna după o pauză jenantă, de parcă i s-ar fi oferit un pește mort. Mi-a strâns palma stângaci și și-a retras degetele de parcă abia s-ar fi putut abține să nu se șteargă pe pantaloni.

— Domnișoară Stackhouse, dânsul e Johan Glassport, specialist în Dreptul vampirilor.

— Domnule Glassport, am spus politico, încercând să nu mă simt ofensată.

— Johan, ți-o prezint pe Sookie Stackhouse, telepata reginei, spuse domnul Cataliades, pe tonul lui curtenitor.

Domnul Cataliades avea un simț al umorului la fel de generos ca burta pe care o purta. Chiar în momentul ăsta avea o sclipire în ochi. Dar trebuia să țin minte că partea din el care nu era umană – cea mai mare parte a domnului Cataliades – era demonică. Diantha era demon pe jumătate; unchiul încă și mai mult.

Johan m-a scanat scurt din cap până în picioare, aproape că s-a auzit cum mă adulmecă, și s-a întors la cartea pe care o avea în poală.

Chiar atunci, stewardesa de la Anubis a început să ne țină discursul obișnuit, iar eu m-am așezat la locul meu și mi-am pus centura. La scurt timp după aceea eram în aer. Nu mai aveam nici un pic de emoții, pentru că fusesem atât de dezgustată de purtarea lui Johan Glassport.

Nu credeam c-o să întâlnesc vreodată o bătălie atât de fățișă. Poate că oamenii din nordul Louisianeii nu au mulți bani și poate că există o rată mare a sarcinilor printre adolescente și alte feluri de probleme, dar, pentru numele lui Dumnezeu, noi suntem politicoși.

Diantha spuse:

— Johan e un tâmpit.

Johan n-a dat nici cea mai mică atenție acestei observații îndreptățite, ci întoarse pagina cărții.

— Mulțumesc, dragă, spuse domnul Cataliades. Domnișoară Stackhouse, pune-mă la curent cu ce s-a mai întâmplat în viața dumitale.

M-am mutat, ca să stau în fața trioului.

— Nu sunt prea multe de spus, domnule Cataliades. Am primit cecul, după cum v-am scris. Mulțumesc că v-ați ocupat de toate problemele proprietății lui Hadley și dacă vă răzgândiți și-mi trimiteți o notă de plată, o achit bucuroasă.

Nu chiar bucuroasă, dar ușurată de o obligație.

— Nu, copilă. Măcar atât puteam să fac și eu. Regina s-a bucurat să-și exprime mulțumirile în felul ăsta, deși seara n-a ieșit deloc cum plănuia.

— Bineînțeles, nici unul dintre noi nu-și imagina că se va sfârși așa.

M-am gândit la capul lui Wybert zburând în aer și lăsând o dâră de sânge și m-a luat cu tremurat.

— Tu ești martora, spuse Johan pe neașteptate. A strecurat un semn de carte în volum și l-a închis. Ochii lui palizi, măriți în spatele ochelarilor, mă fixau. Din rahat de câine pe pantofii lui fusesem transformată în ceva destul e interesant și remarcabil.

— Da, eu sunt martora.

— Atunci trebuie să vorbim. Acum.

— Dacă o reprezinți pe regină în acest proces foarte important, sunt un pic surprinsă că nu te-a bătut gândul să vorbești cu mine până acum, am spus, pe un ton cât am putut de calm.

— Regina a avut dificultăți în a mă contacta și a trebuit să termin cu clientul meu dinainte, spuse Johan. Fața lui ștearsă nu și-a schimbat expresia, dar arăta un pic mai tensionată.

— Johan a fost în închisoare, spuse Diantha rar și clar.

— Dumnezeule, am spus, cu adevărat uimită.

Johan răspunse:

— Bineînțeles că acuzațiile au fost complet nefondate.

— Bineînțeles, Johan, spuse domnul Cataliades, fără absolut nici o inflexiune în voce.

— O, am spus. Și care sunt acuzațiile alea atât de false?

Johan se uită la mine din nou, de data asta mai puțin arogant..

— Am fost acuzat că am lovit o prostituată în Mexic.

Nu știam prea multe despre cum se aplica legea în Mexic, dar mi se părea absolut incredibil ca un american să fie arestat în Mexic pentru că a bătut o prostituată, dacă asta era singura acuzație. Doar dacă n-avea o mulțime de dușmani.

— Aveai cumva ceva în mână când ai lovit-o? am întrebat cu un zâmbet senin.

— Cred că Johan avea în mână un cuțit, spuse grav domnul Cataliades.

Știu că zâmbetul mi-a dispărut chiar în clipa aia.

— Ai fost în închisoare în Mexic pentru c-ai înjunghiat o femeie, am spus.

Cine era rahat de câine acum?

— O prostituată, mă corectă. Asta a fost acuzația, dar bineînțeles că eram complet nevinovat.

— Bineînțeles, am spus.

— Dar nu despre cazul meu vorbim acum, domnișoară Stackhouse. Meseria mea e s-o apăr pe regină împotriva acuzațiilor foarte serioase care i se aduc, iar dumneavoastră sunteți un martor foarte important.

— Sunt singurul martor.

— Bineînțeles – al morții efective.

— Au fost mai multe morți efective.

— Singura moarte care contează la această reuniune este moartea lui Peter Threadgill.

Am oftat la imaginea capului lui Wybert și apoi am spus:

— Mda, eram acolo.

Poate că Johan nu era decât un gunoi, dar știa cum să-și facă treaba. A urmat o ședință lungă de întrebări și răspunsuri, iar în final avocatul știa mai multe despre ce se întâmplase decât știam eu, care fusesem acolo. Domnul Cataliades a ascultat cu mare interes și, din când în când, intervenea cu o clarificare sau îi explica avocatului așezarea mănăstirii reginei.

Diantha a ascultat un timp, s-a așezat pe jos și a jucat cărți timp de jumătate de oră, apoi și-a înclinat scaunul și s-a culcat.

Însoțitoarea de zbor Anubis Airline venea să ne ofere băuturi și gustări în tot timpul zborului spre nord, care a durat trei ore, iar eu, după ce mi-am terminat ședința cu avocatul, m-am ridicat să merg la toaletă. A fost o experiență inedită; nu mai fusesem la toaletă într-un avion până acum. În loc să mă întorc la locul meu, m-am plimbat de-a lungul avionului, uitându-mă la fiecare sicriu în parte. Fiecare avea câte o etichetă atașată de mâner. Astăzi erau cu noi în avion Eric, Bill, regina, André și Sigebert. Am găsit de asemenea sicriile lui Gervaise, care o găzduise pe regină, și al lui Cleo Babbitt, care era șeriful Districtului 3. Șeriful Districtului 2, Aria Yvonne, fusese lăsat în fruntea statului cât timp regina era plecată.

Sicriul reginei era încrustat cu modele sidefate, dar celelalte arătau destul de obișnuit. Toate erau din lemn șlefuit: vampirii aștia nu foloseau metale moderne. Mi-am trecut mâna peste al lui Eric și mi-au venit în minte imagini înfricoșătoare cu el înăuntru, aproape lipsit de viață.

— Femeia lui Gervaise s-a dus înainte cu mașina, în timpul nopții, împreună cu Rasul, ca să se asigure că toate pregătirile pentru regină sunt bine făcute, spuse vocea domnului Cataliades de după umărul meu drept.

Am tresărit și am scos un țipăt, care l-a amuzat peste măsură pe avocatul civil al reginei. A râs înfundat.

— Fină mișcare, am spus, cu o voce acră ca o lămâie stoarsă.

— Te întrebai unde este al cincilea șerif.

— Da, dar dumneavoastră erați poate cu un gând sau două în urmă.

— Eu n-am puteri telepatice, ca tine, draga mea. Iți urmăream expresia feței și limbajul corporal. Ai numărat sicriile și ai început să citește etichetele de pe bagaje.

— Deci regina nu e doar regina, ci și șeriful propriei zone.

— Da, mă lămuri el. Nu toți conducătorii fac lucrul ăsta, dar reginei i se părea supărător să se consulte tot timpul cu un alt vampir când voia să decidă ceva.

— Sună tipic pentru regină.

M-am uitat în față, la însoțitorii noștri. Diantha și Johan erau ocupați: Diantha cu somnul, iar Johan cu cartea lui. Mă întrebam dacă nu era cumva o carte despre diseecție, cu diagrame sau poate un inventar al crimelor lui Jack Spintecătorul, cu fotografiile de la locul faptei. Cam ăsta părea genul lui Johan.

— Cum de și-a luat regina un avocat ca el? am întrebat cât am putut de încet. Pare destul de... nasol.

— Johan Glassport e un avocat grozav și unul care acceptă cazuri pe care alți avocați nu le vor, spuse domnul Cataliades. Și e și criminal. Dar de fapt toți suntem, nu-i așa?

Ochii lui negri ca măregelele mă priveau pătrunzător.

I-am întors privirea preț de o clipă lungă.

— Ca să-mi apăr viața mie sau unei persoane iubite aș ucide un atacator, am spus, cântărindu-mi bine cuvintele înainte.

— Ce diplomat ați formulat ideea, domnișoară Stackhouse. N-aș putea să spun același lucru despre mine. Sunt unele creaturi pe care le-am ucis și le-am sfâșiat din pură plăcere.

Bleah. Era mai mult decât voiam să știu.

— Diantha adoră să vâneze căprioare și a ucis și oameni în apărarea mea. Și ea și sora ei chiar au doborât vreo doi derbedei de vampiri.

Să țin minte s-o tratez pe Diantha cu mai mult respect. Să omori un vampir era un demers foarte dificil. Iar ea putea să joace cărți ca un diavol.

— Și Johan? am întrebat.

— Probabil că pentru moment n-ar trebui să vorbesc despre micile înclinații ale lui Johan. La urma urmei, n-o să depășească limita câtă vreme e cu noi. Ești mulțumită cum se descurcă Johan, cum îți face instructajul?

— Asta face? Păi, da, cred că da. A fost foarte riguros și probabil că asta și vreți.

— Într-adevăr.

— Puteți să-mi spuneți la ce să mă aștept la reuniune? Ce o să dorească regina?

Domnul Cataliades spuse:

— Să ne așezăm și o să încerc să-ți explic. Timp de o oră după aceea el a vorbit, iar eu am ascultat și am pus întrebări.

Până când Diantha s-a ridicat și a căscat, m-am simțit un pic mai pregătită pentru toate lucrurile noi pe care aveam să le înfrunt în Rhodes. Johan Glassport își închise cartea și ne privi, de parcă era acum gata să vorbească.

— Domnule Glassport, ați mai fost în Rhodes până acum? întrebă domnul Cataliades.

— Da, răspuse avocatul. Am lucrat în Rhodes. De fapt, făceam naveta între Rhodes și Chicago; locuiam cam la jumătatea drumului între cele două.

- Când ați fost în Mexic? am întrebat.
- Oh, acum un an sau doi, răspunse. Am avut niște neînțelegeri cu parteneri de afaceri aici și părea un moment bun să...
- Plecați naibii din oraș? am completat săritoare.
- Să fugiți mâncând pământul? sugeră Diantha.
- Să luați banii și să vă evaporați? zise domnul Cataliades.
- Toate cele de mai sus, spuse Johan Glassport cu cea mai firavă urmă de zâmbet.

Capitolul 9

— Am ajuns în Rhodes pe la jumătatea după-amiezii. Un camion Anubis ne aștepta, ca să încarce sicriile și să le transporte la hotelul Piramida din Gizeh. Tot timpul cât a durat drumul prin oraș m-am uitat pe geamul limuzinei și, în ciuda prezenței copleșitoare a firmelor care aveau magazine și în Shreveport, nu mă îndoiam că sunt în alt loc. Cărămidă roșie din plin, trafic de oraș mare, case lipite una de alta, priveliști ale lacului... Încercam să mă uit în toate direcțiile în același timp. Apoi s-a văzut hotelul. Era uimitor. Ziua nu era suficient de însorită pentru ca sticla fumurie să strălucească, dar Piramida din Gizeh arăta oricum impresionant. Bineînțeles că era și parcul dincolo de strada cu șase benzi, înșesate de mașini, și dincolo de parc, lacul.

În timp ce camionul Anubis a tras în spatele Piramidei pentru a-și lăsa încărcătura de vampiri și bagaje, limuzina a oprit în fața hotelului. Ne-am grăbit să coborâm din mașină, noi, creaturile de zi, iar eu n-am știut la ce să mă uit mai întâi: la fântânile mari sau la ornamentele clădirii.

La ușile principale ale Piramidei erau o mulțime de bărbați în uniforme maro cu bej, dar și paznici tăcuți. Două copii elaborate ale unui sarcofag erau amplasate în poziție verticală, de o parte și de alta a intrării holului principal. Erau fascinante și mi-ar fi plăcut să am șansa să le examinez pe amândouă, dar am fost invitați în clădire de către angajații hotelului. Un bărbat a deschis portiera, unul ne-a verificat actele de identitate ca să se asigure că eram invitați înregistrați – și nu reporteri umani, niscaiva curioși sau vreo adunătură de fanatici – și un altul a deschis ușa hotelului și ne-a indicat că ar trebui să intrăm.

Mai fusesem într-un hotel de vampiri înainte, deci mă așteptam să văd paznici înarmați și să nu fie ferestre la parter. Piramida din Gizeh se străduia ceva mai mult decât Țărnul Liniștit din Dallas să arate cât de cât ca un hotel pentru oameni; deși pe pereți erau gravuri care imitau arta funerară egipteană, holul strălucea în lumina artificială și o muzică oribil de veselă se auzea din pereți – The Girl front Ipanema⁵ într-un hotel de vampiri.

Și holul era mai agitat decât cel din Țărnul Liniștit.

O mulțime de oameni și alte creaturi își făceau de lucru pe acolo, multă acțiune la recepție și forfotă în jurul biroului de informații instalat de cuibul de vampiri al orașului gazdă. Mai fusesem cu Sam în Shreveport la un târg pentru proprietarii de baruri, când trebuia să cumpere un nou sistem de pompare și am recunoscut decorul general. Eram sigură că undeva trebuia să existe o sală de conferințe, cu standuri, și un program pentru mese rotunde sau demonstrații.

Speram să găsesc în mapa noastră de înscriere și o hartă a hotelului, în care să fie notate toate evenimentele și locațiile. Sau erau vampirii prea încrezuți pentru indicații atât de mărunte? Nu, iată că am găsit o diagramă a hotelului înrămată și luminată, care să poată fi citită de clienți și vizitatori. Acest hotel era numerotat în ordine inversă. La ultimul nivel, apartamentul penthouse purta numărul 1. Iar jos, nivelul cel mai extins – cel pentru oameni – găseai numărul 15. Între etajul pentru oameni și hol se afla un mezanin și erau săli mari de conferințe în anexa din aripa de nord a hotelului, partea dreptunghiulară fără ferestre, care arătase atât de ciudat în imaginea de pe Internet.

I-am observat pe oamenii care alergau de colo-colo pe hol – cameriste, gărzi de corp, valeți, oameni de serviciu... Iată-ne pe noi, mici castori umani, agitându-ne ca să pregătim totul pentru

întruniții cu sânge rece? (Puteam să le spun așa dacă asta se chema reuniune? Care era diferența?) M-am întristat puțin când m-am întrebat de ce lucrurile stăteau așa, când acum câțiva ani vampirii erau cei care alergau de colo-colo, și asta într-un colț întunecat unde se puteau ascunde. Poate că asta ar fi fost varianta mai naturală. Mi-am dat o palmă în gând. Puteam la fel de bine să mă alătur frăției, dacă asta simțeam cu adevărat. Observasem protestatarii din micul parc de vizavi de Piramida din Gizeh, pentru care unele dintre pancarte foloseau denumirea „Piramida mumiilor”.

— Unde sunt sicriile? l-am întrebat pe domnul Cataliades.

— Le aduc printr-o intrare de la subsol, spuse. La ușa de la intrarea în hotel aveau un detector de metale. M-am străduit să nu mă uit când Johan Glassport și-a golit buzunarele. Detectorul pornise ca o sirenă când a trecut el.

— Și sicriile trebuie trecute prin detectorul de metale? am întrebat.

— Nu, vampirii noștri au sicrie din lemn, dar echipamentul de pe ele este metalic și nu poți să-i scoți pe vampiri să-i controlezi în buzunare după alte obiecte metalice, așa că n-ar avea nici un sens, răspunse domnul Cataliades, pentru prima dată părând nerăbdător. Plus că unii vampiri au ales coșciuge moderne din metal.

— Demonstrații de peste drum, am spus. M-au speriat. Le-ar plăcea să se strecoare aici.

Domnul Cataliades zâmbi, o priveliște înfricoșătoare.

— Nimeni n-o să intre aici, domnișoară Sookie. Sunt alți paznici, pe care nu-i poți vedea.

În timp ce domnul Cataliades ne înregistra la recepție, am stat lângă el și m-am întors să mă uit la ceilalți oameni. Erau toți îmbrăcați frumos și vorbeau cu toții. Despre noi. M-am emoționat dintr-odată din cauza privirilor pe care ni le aruncau ceilalți și din cauza zgomotului venit de la gândurile celor câțiva oaspeți oameni vii și ale membrilor personalului. Noi eram anturajul uman al reginei care fusese unul dintre cei mai puternici vampiri din America. Acum nu numai că era slăbită din punct de vedere economic, dar era și pusă sub acuzare pentru uciderea soțului ei.

Înțeleg de ce erau interesante celelalte slugi – și eu aș fi zis că suntem interesanți – dar nu mă simțeam confortabil. Nu puteam să mă gândesc decât că trebuia să-mi refac machiajul și la cât de mult voiam să fiu singură câteva momente.

Recepționarul ne-a verificat intenționat rezervările cât se putea de încet, parcă să ne țină în hol la expoziție cât de mult posibil. Domnul Cataliades îl trata cu politețea lui obișnuită, deși după zece minute și asta devenea tensionată.

Am stat la o distanță discretă în timpul ăsta, dar când mi-am dat seama că recepționarul – cam patruzeci de ani, consumator de droguri ușoare, tată a trei copii – ne regula așa numai ca să se distreze, m-am apropiat. L-am tras de mânecă pe domnul C, atenționându-l astfel că aș vrea să mă alătur conversației. A tăcut și s-a întors interesat către mine.

— Ne dai cheile și ne spui unde ne sunt vampirii, sau îi spun șefului tău că tu ești ăla care vinde pe Ebay obiecte cu sigla hotelului. Și dacă mituiești vreo menajeră măcar să se atingă de chiloței reginei, darămite să-i fure, te dau pe mâna Dianthei.

Diantha tocmai fusese să ia o sticlă de apă. S-a simțit obligată să-și dezvelească dinții ascuțiți într-un zâmbet letal.

Recepționarul s-a albit și după aceea s-a înroșit, afișând un tipar interesant de circulație sangvină.

— Da, doamnă, se bâlbâi, iar eu m-am întrebat dacă o să și facă pe el.

După ce am răscolit un pic prin capul lui, nici nu mi-a păsat prea mult.

În foarte scurt timp, aveam toți cheile, aveam o listă cu locurile de odihnă ale vampirilor „noștri”, iar hamalul ne aducea bagajele într-unui dintre cărucioarele alea elegante. Ceea ce-mi aminti de un lucru.

Barry, am spus în mintea mea. Ești pe-aici?

Da, spuse o voce care era departe de cea timidă pe care o auzisem prima dată. Sookie Stackhouse?

Eu sunt. Ne cazăm. Eu sunt în 1538. Tu?

Eu în 1576. Ce faci?

Eu, bine. Dar Louisiana... am avut uraganul, și apoi procesul. Cred că știi de toate astea, nu?

Da, ați avut parte de ceva acțiune.

Ai putea să spui și așa, i-am zis, întrebându-mă dacă zâmbetul mi se vedea în minte.

Am priceput și asta.

Acum am înțeles cam cum trebuie să se simtă oamenii când sunt puși față în față cu mine.

Ne vedem mai încolo, i-am spus lui Barry. Ascultă, care e numele tău de familie adevărat?

S-a declanșat ceva când mi-ai dezvăluit darul, mi-a zis. Numele meu adevărat e Barry Horowitz.

Acum îmi spun pur și simplu Barry Bellboy. Așa sunt înregistrat, dacă uiți numărul camerei mele.

OK, abia aștept să facem o vizită împreună.

Și eu.

Apoi eu și Barry ne-am îndreptat atenția spre alte lucruri și acel sentiment ciudat ca un gădilat al comunicării de la minte la minte dispăru.

Barry e singurul telepat pe care l-am întâlnit vreodată.

Domnul Cataliades descoperise că oamenii – în fine, non-vampirii – din grup fuseseră puși în camere câte doi. Și unii dintre vampiri aveau colegi de cameră, de asemenea. Nu era mulțumit că el însuși trebuia să împartă o cameră cu Diantha, dar hotelul era foarte aglomerat, din câte ne spusese recepționarul.

Poate că a mințit în legătură cu multe alte lucruri, dar asta sigur era adevărat.

Eu eram în aceeași cameră cu amanta lui Gervaise, și în timp ce băgăm cardul în satul de pe ușă, mă întrebam dacă e înăuntru. Era. Mă așteptam la o femeie ca lingăii ăia de pe la Fangtasia, dar Caria Danvers era cu totul o altfel de creatură.

— Salut, fată, spuse când am intrat. Când ți-au adus bagajele sus m-am gândit c-o să vii și tu în curând. Eu sunt Caria, prietena lui Gerry.

— Îmi pare bine, am zis, și am dat mâna. Caria era o regină a balului. Poate că nu fusese efectiv regina balului de absolvire, poate că nu fusese nici regina întâlnirilor cu foștii colegi de școală, dar cu siguranță fusese la curte. Caria avea părul șaten-închis, până la umeri, ochii mari și căprui și dinți atât de drepti și de albi încât erau o reclamă pentru dentistul ei. Își mărise sânii, iar în urechi și în buric avea piercinguri. Avea și un tatuaj în partea de jos a spatelui, niște plante agățătoare în formă de V, cu doi trandafiri cu frunze verzi în mijloc. Am putut să văd toate astea pentru că stătea goală și părea să nu aibă nici cea mai vagă idee că nuditatea ei era cam „prea multă informație” pentru mine.

— Tu și Gervaise sunteți împreună de multă vreme? am întrebat ca să maschez cât eram de stânjenită.

— L-am cunoscut pe Gerry, să vedem, acum șapte luni. Mi-a spus că ar fi bine să stau într-o cameră separată pentru că el s-ar putea să aibă întâlniri de afaceri de-ale lui, știi? Plus că mă duc la cumpărături cât stau aici – terapie la rafturi! Marile magazine! Și vreau un loc în care să-mi depozitez pungile, ca să nu mă întrebe el cât de mult au costat.

Mi-a făcut cu ochiul ca o ștrengăriță.

— OK, am spus. Sună bine.

Chiar nu suna, dar programul Cariei nu era treaba mea. Valiza mă aștepta pe o măsuță, așa că am deschis-o și am început să despachetez, observând că geanta de voiaj, unde aveam rochiile bune, era deja în dulap. Caria îmi lăsase exact jumătate din spațiul din dulap și sertare, ceea ce era decent. Își adusese cam de douăzeci de ori mai multe haine decât mine, ceea ce-i făcu și mai remarcabilă corectitudinea.

— A cui prietenă ești tu? întrebă Caria.

Își făcea pedichiura. Când a ridicat un picior, lumina din lustră a sclipit pe ceva metalic între picioarele ei. Complet stânjenită, m-am întors să-mi aranjez rochia de seară pe umerăș.

— Ies cu Quinn, am spus.

M-am uitat înapoi peste umăr, ținându-mi privirea ridicată.

Caria nu părea să-și dea seama despre cine e vorba.

— Vârcolacul-tigru, am spus. El pregătește ceremoniile de pe aici.

Detaliul ăsta parcă îi spunea ceva.

— Înalt, ras în cap, am spus. Fața i se luminează.

— A, da, l-am văzut în dimineața asta! Lua micul dejun la restaurant când mă cazam eu.

— E restaurant?

— Da, sigur. Deși e mic, bineînțeles. Și află că au și room-service.

— Știi, hotelurile pentru vampiri de cele mai multe ori nu au restaurante, am zis, doar ca să fac conversație. Citisem despre asta într-un articol din American Vampire.

— Ah! Dar asta n-are nici o logică.

Caria termină un set de degete și continuă cu celălalt.

— Nu și din punctul de vedere al unui vampir. Caria s-a încruntat.

— Știu că nu mănâncă. Dar oamenii da, și asta e o lume a oamenilor, nu? E ca și când n-ai învăța engleza când emigrezi în America.

M-am întors să văd fața Cariei, să mă asigur că era serioasă. Da, era.

— Caria, am spus și după aia m-am oprit. N-aveam idee ce să spun, cum să-i explic Cariei că un vampir de patru sute de ani nu dă doi bani pe cum își face rost de mâncare un om de douăzeci. Dar fata aștepta ca eu să termin.

— Păi, bine că e restaurant aici, am spus încet. A încuviințat.

— Da. Că eu am nevoie de cafea dimineața, a spus. Chiar nu pot să mă pun pe picioare fără cafea. Evident, când ești cu un vampir, dimineața s-ar putea să înceapă la trei sau patru după-amiaza.

Râse.

— Așa e, am spus.

Terminasem de despachetat, așa că m-am dus la fereastră și m-am uitat afară. Geamul era atât de închis la culoare, încât era greu să distingă peisajul, dar se putea zări ceva. Nu eram pe partea care avea vedere spre lacul Michigan, și era păcat, dar m-am uitat curioasă la clădirile de pe partea vestică a hotelului. Nu vedeam prea des orașe mari și nu mai văzusem până acum un oraș din Nord. Cerul se întuneca repede, iar cu asta și cu geamurile fumurii, în zece minute n-am mai putut vedea nimic. Vampirii aveau să se trezească în curând, iar ziua mea de lucru începea.

Deși a continuat cu sporovăială, Caria nu m-a întrebat ce rol aveam eu la reuniune. Presupunea că sunt acolo pe post de însoțitoare, iar pentru moment n-aveam nimic împotriva. Mai devreme sau mai târziu tot o să afle care este talentul meu deosebit și atunci o să devină agitată în prezența mea. Pe de altă parte, acum era un pic prea relaxată.

Caria se îmbracă (slavă Domnului) într-o costumație care mi se păru de „târfă cu clasă”. Purta o rochie de cocktail de un verde strălucitor, care aproape că n-avea nimic în partea de sus, pantofi trăsnet și bikini tanga de dimensiuni infime, care se vedeau prin rochie. În fine, ea avea hainele ei de lucru și eu le-aveam pe ale mele. Nu eram prea încântată că-i judec pe alții și poate că eram și un pic invidioasă că hainele mele de lucru erau atât de conservatoare.

Pentru seara asta alesesem o rochie din dantelă ciocolatie. Mi-am pus cerceii mari din aur și m-am încălțat cu pantofi cu toc, maro, m-am dat cu ruj și m-am pieptănat cu grijă. Mi-am îndesat cardul de la ușă în poșetuța de seară și m-am dus la recepție să întreb care era apartamentul reginei, pentru că domnul Cataliades îmi spusese să mă prezint acolo.

Speram să mă întâlnesc cu Quinn în drum, dar nici urmă de el. Și cum eu aveam o colegă de cameră, iar el era atât de ocupat tot timpul, reuniunea asta părea să nu promită atâta distracție în timpul liber pe cât mă așteptam.

Recepționarul s-a îngălbenit când m-a văzut că mă apropii și s-a uitat în jur să vadă dacă nu era și Diantha cu mine. În timp ce el căuta cu o mână tremurătoare numărul camerei reginei pe o foaie de hârtie, m-am uitat înjur cu mai multă atenție.

Erau camere de supraveghere în câteva locuri evidente, îndreptate către ușile de la intrare și biroul de recepție. Și cred c-am mai văzut una la lifturi. Mai erau și paznicii înarmați obișnuiți – obișnuiți pentru un hotel de vampiri adică. Cel mai mare avantaj al unui hotel de vampiri este siguranța și intimitatea oaspeților. Altfel, vampirii ar putea sta mai ieftin și mai central în camerele special amenajate pentru ei în hotelurile obișnuite (chiar și Motel 6 avea câte o cameră pentru vampiri aproape în fiecare clădire). Când m-am gândit la protestatarii de afară, am sperat din suflet că echipa de pază a Piramidei era pe fază.

Am salutat o altă femeie umană în timp ce traversam holul, către lifturile centrale. Camerele deveneau tot mai luxoase cu cât urcai. Mi-am dat seama de asta pentru că erau mai puține pe etaj. Regina avea unul dintre apartamentele de la etajul al patrulea, pentru că-și făcuse rezervarea pentru evenimentul ăsta cu mult timp în urmă, înainte de Katrina – și probabil pe când soțul ei era încă în

viață. Erau numai opt uși la etajul ei și n-a trebuit să văd numărul ca să știu care era a lui Sophie-Anne. Sigebert stătea în fața ușii. Sigebert era un munte de om. Fusese garda reginei timp de sute de ani, la fel ca André. Bătrânul vampir părea singur fără fratele lui, Wybert. Altfel, era același vechi războinic anglo-saxon ca atunci când l-am cunoscut – barbă lăptoasă, înfățișare de mistreț bătrân, un dinte sau doi lipsă în locuri esențiale.

Sigebert a rânjit la mine, o imagine terifiantă.

— Domnișoară Sookie, spuse în loc de salut.

— Sigebert, am zis, pronunțându-i numele cu atenție. Ești bine?

Voiam să-i transmit simpatia mea, fără să mă cufund în ape prea sentimentale.

— Fratele meu a murit ca un erou, spuse Sigebert mândru. În bătălie.

M-am gândit să spun: „Probabil că ți-e așa dor de el după o mie de ani”, dar după aceea mi-am dat seama că ar fi ca atunci când reporterii îi întrebă pe părinții copiilor dispăruți: „Cum vă simțiți?”

— Era un mare luptător, am spus în schimb și asta era exact ceea ce voia să audă Sigebert.

M-a bătut pe umăr și aproape că m-a doborât la pământ. Apoi privirea lui a devenit absentă, de parcă ar fi ascultat un anunț.

Am bănuț că regina putea vorbi cu „copiii” ei telepatic și când Sigebert mi-a deschis ușa fără nici un alt cuvânt, am știu că așa era. M-am bucurat că nu putea să vorbească cu mine. Faptul că reușeam să comunic cu Barry era destul de distractiv, dar dacă am sta tot timpul împreună în mod sigur s-ar răsufli. Plus că Sophie-Anne era mult mai înspăimântătoare.

Apartamentul reginei era luxos. Nu mai văzusem nimic asemănător. Covorul era gros ca blana unei oi și alburiu. Mobila avea o tapițerie în nuanțe de albastru-auriu și bleumarin. Geamurile înclinate care închideau zidul exterior erau opace. Trebuie să spun că marele zid de întuneric mă stresa.

În mijlocul acestei splendori, Sophie-Anne stătea ghemuită pe o canapea. Micuță și extrem de palidă, cu părul șaten strălucitor strâns într-un coc, regina purta un costum de dantelă de culoarea zmeurei, cu volane negre și pantofi negri din piele de crocodil. Purta multe bijuterii simple din aur.

Mai adecvat pentru vârsta ei ar fi fost să se îmbrace ca Gwen Stefani⁶ pe coperta albumului „L.A.M.B.”. A murit ca om când avea probabil cincisprezece sau șaisprezece ani. Atunci, până la vârsta asta ar fi trebuit să fie femeie în toată firea și mamă. Acum, la vârsta asta ar fi un șoarece de mall. Pentru niște ochi moderni, hainele ei erau prea bătrânicioase, dar numai un nebun ar fi putut să-i spună asta. Sophie-Anne era cel mai periculos adolescent al lumii și al doilea în ordinea violenței îi păzea spatele. André stătea chiar în spatele ei, ca de obicei. Când mi-a aruncat o privire fermă și ușa s-a închis după mine, el stătea în spatele lui Sophie-Anne, ceea ce era un fel de semnal că eram un membru al clubului, cred. André și regina lui băuseră amândoi Sângeadevărat și, ca urmare, erau îmbujorați – aproape umani, de fapt.

— Cum e cazarea? întrebă Sophie-Anne politico.

— Bine. Sunt în aceeași cameră cu... o prietenă de-a lui Gervaise, am spus.

— Cu Carla? De ce?

Sprâncenele i s-au ridicat ca niște păsări negre pe un cer senin.

— Hotelul e aglomerat. Nu-i mare lucru. Bănuiesc că oricum o să stea cu Gervaise mai tot timpul, am răspuns.

Sophie-Anne spuse:

— Ce crezi de Johan? Am simțit cum mă încrunt.

— Cred că locul lui e în închisoare.

— Dar pe mine o să mă țină departe de închisoare.

Am încercat să-mi imaginez cum ar arăta o închisoare pentru vampiri, dar am lăsat-o baltă. Nu puteam să fac vreo observație pozitivă despre Johan, așa că doar am dat din cap.

— Tot nu-mi spui ce-ai putut să scoți de la el.

— E foarte tensionat și confuz.

— Explică.

— Are emoții. E speriat. Nu știe cui să-i fie loial. El nu vrea decât să scape cu viață. Nu-i pasă de nimeni decât de el.

— Și cu ce-l face asta diferit de orice altă ființă umană? comentă André.

Sophie-Anne răspunde cu un zâmbet în colțul gurii. André, ce glumeț era.

— Majoritatea oamenilor nu înjunghie femeii, am spus cât am putut de încet și de calm. Și nu le face plăcere.

Sophie-Anne nu era chiar indiferentă la moartea violentă pe care o provocase Johan Glassport, dar, după cum era și normal, era ceva mai îngrijorată de propria ei apărare legală. Cel puțin așa o citeam eu, dar cu vampirii mă bazam mai mult pe limbajul corpului decât pe informațiile sigure din mintea lor.

— O să mă apere, o să-l plătesc și după aceea se descurcă, spuse. Poate să i se întâmple orice după asta.

Mi-a aruncat o privire sigură pe ea. OK, Sophie-Anne, am priceput.

— Te-a interogat temeinic? Ai simțit că știe ce face? a întrebat, întorcându-se la partea importantă.

— Da, doamnă, am spus prompt. Chiar a părut foarte competent.

— Atunci o să merite osteneala.

N-am lăsat să mi se vadă nici un licăr în ochi.

— Ți-a spus Cataliades la ce să te aștepti?

— Da, doamnă, mi-a spus.

— Bine. În afară de mărturia ta la proces, am nevoie să mă însoțești la toate întrunirile unde vor fi prezenți și oameni.

Pentru asta mă plătea așa de gras.

— Vă rog, aveți și un program al întâlnirilor? am întrebat. Aș fi gata pregătită dacă aș ști când aveți nevoie de mine.

Înainte să poată răspunde, cineva bătu la ușă. André s-a ridicat atât de ușor și fluid încât ai fi jurat că e în parte pisică. Avea sabia în mână, deși până atunci n-o văzusem. Ușa s-a deschis un pic chiar când André a ajuns acolo și am auzit basul lui Sigebert mormăind.

După ce au schimbat câteva propoziții, ușa s-a deschis mai mult și André spuse:

— Regele statului Texas, doamnă.

Era doar un mic indiciu de surpriză plăcută în vocea lui, dar pentru un vampir era ca și când ar fi făcut roata pe covor. Această vizită era un semn de susținere pentru Sophie-Anne și toți ceilalți vampiri aveau să observe.

Stan Davis intră, cu un alai de vampiri și oameni.

Stan era tocilarul tocilarilor. Era genul care mergea cu penarul după el. În părul lui nisipos se vedeau urmele de la pieptăn și avea ochelari cu lentile grele și groase. Destul de inutile. N-am întâlnit niciodată vreun vampir care să nu aibă o privire excelentă și un auz ascuțit. Stan purta o cămașă albă cu logoul Sears și pantaloni bleumarin. Și mocasini maro din piele. O, Doamne. Era șerif când l-am cunoscut eu, și acum, chiar dacă devenise rege, arăta la fel de șters.

În spatele lui Stan venea sergentul lui, Joseph Velasquez. Un hispanic scund și zdravăn, cu părul țepos, Joseph lăsa impresia că pe fața lui nu înflorește niciodată vreun zâmbet. Lângă el era o femeie-vampir roșcată, pe nume Rachel; îmi aminteam și de ea, din călătoria la Dallas. Rachel era sălbatică și nu-i plăcea deloc să coopereze cu oamenii. În urma celor doi venea Barry Bellboy, care arăta bine în blugi de firmă și un tricou din mătase maro, cu un lanț de aur discret la gât. Barry se maturizase într-un mod aproape înfricoșător de când îl văzusem ultima dată. Era un băiat de nouășpe ani, frumos, dar cam stângaci, și căra bagajele la hotelul Țărmul Liniștit când l-am văzut prima dată. Acum, Barry avea manichiura făcută, o tunsoare care îi venea foarte bine și ochii atenți ai cuiva care înotase la un loc cu rechinii.

Ne-am zâmbit unul altuia, iar Barry spuse Mă bucur să te văd. Arăți bine, Sookie.

Mersi. La fel și tu, Barry.

André era ocupat cu salutul tipic pentru vampiri, care nu implica și o strângere de mână.

— Stan, ne bucurăm să te vedem. Pe cine ai adus să ne cunoască?

Stan s-a aplecat galant să-i sărute mâna lui Sophie-Anne.

— Cea mai frumoasă dintre regine, spuse. Acest vampir este secundul meu, Joseph Velasquez. Și aceasta este sora mea de cuib, Rachel. Acest om este telepatul Barry Bellboy și, indirect, trebuie să vă mulțumesc vouă pentru el.

Sophie-Anne chiar zâmbi. Spuse:

— Bineînțeles că sunt încântată să-ți fac orice favoare care-mi stă în putere, Stan.

I-a făcut un semn să se așeze în fața ei. Rachel și Joseph s-au așezat pe flancuri.

— Mă bucur să te văd aici, în apartamentul meu. Îmi făceam griji că nu voi avea vizitatori deloc. („Din moment ce sunt pusă sub acuzare că mi-am ucis soțul și am suferit pagube materiale uriașe” era subtextul.)

— Te bucuri de toată simpatia mea, spuse Stan cu o voce lipsită de inflexiuni. Pierderile din țara ta au fost extreme. Dacă putem ajuta... știu că oamenii din statul meu i-au ajutat pe ai tăi, și e corect ca și vampirii să facă același lucru.

— Mulțumesc pentru amabilitate, spuse. Mândria lui Sophie-Anne suferea enorm. Trebuia să se lupte să-și lipească la loc zâmbetul pe buze.

— Cred că-l știți pe André, continuă. André, acum îl știi pe Joseph. Și cred că toți o cunoașteți pe Sookie a noastră.

Telefonul sună și, cum eram cel mai aproape de el, am răspuns.

— Vorbesc cu cineva din delegația reginei Louisiane? Întrebă vocea răgușită.

— Da.

— Unul dintre voi trebuie să vină jos la punctul pentru bagaje să ia o valiză care aparține cuiva din grupul vostru. Nu putem citi eticheta.

— Aha. OK.

— Cât mai repede.

— Bine.

Închise. OK, asta a fost cam abrupt.

Regina aștepta să-i spun cine sunase, așa că i-am transmis cererea și pentru o milisecundă a părut la fel de surprinsă.

— Mai încolo, spuse, amânând problema.

În același timp, ochii luminoși ai regelui Texasului era ațintiți asupra mea ca niște fascicule laser. Am înclinat capul către el, ceea ce speram să fie un răspuns corect. Părea adecvat. Mi-ar fi plăcut să am timp să discut cu André care era protocolul, înainte ca regina să înceapă să primească oaspeți, dar, să fiu sinceră, nu credeam că va veni vreunul, cu atât mai puțin un tip puternic ca Stan Davis. Probabil că asta era un semn bun pentru regină, sau poate că era o insultă subtilă între vampiri. Eram sigură că o să aflu.

Am simțit cum Barry îmi gădilă gândurile. E bine să lucrezi pentru ea? Întrebă.

Doar o mai ajut din când în când, am răspuns. Mai am și o slujbă stabilă.

Barry mă privi surprins. Glumești? Ai putea să dai lovitura dacă te duci într-un stat bun ca Ohio sau Illinois, unde se învârt bani frumoși.

Am ridicat din umeri. Îmi place unde locuiesc, am spus.

Apoi ne-am dat seama amândoi că angajatorii noștri vampiri priveau conversația noastră tăcută. Probabil că fețele noastre își schimbau expresia, ca în orice conversație... numai că a noastră se desfășura în liniște.

— Scuzați-mă, am spus. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Numai că nu întâlnesc oameni ca mine prea des și e o încântare să vorbesc cu un alt telepat. Îmi cer scuze, doamnă, domnule.

— Aproape că v-am auzit, se minună Sophie-Anne. Stan, ți-a fost de folos Barry?

Sophie-Anne putea vorbi cu copiii ei mental, dar probabil că între vampiri era o abilitate la fel de rară ca printre oameni.

— Foarte de folos, confirmă Stan. Ziua aia în care Sookie a voastră mi-a vorbit despre el a fost o zi foarte bună pentru mine. Știe când oamenii mint, știe care sunt motivele lor ascunse. E o scanare a minții minunată.

M-am uitat la Barry și m-am întrebat dacă se gândea vreodată că e un trădător al rasei umane sau

un simplu vânzător care furnizează un bun necesar. M-a privit în ochi, cu trăsăturile feței înăsprite. Bineînțeles, avea și el rezerve că se afla în slujba unui vampir și că-i dezvăluia șefului său secrete umane. Și eu mă luptam cu ideea asta, din când în când.

— Hmm. Sookie lucrează pentru mine doar ocazional.

Sophie-Anne se uita fix la mine și, dacă aș putea să-i caracterizez fața netedă, aș spune că era gânditoare. André pune ceva la cale dincolo de chipul rozaliu de adolescent și era ceva de care trebuia să mă păzesc. Nu era doar gânditor, ci chiar interesat; angajat, ca să fac o descriere mai bună.

— Bill a adus-o în Dallas, observă Stan, fără să pună de fapt o întrebare.

— Era protectorul ei la vremea aia, spuse Sophie-Anne.

O tăcere scurtă. Barry rânji la mine plin de speranțe, dar i-am aruncat o privire de nici-să-nu-vizezi. De fapt, îmi venea să-l iau în brațe, pentru că acest mic schimb a rupt tăcerea și a creat o situație cu care mă puteam descurca.

— Chiar aveți nevoie de Barry și de mine aici? Suntem singurii oameni și s-ar putea să nu fie atât de folositor să stăm pe aici și să ne citim gândurile unul altuia.

Joseph Velasquez chiar zâmbi înainte să se poată opri.

După un moment de tăcere, Sophie-Anne a încuviințat din cap, apoi Stan. Regina Sophie și regele Stan, mi-am reamintit. Barry a făcut o plecăciune studiată, de-mi venea să scot limba la el. Eu doar m-am aplecat scurt și după aia m-am grăbit să ies din apartament. Sigebert s-a uitat la noi cu o față nedumerită.

— Regina nu mai are nevoie de tine? întrebă.

— Nu chiar acum.

I-am arătat un pager pe care André mi-l dăduse în ultima clipă.

— O să vibreze pagerul dacă are nevoie de mine, am spus.

Sigebert se uită neîncrezător la aparat.

— Cred că e mai bine să rămâi aici, spuse.

— Regina spune că pot să plec, i-am zis.

Și am și plecat, cu Barry după mine. Am luat liftul și am coborât în hol, unde am găsit un colț retras, unde nimeni nu se putea furișa să tragă cu urechea.

Nu mai discutasem până acum cu cineva în întregime în minte, și nici Barry, așa că ne-am jucat în felul ăsta o vreme. Barry mi-a spus povestea vieții lui în timp ce eu încercam să blochez celelalte creiere din jurul meu; apoi am încercat să-i ascult pe toți ceilalți și pe Barry.

Și asta era destul de distractiv.

S-a dovedit că Barry se pricepea mai bine decât mine să identifice cine ce zicea într-o mulțime. Eu eram un pic mai bună la sesizat nuanțe și detalii, care nu erau întotdeauna ușor de prins în gânduri. Dar ne aflam pe teren comun.

Ne-am hotărât care erau cei mai buni emițători din încăpere; adică „auzul” nostru era același. El alegea pe cineva (în cazul ăsta a fost colega mea de cameră, Caria), apoi îi ascultam amândoi gândurile, apoi le dădeam note de la unu la cinci, cu cinci pentru cine emitea cel mai tare și mai clar. Caria era de trei. După ce ne-am înțeles să facem așa, am mai dat note și altora și am descoperit că reacționam aproape la fel.

OK, asta era interesant.

Să-ncercăm să ne atingem, am sugerat.

Barry n-a mai rânjit, era și el curios. Fără multă vorbă, m-a luat de mână și ne-am uitat în direcții aproape opuse.

Vocile se auzeau atât de clar, era ca și cum am fi avut o conversație cu voce tare cu toată lumea din încăpere în același timp. Ca și când am fi dat mai tare sonorul unui DVD, cu echilibru perfect între bas și sopran. Era entuziasmant și înfricoșător în același timp. Deși stătea cu spatele la biroul de recepție, am auzit clar o femeie întrebând despre sosirea vampirilor din Louisiana. Mi-am surprins propria imagine în mintea recepționarului, care era încântat că-mi făcuse o figură nasoală.

Se apropie belele, mă avertiză Barry.

M-am întors și am văzut o femeie-vampir venind către mine cu o expresie nu foarte fericită pe față. Avea ochi caprui, fierbinți, părul șaten, drept și fin, și era uscată și rea.

— În sfârșit, una din Louisiana. Restul stau ascunși? Să-i spui lu' târfa de stăpână-ta c-o să-i pun pielea în cui! N-o să scape după ce mi-a ucis regele! O să am grijă să fie trasă în țeapă și pusă la soare pe acoperișul ăsta!

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, din nefericire.

— Hai, scutește-mă, i-am zis, ca un copil de unșpe ani supărat. Și apropo, tu cine dracu' ești?

Bineînțeles că nu putea să fie decât Jennifer Cater. Am început să-i spun că purtarea regelui ei fusese josnică, dar îmi plăcea capul meu exact acolo unde era, adică pe umeri, iar fetei ăsteia nu-i trebuia mult ca să-și iasă din fire.

Știa să se uite urât, așa spune.

— O să te sec de tot, spuse aspru.

Până atunci ajunseserăm să atragem atenția unui număr considerabil de persoane.

— Vaaai, am spus, exasperată dincolo de pragul înțelepciunii. Ce frică mi-e. Ce le-ar mai plăcea judecătorilor să te audă spunând asta. Corectează-mă dacă greșesc, dar vampirilor nu le este interzis prin lege să-i amenințe pe oameni cu moartea, sau n-am citit eu bine?

— De parcă-aș da doi bani pe legea oamenilor, răspuse Jennifer Cater, dar focul se potolea în ochii ei pe măsură ce-și dădea seama că tot holul asculta disputa noastră, inclusiv mulți oameni și posibil unii vampiri cărora le-ar fi făcut plăcere s-o vadă eliminată.

— Sophie-Anne Leclercq va fi judecată după legile poporului nostru, spuse Jennifer, ca lovitură de grație. Și va fi găsită vinovată. O să susțin statul Arkansas și o să-l fac măreț.

— Ar fi pentru prima dată, am spus, oarecum pe bună dreptate.

Arkansas, Louisiana și Mississippi erau trei state sărace care se aflau în aceeași oală, mai ales din pricina umilinței comune. Eram cu toții mulțumiți că există și ceilalți, pentru că făceam cu rândul în coada tuturor listelor, aproape, din Statele Unite: sărăcie, numărul de sarcini în rândul adolescentelor, decese provocate de cancer, analfabetism... Onoarea trecea de la unii la alții.

Jennifer plecă, fără să încerce o revenire. Era hotărâtă și rea, dar eram de părere că Sophie-Anne ar fi putut oricând să treacă de ea. Dacă ar fi fost să pariez, așa fi pus banii pe franțuzoaică.

Barry și cu mine am ridicat din umeri unul la celălalt. Incidentul se terminase. Ne-am luat din nou de mână.

Iar belele, spuse Barry resemnat.

Mi-am concentrat creierul în direcția în care se afla și al lui. Am auzit un vârcolac-tigru venind înspre noi foarte, foarte grăbit.

Am lăsat mâna lui Barry și m-am întors, cu brațele desfăcute și un zâmbet larg cât toată fața.

— Quinn, am strigat, și, după un moment în care a părut foarte nesigur, m-a luat în brațe și m-a învărtit.

L-am îmbrățișat cât am putut de tare, iar el mi-a răspuns cu o îmbrățișare atât de puternică încât mi-au părât coastele. Apoi m-a sărutat și am avut nevoie de multă tărie de caracter ca să țin sărutul în limitele conduitei sociale.

Când ne-am despărțit ca să respirăm, mi-am dat seama că Barry rămăsese în mod ciudat cam la un metru de mine și nu știa ce să facă.

— Quinn, el e Barry Bellboy, am spus, încercând să nu par stânjenită. E singurul telepat pe care-l cunosc, lucrează pentru Stan Davis, regele Texasului.

Quinn i-a întins mâna lui Barry, care, din câte îmi dădeam seama acum, avea un motiv pentru care rămăsese în poziția aceea ciudată. Aproximarea noastră devenise prea vizibilă. Am simțit cum îmi urcă sângele în obraji. Cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să mă prefac că n-am observat, bineînțeles, și asta am și făcut. Dar mi-am simțit un mic zâmbet înflorind în colțurile gurii, iar Barry părea mai mult amuzat decât supărat.

— Îmi pare bine, Barry, mormăi Quinn.

— Tu te ocupi de organizarea ceremoniilor? întrebă Barry.

— Da, eu sunt ăla.

— Am auzit de tine, spuse Barry. Marele luptător. Ai o reputație tare printre vampiri, frate.

Mi-am ciulit urechile. Nu pricepeam ceva aici.

— Marele luptător? am zis.

— O să-ți povestesc mai târziu, răspunse Quinn, devenind serios.

Barry se uită de la mine la Quinn. Și fața lui se înăspri și am fost surprinsă să descopăr atâta înverșunare la Barry.

— Nu ți-a spus? întrebă, și apoi citi răspunsul direct din mintea mea. Hei, frate, nu-i corect, îi spuse lui Quinn. Trebuie să știe.

Quinn aproape c-a mârâit.

— O să-i spun în curând.

— În curând? Adică acum?

Gândurile lui Quinn erau pline de neliniște și violență.

Dar în momentul ăla o femeie traversă holul și se îndreptă spre noi. Era una dintre cele mai înfricoșătoare femei pe care le văzusem vreodată și văzusem destule femei de speriat. Avea cam 1,75, cărlionți negri, lipiți de cap, și la subraț ținea un coif. Se potrivea cu armura. Armura, neagră și lipsită de strălucire, semăna cu costumul unui jucător de baseball care prinde mingea: un scut pentru piept, apărătoare pentru gambe și coapse și, în plus, niște curele late pe antebrațe. Era încălțată cu bocanci grei și avea o sabie, un pistol și o arbaletă care atârnav pe lângă ea în huse pe măsură.

Am rămas cu gura căscată.

— Tu ești cel căruia i se spune Quinn? a întrebat, oprindu-se cam la un metru distanță. Avea un accent puternic, nu-mi puteam da seama de unde.

— Eu sunt, spuse Quinn.

Observasem că el nu părea să fie așa de uimit ca mine de apariția acestei ființe letale.

— Eu sunt Batanya. Tu te ocupi de evenimente speciale. Asta include și paza? Aș vrea să discut nevoile speciale ale clientului meu.

— Credeam că paza e treaba ta, spuse Quinn. Batanya zâmbi, ceea ce-ți îngheța cu adevărat sângele în vine.

— O, da, e treaba mea, dar ar fi mult mai ușor să-l păzesc dacă...

— Eu nu mă ocup de pază, spuse el. Eu mă ocup doar de ritualuri și reguli ceremoniale.

— În regulă, spuse ea, iar accentul transformă această expresie comună în ceva profund. Atunci cui ar trebui să mă adresez?

— Unui tip pe nume Todd Donati. Biroul lui e în zona pentru personal, din spatele recepției. Unul dintre angajați îți poate arăta.

— Scuzați-mă, am spus.

— Da?

Își plecă privirea, îndreptând către mine nasul ei ascuțit ca o săgeată. Dar nu părea ostilă sau încrezută, doar îngrijorată.

— Eu sunt Sookie Stackhouse, am spus. Pentru cine lucați, domnișoară Batanya?

— Pentru regele din Kentucky, spuse. Ne-a adus aici cu cheltuieli uriașe. Deci e păcat că nu pot să fac nimic să-mpiedic să fie ucis, la cum stau lucrurile acum.

— Ce vreți să spuneți?

Eram serios speriată și alarmată. Ea păru că ar vrea să-mi spună ceva, dar chiar atunci cineva ne întrerupse.

— Batanya!

Un vampir tânăr venea în fugă pe hol, iar părul tuns perie și costumul negru, gotic, deveniră cu atât mai caraghioase când ajunse lângă femeia impunătoare.

— Stăpânul spune că are nevoie de tine lângă el.

— Sosesc, spuse Batanya. Știu unde îmi este locul, dar a trebuit să protestez împotriva felului în care hotelul îmi face meseria mult mai dificilă decât ar trebui să fie.

— Plânge-te pe banii tăi, spuse tânărul tăios. Batanya i-a aruncat o privire care n-aș fi vrut să-mi fie adresată mie. Apoi s-a înclinat în fața noastră, pe rând.

— Domnișoară Stackhouse, spuse, întinzându-mi mâna pentru ca eu s-o strâng.

Nu realizasem că poți spune despre mâini că sunt musculoase.

— Domnule Quinn.

Quinn primi și el strângerea de mână, în timp ce Barry se alese numai cu o înclinare a capului,

pentru că nu se prezentase.

— O să-l caut pe acest Todd Donati. Îmi pare rău că v-am umplut capul cu probleme, când asta nu e responsabilitatea voastră.

— Uau, am spus, privind-o pe Batanya cum se îndepărtează. Purta pantaloni ca din piele lichidă și i se putea vedea fiecare fesă flexându-se și relaxându-se în mișcare. Era ca o lecție vie de anatomie. Avea un fund bine lucrat.

— Din ce galaxie a venit? întrebă Barry amețit. Quinn spuse:

— Nu galaxie, ci dimensiune. E din breasla britlingenilor.

Am așteptat să ne lumineze.

— E un bodyguard, un super-bodyguard, explică. Britlingenii sunt cei mai buni. Trebuie să fii foarte bogat ca să angajezi o vrăjitoare care să-ți aducă unul, iar vrăjitoarea trebuie să negocieze termenii cu breasla ei. Când treaba pentru care a fost adus e încheiată, vrăjitoarea trebuie să-i trimită înapoi. Nu poți să-i lași aici. Legile lor sunt diferite, foarte diferite.

— Vrei să spui că regele din Kentucky a dat un car de bani ca s-o aducă pe femeia aia în... în dimensiunea asta?

Auzisem o grămadă de lucruri incredibile în ultimii doi ani, dar ăsta le întrecea pe toate.

— E o mișcare extremă. Mă-ntreb de ce se teme atât de mult. Kentucky nu se prea scaldă în bani.

— Poate că s-a gândit bine, am spus, fiindcă aveam și eu propria figură regală pentru care să-mi fac griji. Și trebuie să vorbesc cu tine.

— Iubito, trebuie să mă întorc la lucru, spuse Quinn întristat. Se uită neprietenos la Barry. Știu că e nevoie să vorbim, dar trebuie să alinez jurații pentru proces și trebuie să pregătesc o ceremonie de nuntă. Negocierile dintre regele din Indiana și regele din Mississippi au fost încheiate și vor să bată palma cât e toată lumea aici.

— Russell se-nsoară? am zâmbit.

Mă întrebam dacă va fi mirele sau mireasa sau un pic din amândouă.

— Da, dar nu spune încă la nimeni. Se va anunța diseară.

— Deci când vorbim?

— Vin eu în camera ta când vampirii or să doarmă în timpul zilei. Unde stai?

— Am o colegă de cameră. I-am dat totuși numărul camerei.

— Dacă o să fie acolo, găsim noi un loc unde să mergem, spuse, uitându-se la ceas. Ascultă, nu-ți face griji, totul e OK.

M-am întrebat pentru ce ar fi trebuit să-mi fac griji. M-am întrebat unde era cealaltă dimensiune și cât de greu era să aduci bodyguardzi de acolo. M-am întrebat de ce s-ar băga cineva la o așa cheltuială. Nu că Batanya nu părea a naibii de eficientă, dar efortul uriaș pe care îl făcuse statul Kentucky dezvăluia o frică extremă. Cine era pe urmele regelui?

Ceva a început să-mi bâzâie la talie și mi-am dat seama că eram chemată înapoi în apartamentul reginei. Și pagerul lui Barry sună. Ne-am uitat unul la celălalt.

Ne-ntoarcem la treabă, spuse, în timp ce ne îndreptam spre lift. Îmi pare rău dacă ți-am creat necazuri cu Quinn. Nu vorbești serios.

S-a uitat lung la mine. A avut eleganța de a părea rușinat. Cred că nu. Îmi construisem o imagine despre cum ar trebui să fim eu și cu tine și Quinn a apărut ca un intrus în lumea mea fantezistă.

Păi...

Nu-ți face griji, nu trebuie să te gândești la ce să zici. A fost una dintre fanteziile alea. Acum, că lucrez cu tine, va trebui să mă adaptez.

Aha.

Dar n-ar fi trebuit să mă port ca un ticălos din cauza dezamăgirii.

OK, sunt sigură că eu și Quinn putem trece peste asta. Deci nu te-ai prins de fantezie, am reușit s-o ascund, nu? Am încuviințat sănătos. Păi, măcar asta e ceva.

I-am zâmbit. Toată lumea trebuie să aibă fantezii, i-am spus. A mea e să descopăr de unde are Kentucky atâtia bani și pe cine a angajat ca s-o aducă pe femeia aia aici. Nu e cel mai înfricoșător lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Nu, răspunse Barry spre surprinderea mea. Cel mai înfricoșător lucru pe care l-am văzut

vreodată... păi, n-a fost Batanya.

Și apoi a închis ușa de comunicare dintre creierele noastre și a aruncat cheia. Sigebert deschidea ușa de la apartamentul reginei, iar noi ne întorceam la lucru.

După ce au plecat Barry și ai lui, am ridicat mâna s-o anunț pe regină că aveam ceva de spus, dacă voia să mă asculte. Ea și André discutau ce motive ar fi putut avea Stan de a venit în vizită și ambii s-au oprit în poziții identice. Era ciudat. Capetele lor erau înclinate în același unghi și, cu ei așa palizi și nemișcați, mă simțeam de parcă aș privi opere de artă sculptate în marmură: Nimfa și satir odihnindu-se, sau ceva de genul ăsta.

— Știți ce sunt britlingenii? am întrebat, bâlbâindu-mă la cuvântul ciudat.

Regina a dat din cap că da, André doar a așteptat.

— Am văzut unul, am spus, iar regina își îndreptă capul.

— Cine a cheltuit atâția bani să angajeze un britlingen? întreabă André.

Le-am spus întreaga poveste.

Regina părea... păi, era greu de zis cum părea. Poate un pic îngrijorată, poate intrigată, pentru că adunasem atâtea informații din hol.

— Nu mi-am imaginat niciodată cât de util e să ai un servitor uman, îi zise lui André. Ceilalți oameni spun de toate în jurul ei și chiar și britlingenul a vorbit liber.

Dacă privirea de pe fața lui André reprezenta un indiciu, atunci era, poate, un pic gelos.

— Pe de altă parte, nu pot să fac nimic în legătură cu toate astea, am spus. Pot doar să vă spun ce-am auzit și nici nu prea sunt informații secrete.

— De unde a luat Kentucky banii? spuse André. Regina a scuturat din cap, ca să spună că n-are nici cea mai vagă idee și că nici nu-i pasă așa de tare.

— Ai văzut-o pe Jennifer Cater? mă întreabă.

— Da, doamnă.

— Ce-a spus? întreabă André.

— A zis că mie o să-mi bea sângele, iar de dumneavoastră o să aibă grijă să ajungeți trasă în țeară și expusă pe acoperișul hotelului.

Urmă un moment de liniște adâncă. Apoi Sophie-Anne zise:

— Proasta de Jennifer. Care era expresia aia pe care o folosea Chester? Nu-și mai încapă în piele. Ce să fac...? Mă-ntreb dacă ar accepta un mesager din partea mea?

Ea și André se uitau unul la celălalt nemișcați și mi-am imaginat că aveau și ei o scurtă conversație telepatică.

— Bănuiesc că a luat apartamentul pe care și-l rezervase Arkansas, îi spuse regina lui André, iar el ridică receptorul și sună la recepție.

Nu era pentru prima dată când auzeam că se făcea referire la regele sau regina unui stat folosind chiar numele statului respectiv, dar mi se părea un mod cu totul impersonal de a vorbi despre fostul tău soț, indiferent cât de violent se terminase căsnicia.

— Da, spuse el după ce a închis.

— Poate ar trebui să-i facem o vizită, spuse regina. Ea și André au intrat din nou în acel dute-vino tăcut care era felul în care comunicau ei. M-am gândit că probabil cam tot așa era să mă vezi pe mine vorbind cu Barry.

— O să ne primească, sunt sigură. E ceva ce vrea să-mi spună personal.

Regina ridică receptorul, iar ăsta nu era un lucru pe care să-l facă în fiecare zi. Și a și format numărul camerei cu propriile ei degete.

— Jennifer, spuse șarmanta.

A ascultat un val de cuvinte pe care le-am putut auzi doar un pic. Jennifer nu părea mai fericită decât fusese în hol.

— Jennifer, trebuie să vorbim.

Regina părea mult mai fermecătoare și mai puternică. La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Ușile nu sunt închise pentru discuții sau negocieri, Jennifer, spuse Sophie-Anne. Cel puțin ușile mele nu sunt. Ale tale?

Cred că Jennifer vorbi din nou.

— Bine, asta e minunat, Jennifer. O să cobor într-un minut sau două.

Regina închise și rămase tăcută câțva timp.

Mie mi se părea că o vizită la Jennifer Cater, persoana care o acuza în instanță pe Sophie-Anne de uciderea lui Peter Threadgill, era o idee chiar proastă. Dar André dădu din cap aprobator către Sophie-Anne.

După discuția lui Sophie-Anne cu inamicul ei numărul unu, m-am gândit că o să ne îndreptăm imediat către camera grupului din Arkansas. Dar poate că regina nu era atât de încrezătoare pe cât părusese. În loc să pornească vioaie către întâlnirea împăciuitoare cu Jennifer Cater, Sophie-Anne trăgea de timp. S-a mai aranjat un pic, și-a schimbat pantofii, și-a căutat cheia de la cameră și așa mai departe. Apoi a primit un telefon în care era întrebată în legătură cu cheltuielile de room-service pe care și le puteau permite oamenii din delegația ei. Trecuseră mai mult de cincisprezece minute înainte să părăsim camera. Sigebert apăru și el pe ușa scării și se așeză lângă André să aștepte liftul.

Jennifer Cater și grupul ei fuseseră cazați la etajul al șaptelea. La ușa ei nu stătea nimeni: probabil credea că nu are nevoie de bodyguard, m-am gândit. André s-a ocupat de ciocănitul la ușă, iar Sophie-Anne s-a îndreptat de spate în timp ce așteptam. Sigebert ezită și-mi zâmbi pe neașteptate. Am încercat să nu tresar.

Ușa se dădu de perete. În interiorul apartamentului era întuneric.

Mirosul care venea dinăuntru nu putea fi confundat.

— Ei bine, spuse regina Louisianei scurt. Jennifer e moartă.

Capitolul 10

— Du-te să vezi, îmi spuse regina.

— Cum? Dar voi sunteți toți mai puternici decât mine! Și mai puțin speriați!

— Și noi suntem cei pe care îi dă în judecată, remarcă André. Mirosul nostru nu trebuie să fie acolo. Sigebert, trebuie să te duci să vezi.

Sigebert se strecură în întuneric. O ușă de pe palier se deschise și de după ea apăru Batanya.

— Simt mirosul morții, spuse. Ce s-a întâmplat?

— Am venit să facem o vizită, am spus. Dar ușa era deja deschisă. E ceva în neregulă aici.

— Știți ce anume?

— Nu, Sigebert explorează, am explicat. Așteptăm.

— Stați să-mi chem secundul. Nu pot să las ușa lui Kentucky nesupravegheată. Se întoarse și strigă în apartament:

— Clovache!

Sau cel puțin cred că așa se scrie, îl pronunțase „Kloh-VOSH”.

Un fel de Batanya Junior apăru – aceeași armură, dar la o scară mai mică; mai tânără, părul castaniu, mai puțin înspăimântătoare... dar și ea cu totul și cu totul formidabilă.

— Cercetează locul, ordonă Batanya și, fără nici o întrebare, Clovache își scoase sabia și descinse în apartament ca un vis periculos.

Am așteptat cu toții cu răsuflarea întretăiată – bine, de fapt eu. Vampirii n-aveau o răsuflare pentru care să-și facă griji, iar Batanya nu părea deloc agitată. Se postase într-un loc de unde putea vedea și ușa deschisă a camerei lui Jennifer Cater și ușa închisă a regelui din Kentucky. Avea sabia scoasă.

Chipul reginei era tensionat, poate chiar tulburat; adică ceva mai puțin sec decât de obicei. Sigebert ieși și clătină din cap fără nici un cuvânt.

Clovache apăru în ușă.

— Morți cu toții, îi raportă Batanyei. Batanya așteptă.

— Prin decapitare, dezvoltă Clovache. Femeia era – Clovache părea că numără în gând – în șase bucăți.

— Asta e rău, spuse regina în același timp cu André, care zise:

— Asta e bine. Schimbară priviri exasperate.

— Vreun om? am întrebat încet, pentru că nu voiam să le atrag atenția, dar chiar mă interesa

foarte tare să știu.

— Nu, numai vampiri, spuse Clovache, după ce Batanya îi făcu semn că poate să răspundă. Am văzut trei, se exfoliază destul de repede.

— Clovache, du-te înăuntru și sună-l pe acel Todd Donati.

Clovache intră în liniște în apartamentul celor din Kentucky și dădu un telefon care avu un efect electrizant. În cinci minute, zona din fața liftului se umplu de oameni de toate categoriile, cu tot felul de înfățișări și niveluri de viață.

Responsabil cu operațiunile astea părea să fie un bărbat care purta o jachetă vișinie cu inscripția „Paza” pe buzunar, așa că el era probabil Todd Donati. Era un polițist care se retrăsese din trupele statale pentru că se făceau bani grei dacă îi păzeai și-i ajutai pe vampiri. Dar asta nu însemna că-i și plăcea de ei. Acum era furios că se întâmplase ceva atât de curând la reuniune, ceva care îi va da de lucru mai mult decât poate duce. Avea cancer, am auzit clar, dar n-am putut să-mi dau seama ce fel. Donati voia să lucreze cât de multă vreme putea, pentru a-și asigura familia după ce avea să dispară și era nemulțumit de stresul și încordarea pe care le va provoca această investigație, de energia pe care i-o va consuma. Dar era foarte hotărât să-și facă meseria.

Când apăru șeful vampir al lui Donati, managerul hotelului, l-am recunoscut. Christian Baruch apăruse pe coperta revistei Fang⁷ (versiunea People pentru vampiri) cu câteva luni în urmă. Baruch era născut în Elveția. Ca om, a construit și a condus mai multe hoteluri elegante în vestul Europei. Când i-a spus unui vampir implicat în același gen de afaceri că dacă ar fi „adus” (nu numai în viața vampirilor, ci și în America), ar putea conduce hoteluri extraordinare și profitabile pentru o corporație de vampiri, a rămas îndatorat în ambele direcții.

Acum, Christian Baruch avea viață eternă (dacă evita obiecte ascuțite din lemn), iar corporația hotelierilor vampiri punea la bătaie banii. Dar nu era un tip care să se ocupe de pază și protecție, nici un expert în aplicarea legii și nu era nici polițist. Bineînțeles că putea să decoreze hotelul în draci și să-i spună arhitectului de câte apartamente aveau nevoie și că le trebuia și un bar, dar la ce-i foloseau toate astea în situația de față? Angajatul lui uman se uită la Baruch posomorât. Baruch purta un costum care arăta remarcabil de frumos, chiar și pentru ochi neexperimentați ca ai mei. Eram sigură că fusese făcut special pentru el și că-l costase o avere.

Fusesem împinsă înapoi de către mulțime până când am ajuns lipita de perete lângă ușa unuia dintre apartamente – al lui Kentucky, din câte mi-am dat seama. Nu se deschisese încă. Cele două bridingene erau nevoite să-și păzească stăpânul cu atenție sporită, cu toată mulțimea asta care se învârtea pe acolo. Se făcuse o zarvă extraordinară. Stăteam lângă o femeie într-o uniformă de pază; era exact ca a fostului polițist, dar fără cravată.

— Crezi că e o idee bună să-i lăsați pe toți oamenii aștia aici? am întrebat.

Nu voiam să-i spun femeii ce să facă, dar la naiba. Nu se uitase niciodată la serialul CSI?

Femeia-de-pază mi-a aruncat o privire întunecată.

— Dar tu ce cauți aici? întrebă, de parcă asta ar fi avut vreo importanță.

— Sunt aici pentru că eram cu grupul care a descoperit cadavrele.

— Ei bine, trebuie doar să taci din gură și să ne lași să ne facem treaba.

A spus asta pe cel mai obraznic ton posibil.

— Și despre ce treabă ar fi vorba? Că mi se pare că nu faceți nimic, am zis.

Bine, poate n-ar fi trebuit să spun asta, dar ea nu făcea nimic. Mi se părea că ar fi trebuit să...

Și chiar atunci m-a înșfăcat și m-a izbit de perete și mi-a pus cătușele.

Am scos un strigăt de uimire.

— Nu asta îți ziceam să faci, am rostit cu oarecare dificultate, din moment ce fața mea era turtită de ușa apartamentului.

Mulțimea din spatele nostru tăcuse.

— Șefii', am o femeie aici care ne creează probleme, spuse Femeia-de-pază.

Îi stătea groaznic în vișiniu, apropo.

— Landry, ce faci? se auzi o voce foarte chibzuită de bărbat. Era genul de voce pe care o folosești

cu un copil nesăbuit.

— Îmi explica mie ce să fac, răspunse Femeia-de-pază, dar îmi dădeam seama că vocea ei se dezumfla pe măsură ce vorbea.

— Ce-ți spunea să faci, Landry?

— Se întreba ce fac toți oamenii ăștia aici, domnule.

— Și asta nu e o întrebare valabilă, Landry?

— Domnule?

— Nu crezi c-ar trebui să dăm afară o parte din oamenii ăștia?

— Ba da, domnule, dar ea a spus că se afla aici pentru că făcea parte din grupul care a găsit cadavrele.

— Deci n-ar trebui să plece.

— Așa e, domnule.

— Încerca să plece?

— Nu, domnule.

— Dar i-ai pus cătușele.

— Ah!

— Scoate-i dracului cătușele, Landry.

— Da, domnule.

Landry era deja ca o clătită plată, nu mai rămăsese aer deloc în ea.

Spre ușurarea mea, mi s-au desfăcut cătușele și am putut să mă întorc. Eram atât de furioasă, încât îmi venea s-o pun la pământ pe Landry. Dar m-am abținut, pentru că asta n-ar fi făcut decât să-mi pună cătușele la loc. Sophie-Anne și André și-au făcut loc prin mulțime; de fapt, mulțimea s-a topit în fața lor. Și vampirii și oamenii se bucurau să se dea deoparte din calea reginei Louisiane și a bodyguardului ei.

Sophie-Anne se uită la încheieturile mele, văzu că nu erau deloc rănite și ajunse la concluzia corectă că partea cea mai serios afectată îmi era mândria.

— Aceasta este angajata mea, spuse Sophie-Anne încet, aparent către Landry, dar având grijă ca toată lumea de acolo s-o audă. O insultă sau o leziune adusă acestei femei, este o insultă sau o leziune adusă mie.

Landry nu știa cine naiba e Sophie-Anne, dar putea să recunoască o persoană puternică, atunci când o vedea, iar André arăta la fel de înfricoșător. Ei doi erau cei mai înspăimântători adolescenți din lume, sunt convinsă.

— Da, doamnă, Landry își va cere scuze în scris. Acum ați putea să-mi spuneți ce s-a întâmplat aici adineauri? întrebă Todd Donati pe un ton foarte calculat.

Mulțimea aștepta tăcută. M-am uitat după Batanya și Clovache, dar nu le-am văzut acolo.

— Tu ești șeful serviciului de pază? întrebă André deodată, timp în care Sophie-Anne se aplecă foarte aproape de mine și-mi spuse:

— Nu pomeni de brithngene.

— Da, domnule.

Polițistul își trecu mâna peste mustață.

— Eu sunt Todd Donati, iar acesta este șeful meu, domnul Christian Baruch.

— Eu sunt André Paul și aceasta este regina mea, Sophie-Anne Leclerq. Această tânără este angajata noastră, Sookie Stackhouse.

André așteaptă pasul următor.

Christian Baruch nu mă băgă în seamă, dar se uită la Sophie-Anne cu o privire cu care m-aș uita eu la o friptură pe care aș vrea s-o cumpăr pentru o cină de duminică.

— Prezența dumneavoastră e o mare onoare pentru hotelul meu, murmură într-o engleză cu accent puternic.

I-am întrezărit vârfulurile colților. Era destul de înalt, cu fălci puternice și păr negru. Dar ochii lui mici erau de un gri arctic.

Sophie-Anne a luat complimentul din mers, deși sprâncenele i s-au încruntat pentru o secundă. A-ți arăta colții nu e un mod foarte fin de a spune „nu mai pot după tine”. Nimeni nu zise nimic. Cel

puțin preț de o secundă foarte lungă.

Apoi am spus eu:

— Deci chemați poliția sau cum procedați?

— Cred că trebuie să ne gândim ce avem de zis, spuse Baruch, cu o voce moale și sofisticată, cu care mă lua peste picior pe mine, omul din Sud, de la țară.

— Domnule Donati, vrei să mergi să vezi ce-i în apartament?

Todd Donati își făcu loc prin mulțime fără nici un pic de delicatețe. Sigebert, care păzise ușa deschisă (pentru că n-avea altceva mai bun de făcut), se dădu la o parte să-l lase pe om să intre. Bodyguardul uriaș își făcu loc până lângă regină și păru mai fericit când ajunse în apropierea stăpânei sale.

În timp ce Donati cerceta ce mai rămăsese în apartamentul celor din Arkansas, Christian Baruch se întoarse și se adresă mulțimii:

— Câți dintre voi ați ajuns aici după ce ați auzit că s-a întâmplat ceva.

Au fost vreo cincisprezece persoane care au ridicat mâna sau au dat pur și simplu din cap.

— O să vă rog să mergeți la barul Gura de Sânge de la parter, unde barmanii noștri au pregătit ceva special pentru dumneavoastră.

Cei cincisprezece au ieșit destul de repede. Baruch își cunoștea clienții însetați. Vampiri. În fine.

— Câți dintre voi nu se aflau aici când cadavrele au fost descoperite? întrebă Baruch după ce primul grup plecă.

Toată lumea ridică mâna, în afară de noi patru: eu, regina, André, Sigebert.

— Toți ceilalți sunt liberi să plece, spuse Baruch politicos, de parcă ar fi lansat o invitație plăcută.

Și așa au și făcut. Landry ezită, dar primi o privire care o făcu să se grăbească să coboare pe scări.

Zona din jurul liftului central părea spațioasă acum, pentru că era mult mai goală.

Donati ieși din apartament. Nu părea foarte tulburat sau îngreșat, dar nu mai era atât de stăpân pe el.

— N-au mai rămas decât bucăți din ei. Sunt tot felul de chestii împrăștiate pe podea; cred c-am putea să le spunem reziduuri. Cred că erau trei. Dar unul e ciopârțit în atâtea bucăți, încât ar putea să fie doi.

— Pe numele cui e camera?

Donati verifică într-un mecanism electronic, de mărimea palmei.

— Al lui Jennifer Cater, din Arkansas. Camera a fost închiriată delegației vampirilor din Arkansas. Cei care au mai rămas.

Cuvântul rămas probabil c-a fost accentuat cam mult. Donati știa cu siguranță povestea reginei.

Christian Baruch ridică o sprânceană neagră, groasă.

— Îmi cunosc oamenii, Donati.

— Da, domnule.

Sophie-Anne strâmbă ușor din nas, dezgustată. Oamenii lui, pe dracu', spunea nasul ăla. Baruch era vampir de cel mult patru ani.

— Cine a intrat înăuntru să vadă cadavrele? întrebă Baruch.

— Nici unul dintre noi, răspunse André prompt. Noi n-am pus piciorul în apartament.

— Dar cine?

— Ușa era deschisă și noi am simțit miros de moarte. Având în vedere situația dintre regina mea și vampirii din Arkansas, am considerat că n-ar fi înțelept să intrăm, spuse André. L-am trimis pe Sigebert, garda reginei.

André omise să menționeze cum explorase Clovache apartamentul. Deci André și cu mine aveam ceva în comun: puteam să evităm adevărul, spunând ceva ce nu era chiar o minciună. Se descurcase de minune.

Pe măsură ce au continuat întrebările – la cele mai multe nu s-a răspuns sau nu se putea răspunde – m-am trezit că mă întreb dacă regina este în continuare obligată să treacă prin proces, dacă principalul acuzator era mort. M-am întrebat cui îi aparținea statul Arkansas; se putea presupune că actul de nuntă îi dăduse reginei unele drepturi asupra proprietății lui Peter Threadgill și știam că Sophie-Anne avea nevoie de fiecare bănuț pe care-l putea scoate, de când cu Katrina. Mai avea oare

acele drepturi legate de Arkansas, dacă André fusese cel care l-a omorât pe Peter? Nu mă gândisem câte griji avea pe cap regina la această reuniune.

Dar, după ce mi-am pus toate întrebările astea, mi-am dat seama că nu mă gândisem la chestiunea cea mai urgentă. Cine îi ucisese pe Jennifer Cater și pe însoțitorii ei? (Câți vampiri ar fi putut să rămână în Arkansas după lupta din New Orleans și măcelul de azi? Arkansas nu era un stat atât de mare și avea foarte puține zone populate.)

M-am trezit la realitate când Christian Baruch a pus ochii pe mine.

— Tu ești omul care poate citi gândurile, spuse atât de brusc încât am tresărit.

— Da, am spus, pentru că obosisem să mă adresez tuturor cu domnule și doamnă.

— Tu ai ucis-o pe Jennifer Cater?

N-a fost nevoie să mă prefac că sunt șocată.

— Asta înseamnă că mă credeți foarte puternică, am spus. Dacă vă imaginați c-aș fi putut să dau gata trei vampiri... Nu, n-am ucis-o eu. A venit la mine în seara asta, în hol, și a vorbit prostii, dar n-am văzut-o decât atunci.

A părut un pic surprins, de parcă s-ar fi așteptat la alt răspuns sau la o atitudine mai umilă.

Regina făcu un pas să se așeze lângă mine, iar André veni în fața ei, astfel încât de o parte și de alta aveam vampiri cu vechime. Ce senzație caldă și confortabilă. Dar știam că-i reaminteam astfel hotelierului că eram ființa lor umană specială și n-avea voie să mă hărțuiască.

Chiar în momentul acela oportun, un vampir dădu de perete ușa scărilor și se năpusti spre apartamentul morții. Dar Baruch, la fel de iute, îi bloca drumul, astfel încât noul vampir se lovi de el și căzu pe podea. Micul vampir se ridică într-o mișcare atât de rapidă încât ochii mei n-au putut s-o urmărească, apoi făcu un efort disperat să-l dea pe Baruch la o parte din ușă.

Dar nou-venitul nu reuși, așa că în cele din urmă se îndepărtă cu un pas de hotelier. Dacă micul vampir ar fi fost om, ar fi găfâit, dar așa corpul lui tremura sub vibrațiile unei acțiuni întârziate. Avea părul șaten și o barbă scurtă și purta un costum obișnuit de modă veche. Arăta ca un tip oarecare, dar numai până când îi vedeai ochii și-ți dădeai seama că e un fel de lunatic.

— E adevărat? întrebă, cu o voce sfârșită.

— Jennifer Cater și însoțitorii ei sunt morți, răspunse Christian Baruch, nu fără compasiune.

Micul om urlă, efectiv urlă, iar mie mi se ridică părul de pe mâini. Se prăbuși în genunchi, cu trupul clătinându-i-se înainte și înapoi, cuprins de durere.

— Să înțeleg că făceai parte din grupul ei? spuse regina.

— Da, da!

— Asta înseamnă că acum eu sunt regina ta. Îți ofer un loc lângă mine.

Urletul se opri de parcă îl tăiasc cineva cu foarfecă.

— Dar ne-ai ucis regele, spuse vampirul.

— Eram soția regelui tău și, ca atare, am dreptul să-i moștenesc statul în cazul morții sale, spuse Sophie-Anne, iar ochii ei negri erau aproape binevoitori, aproape luminoși. Și este, fără îndoială, mort.

— Asta era scris mărunț în contract, murmură domnul Cataliades în urechea mea, iar eu abia mi-am înăbușit un strigăt de uimire.

Am crezut întotdeauna că zicala aia cu oamenii mari se mișcă ușor e o prostie. Oamenii mari se mișcă cu greutate. Dar domnul Cataliades se deplasa ușor ca un fluture și nu mi-am dat seama că e lângă mine până când nu mi-a vorbit.

— În contractul de nuntă al reginei? am reușit să întreb.

— Da, spuse. Și avocatul lui Peter l-a analizat foarte riguros, într-adevăr. Același lucru ar fi fost valabil și în cazul decesului lui Sophie-Anne.

— Bănuiesc că erau multe clauze legate de asta?

— A, doar câteva. Trebuiau să existe martori la deces.

— Oh, Doamne, asta sunt eu.

— Da, într-adevăr. Regina stă cu ochii pe tine și vrea să te controleze dintr-un motiv foarte bun.

— Și alte condiții?

— N-ar trebui să fie un secund în viață care să preia statul. Cu alte cuvinte, ar trebui să se

întâmplă o catastrofă.

— Și acum s-a întâmplat.

— Da, se pare că da.

Domnul Cataliades părea destul de mulțumit de asta. Minteia mea era agitată ca o urnă în care se amestecă bilele la loto.

— Numele meu este Henrik Feith, spuse micul vampir. Și în Arkansas n-au mai rămas decât cinci vampiri. Eu sunt singurul aici în Rhodes și am scăpat cu viață numai pentru că m-am dus jos să fac o plângere în legătură cu prosoapele din baie.

A trebuit să-mi pun mâna la gură ca să nu încep să râd, ceea ce ar fi fost, să zicem, neadecvat. Privirea lui André rămase fixată asupra bărbatului îngenunchat în fața noastră, dar mâna i se îndreptă cumva înspre mine și mă ciupi. După asta a fost ușor să nu râd. De fapt a fost greu să nu scot un țipăt.

— Ce era în neregulă cu prosoapele? spuse Baruch, complet distras de această pată pe imaginea hotelului său.

— Numai Jennifer folosea trei, începu Henrik să explice, dar Sophie-Anne întrerupse scurt această digresiune fascinantă și spuse:

— Destul, Henrik, tu vii cu noi în apartamentul meu. Domnule Baruch, așteptăm cu interes noutăți de la dumneavoastră despre această situație. Domnule Donati, intenționați să anunțați poliția din Rhodes?

Era politicos din partea ei să i se adreseze lui Donati de parcă ar fi avut un cuvânt de spus în ce se făcea acolo. Donati spuse:

— Nu, doamnă, mi se pare că asta este o chestiune de vampiri. Nu mai e nici un cadavru de examinat, nu e nici o înregistrare, pentru că nu există cameră de supraveghere în apartament, iar dacă vă uitați sus...

Ne-am uitat cu toții, bineînțeles, în colțul holului.

— Veți observa că cineva s-a gândit bine și a aruncat gumă pe lentila camerei. Sau poate, dacă a fost un vampir, a sărit și a lipit guma pe lentilă. Bineînțeles ca o să revăd casetele, dar la cât de repede pot sări vampirii, se prea poate să fie imposibil de zis cine a fost individul. În momentul ăsta nu e nici un vampir în brigada de omucideri a poliției din Rhodes, deci nu sunt sigur dacă putem chema pe cineva. Majoritatea polițiștilor umani nu vor investiga crime ale vampirilor, decât dacă au un partener vampir care să le protejeze spatele.

— Nu cred că mai putem face ceva aici, spuse Sophie-Anne nepăsătoare. Dacă nu mai aveți nevoie de noi, o să mergem la ceremonia de deschidere. În timpul conversației se uitase de câteva ori la ceas. Henrik, dacă te simți în stare, vino cu noi. Dacă nu, ceea ce, evident, vom înțelege, Sigebert o să te ducă în apartamentul meu și vei putea rămâne acolo.

— Aș vrea să merg undeva unde e liniște, spuse Henrik Feith.

Arăta ca un cățel bătut.

Sophie-Anne îi făcu semn lui Sigebert, care nu era prea bucuros să primească ordine să plece. Dar era nevoit s-o asculte, bineînțeles, așa că se îndepărtă împreună cu micul vampir, care reprezenta o cincime din vampirii din Arkansas.

Mă gândeam la atâtea lucruri, încât creierul mi se blocase. Chiar când credeam că nu se mai poate întâmpla nimic, se auzi liftul, ușile se deschiseră și Bill sări afară. Nu sosi atât de spectaculos ca Henrik, dar avu o intrare hotărâtă. Se opri brusc și evalua situația. Văzându-ne stând acolo liniștiți, își păstră calmul și spuse:

— Am auzit c-au fost necazuri?

Se adresă aerului dintre noi, pentru ca oricine să-i poată răspunde.

Mă săturasem să încerc să mă gândesc la el ca la Cel-fără-de-nume. La naiba, era Bill. Poate că uram fiecare moleculă din corpul lui, dar nu puteam să neg că se afla acolo. Mă întrebam dacă vârcolacii reușeau cu adevărat să-și ignore renegeții și cum se descurcau cu asta. Eu nu mă descurcam prea bine.

— Sunt necazuri, spuse regina. Deși nu înțeleg ce poate rezolva prezența ta.

Nu l-am văzut niciodată pe Bill stânjenit, dar acum era.

— Îmi cer scuze, Maiestate, spuse. Dacă aveți nevoie de mine pentru ceva, o să fiu la standul meu

din sala de conferințe.

Într-o liniște de mormânt, ușile liftului se închiseră, iar dincolo de ele dispărură chipul și forma primului meu iubit. Era posibil ca Bill să încerce să arate că-i păsa de mine, dacă a apărut așa în grabă când trebuia să se ocupe de afacerile reginei în altă parte. Dacă demonstrația asta trebuia să-mi înmoaie inima, nu-și atinsese scopul.

— Vă pot fi de ajutor cu ceva în investigațiile dumneavoastră? îl întrebă André pe Donati, deși cuvintele erau de fapt îndreptate către Christian Baruch. Întrucât regina este moștenitorul legal al lui Arkansas, suntem gata să participăm.

— Nici nu mă așteptam la altceva mai prejos din partea unei regine atât de frumoase și atât de perspicace și tenace în afaceri, după cum este și recunoscut.

Baruch se plecă în fața reginei.

Chiar și André clipi la auzul acestui compliment încâlcit, iar regina îi aruncă o privire strâmbă lui Baruch. Eu mi-am ținut ochii fixați pe planta din ghiveci și mi-am păstrat chipul inexpressiv. Eram în pericol să chicotesc. Asta era linguşeală la un nivel pe care nu-l mai întâlnisem.

Părea că nu mai e nimic de zis și, într-o liniște controlată, am urcat în lift împreună cu vampirii și domnul Cataliades, care fusese remarcabil de tăcut.

De cum s-au închis ușile, spuse:

— Maiestate, trebuie să vă recăsătoriți imediat. Credeți-mă, Sophie-Anne și André au avut o reacție surprinzătoare la această bombă; au făcut ochii mari timp de o secundă întreagă.

— Căsătoriți-vă cu oricine: Kentucky, Florida, aş zice chiar și cu Mississippi, dacă n-ar fi în tratative cu Indiana. Dar aveți nevoie de-o alianță, de cineva care să vă susțină. Altfel or să vă dea târcoale șacali ca acest Baruch, care țipă după atenție din partea dumneavoastră.

— Mississippi n-are nici o șansă, din fericire. Nu cred c-aș putea suporta toți bărbații ăia. Când și când, da, bineînțeles, dar nu zi după zi, cu zecile, spuse Sophie-Anne.

A fost cel mai natural și mai necalculat lucru pe care am auzit-o spunându-l vreodată. Aproape că a sunat uman. André se întinse să apese pe buton, iar liftul se opri între etaje.

— Nu v-aș sfătui să-l luați pe Kentucky, spuse. Oricine are nevoie de britlingeni, are și așa necazurile lui uriașe.

— Alabama e adorabilă, zise Sophie-Anne, dar în pat îi plac niște lucruri împotriva cărora eu obiectez.

Mă săturasem să fiu în lift și să fiu tratată ca și când aş face parte din decor.

— Pot să întreb ceva? am spus.

După o tăcere scurtă, Sophie-Anne încuviință.

— Cum de vă păstrați copiii lângă dumneavoastră și vă culcați cu ei și majoritatea vampirilor nu pot face asta? Relația stăpân-copil n-ar trebui să fie una de scurtă durată?

— Majoritatea copiilor de vampiri nu rămân lângă creatorii lor prea multă vreme, recunosc Sophie-Anne. Și sunt foarte puține cazuri de copii care rămân lângă creatorii lor atât de mult cât au stat cu mine André și Sigebert. Aproximarea asta e darul meu, talentul meu. Fiecare vampir are un dar: unii pot zbura, alții se pricep de minune să mânuiască sabia. Eu pot să-mi păstrez copiii cu mine. Putem vorbi unii cu alții așa cum puteți tu și Barry. Și putem să ne iubim fizic unii cu alții.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce nu-l numiți pe André regele statului Arkansas și apoi vă căsătoriți cu el?

Urmă o pauză lungă, în liniște totală. Regina deschise gura de două ori de parcă ar fi fost pe punctul să-mi explice de ce era imposibil, dar de fiecare dată o închise la loc. André mă privea atât de intens, încât mă așteptam să văd cum două puncte de pe fața mea încep să fumege. Domnul Cataliades părea pur și simplu șocat, de parcă o maimuță începu să-i vorbească în pentametrul iambic.

— Da, spuse Sophie-Anne în cele din urmă. De ce nu fac asta? Să-l am ca rege și soț pe cel mai drag prieten și amant.

Într-o secundă începu să radieze de bucurie.

— André, singurul inconvenient ar fi că va trebui să stai un timp departe de mine când te întorci în Arkansas, ca să te ocupi de treburile statului. Copilul meu cel mai vechi, dorești asta?

Chipul lui André era transfigurat de iubire.

— Pentru tine, orice, spuse.

Tocmai ne oferiserăm un moment Kodak. Ba chiar am simțit o lacrimă.

André apăsă pe buton și liftul o luă din nou în jos.

Deși nu sunt imună la romantism – departe de asta – după părerea mea, regina trebuia să se concentreze să afle cine îi omorâse pe Jennifer Cater și ceilalți vampiri din Arkansas. ar fi trebuit să-l interogheze pe tipul cu prosoapele, vampirul care supraviețuise – Henrik cum-îl-cheamă. N-ar fi trebuit să se plimbe de colo-colo, să se întâlnească și să salute pe toată lumea. Dar Sophie-Anne nu mă întreba ce gândeam, iar eu îmi oferisem destule gânduri pe ziua de azi.

Holul era plin. Confruntat cu o așa mulțime, creierul ar fi supraîncărcat, dacă n-aș fi foarte atentă. Dar când majoritatea ființelor cu creier erau vampiri, aveam un hol plin cu nimic, doar agitația unor creiere ale servitorilor umani. Era ciudat să văd toate mișcărilor și n-aud mare lucru, ca și când aș fi văzut păsări bătând din aripi și n-aș fi auzit mișcarea. Eram serios la lucru acum, așa că mi-am ciulit urechile și i-am verificat pe indivizii cu vene în care circula sânge și inimi care băteau.

O vrăjitoare mascul, una femelă. Un donator de sânge – cu alte cuvinte un adulator, dar unul cu clasă. Când l-am identificat vizual, am văzut un tânăr foarte frumos, îmbrăcat până la piele în haine de firmă și mândru de asta. Lângă regele din Texas stătea Barry Bellboy: era și el la lucru, cum eram și eu. Am mai luat urma câtorva angajați ai hotelului care-și făceau treburile. Oamenii nu se gândesc întotdeauna la lucruri interesante cum ar fi „În seara asta plănuiesc să-l asasinez pe managerul hotelului” sau ceva de genul ăsta, nici chiar dacă așa e. Ei se gândesc la chestii gen „În camera de la unșpe trebuie săpun, în camera de la opt nu funcționează caloriferul, căruciorul room-service de la patru trebuie luat de acolo...”

Apoi am dat peste o târfă. Tipa asta era interesantă. Majoritatea târfelor pe care le cunoșteam erau din categoria amatoarelor, dar femeia asta era o profesionistă adevărată. Devenisem suficient de curioasă încât să încerc s-o privesc în ochi. Era destul de atractivă în zona feței, dar n-ar fi fost niciodată candidată la Miss America și nici chiar pentru regina balului de absolvire. Dar în mod sigur n-ar fi fost vecina de alături, decât dacă locuiai într-un cartier cu lumini roșii. Părul ei platinat stătea într-o coafură răvășită, de parcă acum s-ar fi sculat din pat, avea ochii căprui și mici, bronzată uniform, sâni mari, cercei mari, tocuri cui, ruj strălucitor, o rochie aproape numai din paiete roșii – se vedea pe ea cu ce se ocupă. Însoțea un bărbat care fusese făcut vampir cam pe la patruzeci de ani. Se ținea de brațul lui de parcă n-ar fi putut merge dacă nu se sprijinea și mă întrebam dacă din cauza tocurilor sau chiar îl plăcea.

Tipa mă interesa – își proiecta sexualitatea atât de puternic, era atât de pronunțat prostituată – încât m-am strecurat prin mulțime ca să mă apropiu de ea. Pătrunsă de scopul meu, nu m-am gândit că s-ar putea să mă observe, dar cred că mi-a simțit ochii ațintiți asupra ei, s-a uitat peste umăr și m-a văzut cum mă apropiu. Bărbatul cu care era vorba cu alt vampir, așa că pentru moment ea nu trebuia să-i cânte în strună și avu timp să mă privească cu o suspiciune ascuțită. Am stat la câțiva pași distanță s-o ascult, din pură curiozitate bolnavă.

Ciudata asta, nu-i de-a noastră, îl vrea? I-l dau; nu suport chestia aia pe care o face cu limba; și după ce mă face, vrea să-l fac și eu pe el și pe tipul celălalt – da' ce, eu am baterii de rezervă? Da' poate pleacă și nu se mai holbează!

— OK, scuze, am spus, rușinată de mine, și m-am pierdut înapoi în mulțime.

Apoi m-am îndreptat către chelnerii angajați de hotel, care circulau prin mulțime cu tăvi cu pahare cu sânge și câteva băuturi pentru oamenii risipiți pe acolo. Chelnerii erau preocupați să nu dea peste nimeni, să nu verse, îi durea spatele, îi dureau picioarele, chestii din astea. Barry și cu mine ne-am salutat din priviri, apoi am prins urma unui gând care conținea și numele lui Quinn și am urmărit gândul ăla până am descoperit că ducea la o angajată a EE (E). Știam asta pentru că purta tricoul companiei. Fata asta era o tânără cu părul foarte scurt și picioare foarte lungi. Vorbea cu unul dintre chelneri, dar vorbea numai ea. Într-o mulțime în care toată lumea era la patru ace, blugii și tenișii ei ieșeau în evidență.

— .. și o ladă de sucuri reci, spunea. O tavă de sendvișuri și chipsuri, OK? În sala mare, într-o oră.

S-a întors și dintr-odată a dat nas în nas cu mine. M-a măsurat din cap până în picioare și n-a fost impresionată.

— Umbli cu vreun vampir, blondo? întrebă.

Avea un accent nord-estic tăios, iar vocea îi suna aspru.

— Nu, umblu cu Quinn, am spus. Și blondă ești tu.

Cel puțin eu eram blondă naturală. Adică natural asistată. Părul fetei arăta ca paiul... dacă paiul are rădăcină neagră.

Nu i-a plăcut deloc ce-am zis, deși nu eram sigură care parte a nemulțumit-o mai tare.

— N-a zis că are o nouă femeie, spuse, și bineînțeles că o trânti pe cel mai obraznic ton posibil.

Mi-am luat libertatea să mă aventurez în craniul ei și am găsit acolo o puternică afecțiune pentru Quinn. Nu credea că alte femei sunt demne de el. Despre mine credea că sunt o fată bleaga din Sud, care se ascunde în spatele bărbaților.

Din moment ce asta se baza pe conversația noastră de mai puțin de șaizeci de secunde, am putut s-o scuz că se înșală. Am putut s-o scuz că-l iubește pe Quinn. Am putut să scuz imensul ei dispreț.

— Quinn nu trebuie să-ți raporteze ție informațiile lui personale, am spus.

Ce voiam, de fapt, era s-o întreb unde era Quinn acum, dar asta ar fi însemnat să-i dau ei avantajul, așa că aveam de gând să păstrez întrebarea asta pentru mine.

— Dacă vrei să mă scuzi, trebuie să mă întorc la lucru și bănuiesc că și tu.

Ochii ei negri mi-au aruncat o privire tăioasă și apoi s-a îndepărtat. Era cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât mine și foarte slabă. Nu se obosise să-și pună sutien și avea sâni mici, de forma prunelor, care săltau într-un mod care atrăgea atenția. Asta e o fată care o să vrea mereu să fie deasupra. Nu eram singura din încăperea care o privea. Barry se debarasase de fantezia cu mine, ca să facă loc pentru una nouă.

M-am întors lângă regină pentru că ea și André se îndreptau din hol către sala de conferințe. Ușa dublă uriașă era ținută deschisă de două vase foarte frumoase în care se aflau aranjamente uriașe de plante uscate.

Barry spuse:

— Ai mai fost la un congres adevărat până acum, la unul normal?

— Nu, am răspuns, încercând să rămân atentă la mințile celor din jur. Mă întrebam cum fac față agenții serviciilor secrete. De fapt am fost la unul cu Sam, o întrunire cu furnizorii barurilor, dar am stat doar câteva ore.

— Toată lumea avea un ecuson, nu?

— Dacă o chestie care-ți atârnă de gât pe un șnur se poate numi ecuson, da.

— Asta pentru ca angajații de la ușă să se asigure că ți-ai plătit intrarea și pentru ca persoanele neautorizate să nu intre.

— Da, și? Barry tăcu.

Și mai vezi pe cineva cu ecuson? Vezi pe cineva că verifică?

Nimeni în afară de noi. Și noi ce știm? Târfa poate fi un spion sub acoperire pentru vampirii din zona de nord-est. Sau mai rău, am adăugat serioasă.

Sunt obișnuiți să fie cei mai puternici și mai înfricoșători, spuse Barry. Poate că le e frică unora de ceilalți, dar nu se tem cu adevărat de oameni, mai ales acum, că sunt împreună.

Am priceput ce voia să zică. Britlingeni deja îmi treziseră suspiciuni, iar acum eram și mai îngrijorată.

Apoi m-am uitat în urmă, la ușile hotelului. Erau păzite, acum că se lăsase întunericul, de vampiri înarmați în loc de oameni înarmați - la biroul de la recepție, de asemenea, lucrau vampiri îmbrăcați în uniforma hotelului, iar acei vampiri scanau fiecare persoană care trecea pragul. Clădirea nu era atât de nepăzită pe cât părea. M-am relaxat și m-am hotărât să mă uit la standurile din sala de conferințe.

La unul dintre ele erau expuși colți artificiali care se puteau implanta; erau de fildeș natural, argint sau aur, iar cei foarte scumpi se retrăgeau cu ajutorul unui motorăș minuscul când apăsați cu limba un butonaș din gură.

— Identici cu cei adevărați, îi garanta un bărbat în vârstă unui vampir cu barbă lungă și părul împletit în coadă. Și ascuțiți, o, da.

Nu-mi dădeam seama cine ar fi vrut să-și ia o pereche. Un vampir cu un dinte rupt? O persoană care avea de gând să ceară să fie vampir? Un om interesat de un asemenea rol?

În următorul magazin se vindeau CD-uri cu muzică din diferite epoci istorice, de exemplu Cântece populare rusești din secolul al XVII-lea sau Muzică de cameră italiană, perioada timpurie. O afacere bună. Oamenilor le place întotdeauna muzica perioadelor de glorie, chiar dacă acestea fuseseră cu secole în urmă.

Următorul magazin era al lui Bill și avea o firmă mare care atârna pe „pereții” temporari ai încăperii. Sistem de identificare a vampirilor, scria simplu. Detectează orice vampir, oricând, oriunde. Nu aveți nevoie decât de un ajutor care se pricepe la calculatoare, scria pe o pancartă mai mică. Bill vorbea cu o femeie-vampir care îi întindea un card, iar Pam puneă într-o pungă mică un CD în carcasă. Pam se uită la mine și îmi făcu cu ochiul. Purta o costumație exagerată de cadână, pe care am presupus că refuzase inițial s-o poarte. Dar Pam chiar zâmbea. Poate că-i făcea plăcere să se abată un pic de la rutină.

Cadouri instant pentru aniversari: supă sangvină pentru suflet era reclama de pe următorul magazin, unde stătea o vampiriță plictisită și singură, cu un teanc de cărți în față.

Următoarea expoziție cuprindea câteva spații comerciale și nu avea nevoie de nici o explicație.

— Ar trebui să te modernizezi, îi spunea un vânzător onest unei femei-vampir de culoare care avea părul împletit și legat cu o mie de șireturi colorate.

Ea asculta atentă, examinând unul dintre sicriile în miniatură deschise în fața ei.

— Bineînțeles că lemnul e biodegradabil și e tradițional, dar cine are nevoie de asta? Sicriul tău e casa ta, asta spunea mereu tăticul meu.

Mai erau și alte standuri, inclusiv unul de la Evenimente Extreme (Elegante), unde se afla o masă mare cu câteva broșuri cu prețuri și albume foto deschise, pentru a tenta trecătorii. Voiam și eu să mă uit, când am văzut că de stand se ocupa Încrezuta-cu-picioare-lungi. N-am vrut să vorbesc cu ea din nou, așa că am mers mai departe, fără s-o scap din ochi pe regină. Unul dintre chelnerii oameni îi admira fundul lui Sophie-Anne, dar m-am gândit că asta nu se pedepsește cu moartea, așa că nu i-am dat atenție. Până în momentul acela, regina și André se întâlniseră cu șerifii Gervaise și Cleo Babbitt. Gervaise era un om scund, probabil cam 1,65, cu o față mare. Părea să aibă cam treizeci și cinci de ani, deși, dacă mai adăugai o sută de ani, erai mai aproape de vârsta lui reală. În ultimele săptămâni, Gervaise purtase povara întreținerii și distrării lui Sophie-Anne, iar epuizarea era vizibilă. Auzisem că era renumit pentru hainele lui sofisticate și stilul rafinat. Singura dată când îl mai văzusem până atunci avea părul fin pieptănat neted ca sticla pe capul său rotund. Acum era neîngrijit. Costumul său frumos trebuia dus la curățătorie, iar pantofii trebuiau lustruiți - Cleo era o femeie voinică, cu umerii lași și părul negru carbune și avea o față largă, cu buze mari. Cleo era suficient de modernă încât să vrea să-și folosească și numele de familie; intrase în lumea vampirilor doar de cincizeci de ani.

— Unde e Eric? îi întrebă André pe ceilalți șerifi. Cleo râse, genul de râs puternic, care îi făcea pe bărbați s-o privească.

— A fost convocat, spuse. Preotul n-a apărut și, cum Eric a făcut un curs, acum e chemat să officieze.

André zâmbi.

— Asta nu trebuie ratat. Cu ce ocazie?

— Va fi anunțată imediat, spuse Gervaise. M-am întrebat la ce biserică ar fi putut Eric să fie preot. Biserica Profiturilor înalte? M-am strecurat către standul lui Bill și am vorbit cu Pam.

— Eric e preot? am murmurat.

— Biserica Spiritului Iubirii, îmi spuse, în timp ce puneă în pungă trei copii ale CD-ului și i le dădea unui adulator trimis de stăpânul său să le cumpere. Și-a luat certificatul după un curs pe Internet, cu ajutorul lui Bobby Burnham. Poate să officieze ceremonii de nuntă.

Un chelner reuși să treacă cumva de toți oaspeții din jurul reginei și se apropie de ea cu o tavă cu pahare pline ochi cu sânge. Într-o secundă, André ajunse între chelner și regină și, în secunda următoare, chelnerul se întoarse și se îndreptă în altă direcție.

Am încercat să-i citesc gândurile, dar mintea îi era goală. André reușise să-i controleze intențiile tipului și să-l alunge de acolo. Speram că chelnerul e OK. L-am urmărit până în dreptul unei uși mici, într-un colț, și m-am asigurat că se întoarce în bucătărie. OK, incident evitat.

În sala de ceremonii se iscă o ușoară agitație, iar eu m-am întors să văd ce se întâmpla. Regele din

Mississippi și regele din Indiana intraseră împreună ținându-se de mână, ceea ce părea să fie un semnal public că încheiaseră negocierile de căsătorie. Russell Edgington era un vampir micuț și atrăgător, cărui îi plăceau alți bărbați, exclusiv și intens. Putea să fie o companie plăcută și era un bun luptător, de asemenea. Îmi plăcea de el. Aveam ceva emoții legate de întâlnirea cu Russell pentru că lăsasem cu câteva luni în urmă un cadavru în piscina lui. Am încercat să văd partea bună a lucrurilor. Cadavrul era al unui vampir, așa că probabil se dezintegrase înainte ca prelata ce acoperea piscina să fie ridicată, în primăvară.

Russell și Indiana se opriră în fața standului lui Bill. Apropo, Indiana era un tip mătăhălos, ca un taur, cu păr șaten, cârlionțat și un chip pe care puteam citi că e o persoană cu simțul realității.

M-am dus mai aproape, pentru că s-ar fi putut isca neazuri.

— Bill, arăți bine, spuse Russell. Angajații mei mi-au spus că ai avut de furcă la mine acasă. Se pare că te-ai refăcut bine. Nu sunt sigur cum te-ai eliberat, dar mă bucur.

Dacă Russell se oprise pentru o reacție, nu avu parte de nici una. Fața lui Bill era la fel de inexpresivă ca atunci când Russell ar fi comentat despre vreme și nu despre torturarea lui Bill.

— Lorena era stăpâna ta, așa că n-am putut să intervin, spuse Russell cu o voce la fel de calmă ca fața lui Bill. Și iată-te aici, îți vinzi mica șmecherie pentru computer pe care Lorena încerca atât de insistent s-o obțină de la tine. Cum spune Bardul: „Totu-i bine când se termină cu bine.”

Russell fusese prea vorbăreț, ceea ce era singurul indiciu că regele aștepta cu nerăbdare o reacție de la Bill. Și, în mod sigur, vocea lui Bill era ca o mătase grea. Nu spuse decât atât:

— Nu te mai gândi la asta, Russell. Bănuiesc că urmează felicitările.

Russell zâmbi spre mirele său.

— Da, Mississippi și cu mine ne punem pirostriile, spuse regele din Indiana.

Avea o voce adâncă. Ar fi preferat să fie acasă, să bată vreun datornic pe vreo alee sau să stea într-un bar cu rumeguș pe jos. Dar Russell aproape că roși.

Poate că era o căsătorie din dragoste.

Apoi Russell mă văzu.

— Bart, trebuie s-o cunoști pe tânăra asta, spuse imediat.

Mai că n-am avut un atac de panică, dar n-aveam cum să scap decât dacă m-aș fi întors și aș fi fugit, pur și simplu. Russell își trase partenerul de mână către mine.

— Tânăra asta a fost înțepată când a fost în Jackson. Câțiva dintre pungeții ăia din frăție erau într-un bar și unul dintre ei a înjunghiat-o.

Bart se uită la mine aproape surprins.

— Ai supraviețuit, evident, spuse. Dar cum?

— Domnul Edgington aici de față mi-a dat o mână de ajutor, am zis. De fapt, mi-a salvat viața.

Russell încercă să pară modest și aproape reuși. Vampirul încerca să arate bine în fața alesului său, o reacție atât de umană încât cu greu mi-a venit să cred.

— Oricum, cred că ai luat ceva cu tine când ai plecat, spuse Russell sever, întinzând un deget către mine.

Aș fi vrut să găsesc pe chipul lui un indiciu care să îmi spună ce fel de răspuns ar fi trebuit să dau. Luasem o pătură, asta era sigur, și câteva haine pe care tinerii din haremul lui Russell le lăsasera aruncate pe acolo. Și-l luasem și pe Bill, care era prizonier într-una dintre clădirile anexe. Poate că Russell se referea la Bill?

— Da, domnule, dar am lăsat ceva la schimb, am zis, pentru că nu mai suportam jocul ăsta verbal de-a șoarecele și pisica.

OK, OK, gata! Îi salvasem pe Bill și o omorâsem pe Lorena, deși asta fusese mai mult sau mai puțin un accident. Și o aruncasem pe nemernică în piscină.

— Cred că erau niște resturi pe fundul piscinei, când am pregătit-o pentru vară, spuse Russell, iar ochii lui de culoarea ciocolatei amăruie mă examinară atenți. Ce tânără îndrăzneată ești domnișoară...

— Stackhouse. Sookie Stackhouse.

— Da, îmi amintesc acum. Nu erai la Clubul Morților cu Alcide Herveaux? ăsta e vârcolac, scumpule, îi explică Russell lui Bart.

— Da, domnule, am spus.

Aș fi preferat să nu-și amintească acest mic detaliu.

— Auzisem că tatăl lui Herveaux candida pentru lider de haită în Shreveport?

— Așa e. Dar... n-a ieșit.

— Deci în ziua aia a murit tata Herveux?

— Da, am spus.

Bart asculta atent, plimbându-și mâna de sus în jos pe mâneca lui Russell. Era un mic gest senzual.

Chiar atunci apăru Quinn lângă mine și mă cuprinse cu brațul, iar Russell făcu ochii mari.

— Domnilor, le spuse Quinn lui Indiana și Mississippi, cred că nunta dumneavoastră e pregătită și ne așteaptă.

Cei doi regi zâmbiră unul la celălalt.

— Nu ne îngheață picioarele? îl întrebă Bart pe Russell.

— Nu, dacă mi le ții tu calde, răspunse Russell cu un zâmbet care ar fi înmuiat un aisberg. Iar avocații noștri ne-ar ucide dacă n-am respecta contractele.

Amândoi încuviințară către Quinn, care fugi spre scena din capătul sălii de expoziții. Se urcă în zona cea mai înaltă și își întinse mâinile. Se afla un microfon acolo, iar vocea lui puternică răsună pe deasupra mulțimii.

— Puțină atenție, doamnelor și domnilor, regi și supuși, vampiri și oameni! Sunteți cu toții rugați și invitați să participați la căsătoria lui Russell Edgington, rege al statului Mississippi, cu Bartlet Crowe, rege al Indianei, în Sala de ritualuri. Ceremonia o să înceapă în zece minute. Pentru Sala de ritualuri ieșiți pe ușile duble și mergeți spre zidul de est al complexului.

Quinn arătă către cele două uși cu un gest regal.

În timp ce vorbea, am avut timp să-i analizez costumația. Purta pantaloni lungi, de un vișiniu-închis, strânși la talie și la glezne. Își pusese o curea aurie lată, ca a unui luptător în arenă, iar pantalonii erau băgați în bocanci negri de piele. Nu purta bluză. Arăta ca un duh care tocmai ieșise dintr-o sticlă foarte mare.

— El e noul tău bărbat? întrebă Russell. Quinn? Am încuviințat din cap, iar el păru impresionat.

— Știi că aveți o mulțime de lucruri pe cap acum, am spus pe neașteptate. Știu că vă căsătoriți. Dar voiam doar să spun că sper că nu sunt probleme între noi, nu? Nu sunteți supărat pe mine sau îmi purtați pică?

Bart primea felicitări de la tot felul de vampiri și Russell se uita după el. Apoi mi-a făcut onoarea să se concentreze asupra mea, deși știam că în curând trebuia să se ducă să se bucure de seara asta, ceea ce era cât se poate de normal.

— N-am nimic împotriva ta, îmi spuse. Din fericire am simțul umorului și din fericire nu-mi plăcea Lorena deloc. Îi închiriasem camera din grajd pentru c-o știam de un secol sau două, dar a fost întotdeauna o scorpie.

— Atunci, dacă nu sunteți supărat pe mine, dați-mi voie să vă întreb: de ce e toată lumea atât de impresionată de Quinn?

— Nu știi și ai apucat tigrul de coadă? Russell părea intrigat și bucuros. N-am timp să-ți spun toată povestea, pentru că vreau să fiu cu logodnicul meu, dar să-ți spun ceva, domnișoară Sookie, bărbatul tău a făcut o mulțime de bani pentru o mulțime de persoane.

— Mulțumesc, am spus, un pic uimită, și urări de bine pentru dumneavoastră și domnul Crowe. Sper că veți fi foarte fericiți împreună.

Pentru că nu era în obiceiul vampirilor să dea mâna, m-am înclinat și am încercat să mă retrag cu spatele repede, cât eram încă în termeni buni unul cu celălalt.

Rasul apăru din senin lângă umărul meu. A zâmbit când am tresărit. Vampirii aștia. N-ai cum să nu le iubești simțul umorului.

Îl văzusem pe Rasul numai în echipament SWAT⁸, în care arăta foarte bine. În seara asta purta o altă uniformă, dar și asta arăta destul de militărească și, într-un fel, căzăcească. Avea o tunică cu mânecă lungă și pantaloni de stofă de un violet-închis, cu tivul negru și nasturi metalici strălucitori.

Rasul avea pielea de culoare maronie, naturală, ochii mari, de un negru lichid, și părul închis la culoare care te ducea cu gândul la Orientul Mijlociu.

— Știam că trebuia să fii pe aici, așa că mă bucur că dau de tine, am spus.

— Ne-a trimis pe mine și pe Caria înainte, spuse ușor, cu accentul lui exotic. Arăți mai drăguță ca niciodată, Sookie. Cum ți se pare reuniunea?

Nu i-am băgat în seamă politețurile.

— Ce-i cu uniforma asta?

— Dacă vrei să știi a cui uniformă este, este noua uniformă de casă a reginei noastre, spuse. Purtăm asta în loc de armură când nu suntem pe stradă. Mișto, nu?

— O, dar aveți stil, am zis, iar el râse.

— Te duci la ceremonie? mă întrebă.

— Da, sigur, n-am mai văzut o nuntă de vampiri. Uite, Rasul, îmi pare rău pentru Chester și Melanie.

Fuseseră detașați împreună cu Rasul în New Orleans.

Timp de o secundă, toată seninătatea dispăru de pe fața vampirului.

— Da, spuse, după un moment de tăcere tensionată. În loc de tovarășii mei îl am acum pe fostul îmblănit.

Jake Purifoy se apropia de noi și purta aceeași uniformă ca Rasul. Părea singur. Nu era vampir de suficient de multă vreme ca să-și păstreze chipul calm, care părea să fie a doua natură a morților vii.

— Bună, Jake, am spus.

— Bună, Sookie, spuse pe un ton trist.

Rasul se înclină spre noi și plecă în altă direcție. Rămăsesem cu Jake. Asta semăna cu o scenă de școală primară, care nu-mi plăcea. Jake era puștiul care venise la școală îmbrăcat aiurea și cu mâncare ciudată la pachet. Fiind o combinație de vampir și vârcolac, își pierduse șansele de a fi acceptat de vreuna dintre tabere. Era ca și când ar fi încercat să fie un jocheu în stil gotic.

— Ai apucat să vorbești cu Quinn? am întreat, în lipsă de alt subiect de conversație.

Jake fusese angajatul lui Quinn înainte ca transformarea lui să-l lase fără șansa de a-și găsi o slujbă.

— L-am salutat în trecere, spuse Jake. Pur și simplu nu-i corect.

— Ce anume?

— Că el e acceptat, indiferent ce-a făcut, iar eu sunt ostracizat.

Știam ce înseamnă ostracizat, pentru că fusese pe una din filele calendarului la rubrica numită „Cuvântul zilei”. Dar creierul meu sări pur și simplu peste cuvântul ăsta, pentru că sensul mai larg al comentariului lui Jake îmi afecta echilibrul.

— Indiferent ce-a făcut? am întreat. Ce vrea să însemne asta?

— Păi, bineînțeles că știi de Quinn, spuse Jake, iar mie îmi venea să-i sar în spate și să-i dau în cap cu ceva greu.

— Începe nunta, se auzi vocea amplificată a lui Quinn, iar mulțimea începu să se îndrepte către ușa dublă pe care o indicase mai devreme.

Tot într-acolo ne-am îndreptat și noi, Jake și cu mine. Asistenta lui Quinn, tipa cu sânii săltăreți, stătea în tocul ușii și ne împărțea trăistuțele cu petale. Unele aveau panglici albastre cu auriu, altele albastre cu roșu.

— De ce sunt culori diferite? o întrebă târfa pe asistenta lui Quinn.

Am apreciat faptul că a întreat, pentru că m-a scutit pe mine să fac asta.

— Roșu și albastru de la steagul statului Mississippi, albastru și auriu de la Indiana, spuse femeia cu un zâmbet automat.

Încă îl avea lipit pe față când mi-a dat și mie un săculeț legat cu roșu și albastru, dar a pălit într-un mod aproape comic când și-a dat seama cine sunt.

Jake și cu mine ne-am găsit un loc bun un pic în dreapta față de centrul sălii. Scena era goală, cu excepția unor suporturi, și nu era nici un scaun. Probabil că se așteptau ca amenajarea să nu dureze prea mult.

— Răspunde-mi, am șuiert. Despre Quinn.

— După nuntă, spuse, încercând să nu zâmbească.

Trecuseră câteva luni de când Jake nu mai avusese un avantaj asupra cuiva și nu putea ascunde faptul că-i plăcea. Se uită în spatele nostru și făcu ochii mari. M-am uitat în aceeași direcție și am văzut că în partea opusă a sălii era instalat un bufet, deși elementul principal al bufetului nu era mâncarea, ci sângele. Am fost dezgustată să constat că vreo douăzeci de bărbați și femei stăteau aliniați lângă fântâna de sânge sintetic și purtau toți ecusoane pe care scria pur și simplu „Donator de voie”. Aproape că mi-a venit să vomit. Era oare legal? Dar erau toți liberi și neconstrânși și puteau să plece dacă voiau, iar majoritatea păreau destul de nerăbdători să-și înceapă donația. Am trecut repede prin creierile lor. Da, voiau.

M-am întors către scenă, înaltă de numai jumătate de metru, pentru că Mississippi și Indiana doar ce urcaseră. Își puseseră costume complicate, pe care îmi amintesc că le văzusem înainte într-un album în magazinul unui fotograf specializat în immortalizarea evenimentelor supranaturale. Cel puțin erau ușor de îmbrăcat. Russell purta un fel de robă din brocart încărcat, deschisă în față, care îi venea peste hainele obișnuite. Era un veșmânt splendid dintr-un material auriu strălucitor, cu un model albastru cu vișiniu. Bart, regele Indianei, purta o robă similară de o culoare arămiu-maronie, brodată cu un model verde și auriu.

— Robele lor oficiale, șopti Rasul.

Încă o dată se strecurase lângă mine, fără ca eu să-l observ. Am tresărit și am văzut cum a schițat un mic zâmbet în colțurile gurii lui generoase. La stânga mea, Jake venise mai aproape de mine, de parcă ar fi încercat să se ascundă de Rasul după corpul meu.

Dar eram mai interesată de ceremonie decât de concurența între vampiri. Un ankh⁹ uriaș era amplasat în mijlocul grupului de pe scenă. De o parte era o masă pe care se aflau două teacuri groase de hârtie cu două stilouri așezate între ele. O femeie-vampir stătea în spatele mesei, îmbrăcată într-un costum de afaceri, cu o fustă până la genunchi. Domnul Cataliades stătea în spatele ei, cu un aer binevoitor și mâinile împreunate pe burtă.

De partea cealaltă a scenei, Quinn, iubitul meu (al cărui trecut eram hotărâtă să-l aflu cât mai repede), era încă îmbrăcat în costumul de duh din lampă. A așteptat până când murmurul mulțimii s-a potolit de tot și apoi a făcut un gest măreț către dreapta scenei. O siluetă urcă pe scări, apoi pe platformă. Purta o mantie din catifea cu glugă. Avea gluga trasă mult pe față. Simbolul ankh-ului era brodat cu fir de aur pe umerii mantiei. Silueta se așează între Mississippi și Indiana, cu spatele la ankh, și își ridică brațele.

— Începe ceremonia, spuse Quinn. Să tăcem și să fim martorii acestei uniuni.

Când cineva îi spune unui vampir să tacă, poți fi sigur că tăcerea e absolută. Vampirii nu se foiesc, nu oftează, nu strănută, nu tușesc și nu-și suflă nasul, ca oamenii. Simțeam că și respirația mea face zgomot.

Gluga siluetei căzu pe spate. Am tresărit. Eric. Părul lui auriu arăta frumos pe fondul negru al mantiei, iar chipul îi era solemn și autoritar, ceea ce e de așteptat de la un maestru de ceremonii.

— Suntem aici pentru a asista la uniunea a doi regi, spuse, și fiecare cuvânt răsună în colțurile încăperii. Russell și Bart au convenit, atât verbal cât și în scris, să-și alieze statele pentru o sută de ani. Timp de o sută de ani nu au voie să se căsătorească cu altcineva. Nu au voie să formeze o alianță cu altcineva, decât dacă alianța respectivă este consfințită de ambele părți cu martori. Fiecare trebuie să-i facă celuilalt o vizită conjugală cel puțin o dată pe an. Pentru Bart, bunăstarea regatului lui Russell este prioritară imediat după bunăstarea regatului propriu și viceversa. Russell Edgington, rege al statului Mississippi, ești de acord cu acest aranjament?

— Da, spuse Russell răspicat. I-a întins mâna lui Bart.

— Bartlett Crowe, rege al statului Indiana, ești de acord cu acest aranjament?

— Da, spuse Bart și îl luă pe Russell de mână. Ooo, ce drăguuuț.

Apoi, Quinn făcu un pas înainte și îngenunche, ținând un pocal sub mâinile împreunate, iar Eric scoase un cuțit și tăie cele două încheieturi cu niște mișcări prea rapide ca să poată fi urmărite.

Bleah. În timp ce cei doi regi sângerău în cupă, m-am certat pe mine. Ar fi trebuit să știu că o

ceremonie cu vampiri implica obligatoriu și un schimb de sânge.

După ce rănile s-au închis, Russell a sorbit din cupă, apoi i-a întins-o lui Bart, care a băut ce mai rămăsese. Apoi s-au sărutat, Bart ținându-l tandru pe bărbatul mai scund. Apoi s-au sărutat iar. Evident, amestecul de sânge era un real afrodisiac.

L-am zărit pe Jake.

— Luați-vă o cameră, mormăi, iar eu am privit în jos să-mi ascund zâmbetul.

În sfârșit, cei doi regi au trecut la pasul următor, semnarea ceremonioasă a contractului asupra căruia conveniseră. Femeia în costumul elegant era o avocată, tot vampir, din Illinois, întrucât contractul trebuia întocmit de un avocat din alt stat. Domnul Cataliades era și el un avocat neutru și a semnat documentele după ce au făcut-o regii și avocata.

Între timp, Eric își savura gloria negru-cu-auriu, iar după ce stilourile s-au întors în suporturile lor dichisite, spuse:

— Căsătoria este sacră pentru o sută de ani. Din public se auziră urale. Vampirii nu-s foarte tari la urale, așa că mai mult oamenii și ceilalți supranaturali din mulțime au aclamat, dar vampirii au scos cu toții un murmur apreciativ – nu la fel de grozav, dar cred că mai bine de-atât nu se putea.

Bineînțeles că voiam să aflu mai multe despre cum devenise Eric preot, sau cum s-o fi chemând cel care ține slujba, dar mai întâi voiam să-l fac pe Jake să-mi spună despre Quinn. Încerca s-o șteargă în mulțime, dar l-am prins din urmă destul de repede. Nu era încă un vampir suficient de bun încât să scape de mine.

— Dă-i drumul, am spus, iar el încercă să se poarte de parcă nu știa despre ce vorbeam, dar văzu pe fața mea că nu ține.

Deci, în timp ce mulțimea se mișca pe lângă noi, încercând să nu dea buzna către bar, am așteptat povestea lui Quinn.

— Nu pot să cred că nu ți-a zis chiar el, spuse Jake.

Îmi venea să-i trag una peste cap. M-am uitat lung la el, ca să știe că așteptam.

— OK, OK, spuse. Am auzit toată povestea când eram încă un vârcolac. Quinn e un fel de vedetă rock în lumea celor care-și schimbă forma, să știi. E unul dintre ultimii vârcolaci-tigri și unul dintre cei mai feroce.

Am încuviințat din cap, până acum asta știam și eu despre Quinn.

— Mama lui Quinn a fost capturată într-o noapte cu lună plină, în timp ce se transforma. Câțiva vânători aveau o tabără instalată în apropiere și puseseră o capcană, pentru că voiau să prindă un urs pentru luptele ilegale cu câini. Ceva nou pe care să parieze, știi? O haită de câini pe un urs. Asta se întâmpla undeva în Colorado, pe jos se așternuse un strat de zăpadă. Mama lui era afară singură, n-a simțit capcana și a căzut în ea.

— Unde era tatăl lui?

— Murise când Quinn era mic. Quinn avea cam cinci ani când se întâmpla asta.

Aveam un sentiment că urmau lucruri rele și aveam dreptate.

— S-a transformat și el, bineînțeles, în aceeași seară, de cum și-a dat seama că ea dispăruse. A dat de ei în tabără. Mama lui se transformase înapoi în femeie, din cauza stresului captivității, iar unul dintre ei o viola. Jake inspiră adânc. Quinn i-a ucis pe toți.

M-am uitat în jos, nu mă puteam gândi la nimic de zis.

— Tabăra trebuia curățată. Nu avea o haită la care să apeleze – evident, tigrii nu umblă în haită – iar mama lui era grav rănită și în stare de șoc, deci Quinn s-a dus la cuibul de vampiri din zonă. Ei au fost de acord să facă treaba, dacă el le-ar fi rămas îndatorat timp de trei ani. Jake ridică din umeri. Iar el a acceptat.

— Ce a acceptat să facă, mai exact? am întrebat.

— Să lupte în arenă pentru ei. Timp de trei ani sau până ce ar fi murit, oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Am început să simt degete reci mișcându-mi-se pe șira spinării și de data asta nu era sinistrul de André... era doar frică.

— Arenă? am întrebat, dar dacă n-ar fi avut auz de vampir, n-ar fi putut să-mi distingă cuvintele.

— Se fac o grămadă de pariuri pe luptele în arenă, spuse Jake. Ca luptele cu câini pentru care

vânătorii voiau ursul. Nu numai oamenilor le place să vadă animale cum se ucid unele pe altele. Ci și vampirilor. Și unor supranaturali.

Simțeam numai dezgust. Aproape că mă luase greața.

Jake se uita la mine, tulburat de reacția mea, dar dându-mi timp să înțeleg că trista poveste nu se terminase.

— Evident, Quinn a supraviețuit acestor trei ani, spuse Jake. E unul dintre puținii care au rezistat atât de mult. Se uită la mine dintr-o parte. Câștiga întruna. Era unul dintre cei mai sălbatici luptători pe care îi văzuse cineva vreodată. Se lupta cu vâcolaci-urși, lei, orice.

— Nu sunt foarte rari? am întrebat.

— Da, sunt, dar cred că până și vâcolacii rari au nevoie de bani, spuse Jake dând din cap. Și în arenă se fac bani grei, când ai câștigat îndeajuns cât să pariezi pe tine.

— De ce s-a oprit? am întrebat.

Regretam nespus că fusesem curioasă. Ar fi trebuit să aștept până când s-ar fi oferit el să-mi zică. Ar fi făcut-o, sper. Jake prinse un chelner om care trecea pe lângă noi și înhață de pe tavă un pahar cu sânge sintetic, pe care îl dădu peste cap.

— S-au terminat cei trei ani, iar el trebuia să aibă grijă de sora lui.

— Soră?

— Da, mama lui a rămas însărcinată în noaptea aia, iar rezultatul a fost blonda vopsită care ne-a împărțit trăistuțele cu petale la ușă. Frannie intră în necazuri din când în când, iar mama lui Quinn nu poate s-o stăpânească, așa c-o trimite să mai stea pe la el. Frannie a apărut aici aseară.

Mai mult de-atât nu mai puteam duce. M-am întors brusc și m-am îndepărtat de Jake. Și, spre binele lui, n-a încercat să mă oprească.

Capitolul 11

ERAM ATÂT DE NERĂBDĂTOARE să ies din sală, încât am dat peste un vampir, care s-a întors repede și m-a prins de umeri, învăluindu-mă. Avea mustață tătărească și o coamă care ar fi ajuns pentru vreo doi cai. Purta un costum complet negru. Într-un alt moment, poate că mi-ar fi plăcut pachetul cu totul, acum voiam doar să se dea la o parte.

— De ce te grăbești așa, scumpea mea domniță?

— Domnule, am spus politicos, gândindu-mă că în mod sigur e mai în vârstă ca mine, chiar mă grăbesc. Scuzați-mă că v-am lovit, dar trebuie să plec.

— Nu ești donatoare, din întâmplare, nu?

— Nu, îmi pare rău.

Mi-a dat drumul la umeri dintr-odată și s-a întors la conversația pe care o întrerupsesem. Cu o mare ușurare, am continuat să-mi fac loc prin mulțime, dar mai atentă acum, că avusesem deja un moment tensionat.

— Aici erai, spuse André și părea cam agasat. Regina are nevoie de tine.

A trebuit să-mi reamintesc că eram acolo ca să lucrez și că nu conta cât de mare era drama interioară care mi se întâmpla. L-am urmat pe André până la regină, care purta o conversație cu câțiva vampiri și oameni.

— Bineînțeles că sunt de partea ta, Sophie, spuse o femeie-vampir.

Purta o rochie de seară din sifon roșu, prinsă pe un umăr cu o broșă mare din diamante strălucitoare. Ar fi putut fi cristale Swarovski, dar mie mi se părea că sunt adevărate. Ce știi eu? Rozul-deschis arăta chiar drăguț pe fondul ciocolatiu al pielii ei.

— Oricum, Arkansas era un nemernic. Eu am fost uimită în primul rând că te-ai măritat cu el.

— Deci, Alabama, dacă vin la proces, vei fi blândă? întrebă Sophie-Anne și ai fi putut jura că nu avea cu o zi mai mult de șaisprezece ani. Chipul ei care privea în sus era neted și ferm, ochii mari îi străluceau, machiajul îi era fin. Părul castaniu era desfăcut, ceea ce era neobișnuit pentru Sophie-Anne.

Femeia se înmuie vizibil:

— Bineînțeles, spuse.

Însoțitorul ei uman, adulatorul în haine de firmă pe care-l remarcasem mai devreme, se gândea: asta o să dureze zece minute, până se întoarce cu spatele la Sophie-Anne. Și după aia iar or să pună ceva la cale. Bineînțeles toți spun că le place să privească focul și să se plimbe pe malul mării sub clar de lună, dar de câte ori te duci la o petrecere e vorba de manevre, manevre, manevre și minciuni, minciuni, minciuni.

Privirea lui Sophie-Anne o întâlnește pe a mea, iar eu am făcut un semn discret cu capul. Alabama s-a scuzat că se duce să-i felicite pe însurăței, iar omul se luă după ea. Îngrijorată de toate urechile din jurul nostru, din care majoritatea puteau auzi mult mai departe decât mine, am spus:

— Mai târziu, și am primit o încuviințare din cap din partea lui André.

Următorul care a venit s-o curteze pe Sophie-Anne a fost regele statului Kentucky, cel păzit de britlingene. Kentucky semăna foarte bine cu Davy Crockett¹⁰. Nu-i mai trebuia decât o blană de urs și o căciulă de raton. De fapt purta pantaloni de piele, cămașă și jachetă din velur, cizme din velur cu franjuri și un batic de mătase legat în jurul gâtului. Poate c-avea nevoie de bodyguarzi să-l protejeze de jandarmii modei.

Nu le-am văzut nicăieri pe Batanya și Clovache, așa că am presupus că le lăsase în camera lui. Nu înțelegeam la ce bun să angajezi gărzi de corp costisitoare și din altă lume, dar nu stăteau pe lângă corpul tău să-l păzească. După aceea, cum n-aveam prin preajmă vreo altă ființă umană care să mă distragă, am observat ceva ciudat: exista un spațiu în spatele lui Kentucky care rămânea gol în mod constant, indiferent cât de aglomerată ar fi fost zona. Oricât de natural ar fi fost ca să treacă cineva

prin spatele lui Kentucky, cumva nimeni nu făcea asta. Am dedus că bridingenele erau totuși la datorie.

— Sophie-Anne, ce priveliște încântătoare pentru ochii triști, spuse Kentucky.

Îi curgeau bale groase ca mierea și avu grijă ca Sophie-Anne să vadă că avea colții pe jumătate scoși. Căh.

— Isaiah, e mereu o plăcere să te văd, spuse Sophie-Anne cu vocea și chipul calme și netede ca de obicei.

Nu mi-am dat seama dacă Sophie-Anne știa că bodyguardii sunt chiar în spatele lui. Am venit mai aproape și am descoperit că deși nu le puteam vedea pe Clovache și Batanya, puteam să percep semnalele lor mentale. Aceeași magie care înconjura prezențele lor fizice le înfășură și undele mentale, dar am putut obține un ușor ecou de la amândouă. Le-am zâmbit, ceea ce a fost chiar stupid din partea mea, pentru că Isaiah, rege al statului Kentucky, a remarcat imediat. Trebuia să mă fi gândit că era mai deștept decât părea.

— Sophie-Anne, aș vrea să discut ceva cu tine, dar în timpul ăsta trebuie s-o trimiți de aici pe blonduță, spuse Kentucky cu un rânjel larg. Mi se face pielea de găină.

Făcu un semn cu capul către mine, de parcă Sophie-Anne ar fi avut o grămadă de femei blonde după ea.

— Desigur, Isaiah, spuse Sophie-Anne, privindu-mă calmă. Sookie, du-te, te rog, jos și ia valiza pentru care au sunat mai devreme.

— Bine, am spus.

Nu mă deranja să fac un comision umil. Aproape că uitasem de vocea aspră de la telefon de la începutul serii. Mi s-a părut stupid că procedura cerea ca noi să coborâm până în măruntaiele hotelului, în loc să permită unui hamal să ne aducă valiza, dar regulile sunt reguli, oriunde te-ai duce, nu?

Când m-am întors să plec, chipul lui André era destul de inexpresiv, ca de obicei, dar când m-am îndepărtat, spuse:

— Scuzați-mă, Maiestate, nu i-am spus fetei care vă este programul în seara asta.

Cu o mișcare din aia fulger, deconcertantă, ajunsese chiar lângă mine, cu mâna pe brațul meu. Mă întrebam dacă Sophie-Anne îi ordonase ceva telepatic. Fără nici un cuvânt, Sigebert se mutase în locul lui André, lângă Sophie-Anne, cu jumătate de pas în spatele ei.

— Să stăm de vorbă, spuse André, și cât ai zice pește mă conduse către o ieșire.

Am trecut într-un coridor de serviciu gol, vărui în bej, care se întindea aproape zece metri, apoi cotea la dreapta, în unghi drept. Doi chelneri cu tăvile pline au apărut de după colț și s-au uitat curioși la noi, dar când au întâlnit privirea lui André s-au grăbit să se întoarcă la treburile lor.

— Britlingenele sunt aici, am spus, presupunând că de asta voia André să vorbească cu mine separat. Stau chiar în spatele lui Kentucky. Toți britlingenii pot deveni invizibili?

André făcu din nou o mișcare atât de rapidă încât n-am putut s-o disting și apoi îmi întinse încheietura lui, din care picura sânge.

— Bea, spuse și am simțit cum încearcă să mă preseze.

— Nu, am răspuns, scandalizată și șocată de mișcarea bruscă, de ceea ce-mi cerea, de sânge. De ce?

Am încercat să mă dau înapoi, dar n-aveam unde să mă duc și cui să-i cer ajutor.

— Trebuie să ai o legătură mai puternică cu Sophie-Anne sau cu mine. Trebuie să te legăm de noi prin mai mult decât un simplu cec. Deja te-ai dovedit mai valoroasă decât ne-am imaginat. Reuniunea asta este esențială pentru supraviețuirea noastră și avem nevoie de toate avantajele pe care le putem obține.

Apropo de sinceritate brutală.

— Nu vreau să mă controlați, i-am spus, și a fost cumplit să-mi aud vocea cum tremură de frică. Nu vreau să știți voi ce simt. Am fost angajată pentru slujba asta și după aia mă întorc la viața mea reală.

— Nu mai ai o viață reală, spuse André. Nu părea răutăcios; ăsta era lucrul cel mai ciudat și mai înspăimântător. Părea absolut obiectiv.

— Ba da! Voi sunteți punctul care clipește pe radar, nu eu!

Nu eram chiar sigură ce-am vrut să spun cu asta, dar André a înțeles care era poziția mea.

— Nu mă interesează ce planuri ai pentru restul vieții tale umane, spuse și ridică din umeri. Vai de viața ta. Poziția noastră va fi întărită dacă bei, așa că trebuie. Ți-am explicat toate astea și nu m-aș fi deranjat s-o fac dacă nu ți-aș fi respectat abilitatea.

L-am împins, dar a fost de parcă aș fi îmbrâncit un elefant. Ar fi mers numai dacă elefantul ar fi avut chef să se miște. Și André n-avea. Încheietura lui se apropie de gura mea, iar eu mi-am strâns buzele, deși eram sigură că mi-ar fi spart și dinții dacă ar fi fost nevoit s-o facă. Și dacă aș fi deschis gura să țip, mi-ar fi băgat pe gât sângele ăla într-o clipită.

Deodată apăru o a treia persoană în holul pustiu și bej. Eric, încă îmbrăcat cu mantia din catifea neagră, cu gluga pe spate, stătea chiar lângă noi, cu chipul neobișnuit de tulburat.

— André, spuse, cu o voce mai adâncă decât de obicei. De ce faci asta?

— Pui la îndoială dorința reginei tale?

Eric era într-o poziție proastă, pentru că intervenea în executarea ordinelor reginei – cel puțin presupuneam că regina știa despre asta – dar nu puteam decât să mă rog să stea să mă ajute. Îi imploram din priviri.

Erau câțiva vampiri de care aș fi preferat să fiu legată, mai degrabă decât de André. Și, în mod stupid, nu puteam decât să mă simt rănită. Le împărtășisem lui Sophie-Anne și lui André o idee atât de bună despre cum ar putea el deveni regele Arkansasului și uite cum mă răsplăteau. Asta ar trebui să-mi fie învățare de minte să-mi țin gura închisă. Și să-i tratez pe vampiri de parcă ar fi oameni.

— André, dă-mi voie să sugerez ceva, spuse Eric mult mai calm și mai rece.

Bun. Își păstra capul pe umeri. Unul dintre noi trebuia s-o facă.

— Dacă nu e binedispusă n-o să mai coopereze. Oh, rahat. Știam cumva că sugestia lui n-o să fie „Dă-i drumul sau îți rup gâtul”, pentru că Eric era mult prea diplomat pentru asta. Unde e John Wayne când ai nevoie de el? Sau Bruce Willis? Sau chiar Matt Damon? M-aș fi bucurat să-l văd atunci pe Jason Bourne¹¹.

— Eu și Sookie am schimbat sânge de câteva ori, spuse Eric. De fapt, am fost amanți. Veni mai aproape cu un pas. Nu cred c-ar fi atât de reticentă dacă i-aș oferi eu sângele. Ți-ar conveni? Eu îți sunt supus prin jurământ.

Și-a plecat capul respectuos. Era atent, extrem de atent. Asta mă făcu să-mi fie frică și mai mult de André.

André îmi dădu drumul ca să se gândească. Oricum, încheietura aproape că i se vindecase. Am inspirat adânc de câteva ori, cu emoții. Inima îmi bătea în galop.

André se uită la Eric și cred c-am putut detecta o oarecare neîncredere în privirea lui. Apoi se uită la mine.

— Parcă ai fi un iepure ascuns în tufiș în timp ce vulpea încearcă să te găsească, spuse. Urmă o pauză lungă. I-ai făcut reginei mele un mare serviciu, spuse. Și n-a fost prima dată. Dacă în final rezultatul va fi același, de ce nu?

Am vrut să spun și „Sunt singurul martor la moartea lui Peter Threadgill”, dar îngerul meu păzitor mi-a închis gura și cuvintele n-au mai ieșit. Bine, poate că cel care mi-a spus să nu vorbesc n-a fost chiar îngerul păzitor, ci subconștientul. În fine. Eram recunoscătoare.

— Bine, Eric, spuse André. Atâta timp cât e legată de cineva din regatul nostru. Eu n-am gustat decât o picătură din sângele ei, ca să văd dacă este în parte zână. Dacă ai schimbat sânge cu ea de mai multe ori, înseamnă că legătura e deja puternică. A răspuns bine la chemarea ta?

Cum? Ce chemare? Când? Eric nu mă chemase niciodată. De fapt, îl refuzasem de mai multe ori înainte.

— Da, aleargă bine, spuse Eric fără să clipească.

Îmi venea să tușesc, dar asta ar fi stricat efectul cuvintelor lui Eric, așa că am lăsat capul în jos de parcă aș fi fost jenată de statutul meu de serv.

— Ei bine, atunci, spuse André cu un gest nerăbdător al mâinii. Haideți.

— Aici? Aș prefera un loc mai intim, spuse Eric.

— Aici și acum. André n-avea de gând să ducă compromisul mai departe.

— Sookie, spuse Eric și mă privi intens. M-am uitat și eu la el. Am înțeles ce spunea acel singur cuvânt. Nu puteam ieși din asta. N-avea rost să mă lupt, să țip, să refuz, ar fi fost în zadar. Eric mă salvase de la a deveni subordonata lui André, dar mai mult de atât nu putea face. Eric ridică o sprânceană.

Și cu acea sprânceană ridicată îmi spunea că asta era varianta cea mai bună pe care o puteam obține, că va încerca să nu mă rănească și că era de mii de ori mai bine să fiu legată de el decât de André.

Știam toate astea nu numai pentru că nu eram proastă, ci pentru că eram cu adevărat legați unul de celălalt. Și Eric și Bill aveau sângele meu și eu pe al lor. Pentru prima dată am înțeles că există o legătură reală. Nu mă raportam la ei doi de parcă ar fi fost mai degrabă oameni decât vampiri? Nu aveau ei puterea să mă rănească mai mult decât oricine altcineva? Nu numai aventurile mele trecute cu ei mă țineau legată, era și schimbul de sânge. Poate că nu-mi puteau da ordine din cauza originii mele neobișnuite. Nu-mi puteau controla mintea și nu-mi puteau citi gândurile; și nici eu nu puteam să le fac nici unul dintre lucrurile astea. Dar eram totuși legați. De câte ori nu auzisem murmurul vieții lor în fundal, fără să-mi dau seama ce auzeam?

E mult mai lung să spun asta decât a fost să o gândesc.

— Eric, am spus, și mi-am înclinat capul într-o parte.

A înțeles și el din gest și din cuvânt cât înțelesesem și eu mai devreme. S-a aplecat către mine și și-a întins brațele să mă acopere cu mantia, astfel încât să avem o oarecare iluzie a intimității. Gestul era demodat, dar ideea era drăguță.

— Eric, fără sex, am spus cu o voce cât am putut de dură.

N-aș fi putut suporta un schimb de sânge ca între amanți. Nu aveam de gând să fac sex în fața altei persoane. Gura lui s-a apropiat de gâtul meu, aproape de umăr, iar corpul i s-a lipit de al meu. Mi-am pus brațele în jurul lui pentru că pur și simplu asta era poziția cea mai confortabilă în care aș fi putut să stau. Apoi m-a mușcat, iar eu n-am putut să-mi înăbuș un icnet de durere.

Nu s-a oprit, slavă Domnului, pentru că voiam să terminăm odată cu asta. M-a cuprins de spate cu o mână, de parcă ar fi încercat să mă aline.

După câteva secunde lungi, Eric mi-a lins gâtul ca să se asigure că saliva lui grea și coagulantă a închis micile răni.

— Acum, Sookie, mi-a spus în ureche.

Dar trebuia să mă întind ca să ajung la gâtul lui, altfel trebuia să se aplece ciudat de mult. A încercat să-și aducă încheietura în dreptul gurii mele, dar pentru asta trebuia să ne schimbăm poziția. I-am desfăcut nasturii cămășii și am deschis-o. Am ezitat. Nu puteam să sufăr partea asta, pentru că dinții oamenilor nu sunt nici de departe la fel de ascuțiți ca ai vampirilor și știam c-o să iasă mizerie dacă mușc. Atunci, Eric a făcut ceva care m-a surprins. A scos cuțitul mic de ceremonie pe care îl folosea când i-a căsătorit pe Indiana și Mississippi și, cu aceeași mișcare rapidă pe care o folosea la încheieturile lor, și-a crestat o tăietură în piept, chiar sub sfârc. Sângele a început să se prelingă încet, iar eu am profitat și am băut. Era jenant de intim, dar cel puțin nu trebuia să mă uit la André, iar el nu putea să mă vadă.

Eric se mișca neliniștit și mi-am dat seama că se excita. Nu puteam să fac nimic să-l potolesc și am păstrat între corpurile noastre acei câțiva centimetri cruciali. Am supt cu putere, iar Eric a scos un geamăt stins, dar eu încercam doar să termin mai repede cu toată tăărășenia. Sângele vampirilor este gros și aproape dulce, dar când te gândești la ce faci și dacă nu ești excitat sexual, nu e deloc plăcut. Când am considerat că am băut îndeajuns, i-am închis cămașa la loc cu mâini nesigure, gândindu-mă că acest mic incident se încheiase și puteam să mă ascund undeva până când inima înceta să-mi bată cu putere..

Și chiar atunci Quinn dădu ușa de perete și pași pe coridor.

— Ce dracu' faceți? urlă, și nu eram sigură dacă se referea la mine, la Eric sau la André.

— Îndeplinesc ordine, spuse André tăios.

— Femeia mea nu trebuie să asculte de ordinele tale, spuse Quinn.

Am deschis gura să protestez, dar în situația dată era greu să-i explic lui Quinn că puteam să am și singură grijă de mine.

Nu exista nici o regulă socială care să poată rezolva o calamitate ca asta și nici chiar regula universală de etichetă a bunicii mele („Să te porți în așa fel încât toată lumea să se simtă cât mai confortabil”) nu putea să acopere nici de departe situația mea. Mă întrebam ce ar fi spus Dragă Abby.

— Andre, am spus, încercând să par fermă și nu intimidată sau speriată. O să termin treaba pe care m-am angajat s-o fac pentru regină, pentru că așa ne-am înțeles. Dar n-o să mai lucrez niciodată pentru voi doi. Eric, mulțumesc că ai făcut asta cât ai putut de plăcut pentru mine. (Deși plăcut cu greu ar fi putut fi cuvântul potrivit.)

Eric se dădu cu un pas mai încolo, să se rezeme de perete. Lăsase mantia să se desfacă, iar pata de pe pantaloni se vedea clar.

— Sigur, nici o problemă, spuse Eric visător. Asta n-a fost deloc de ajutor. Bănuiam c-o făcea intenționat. Am simțit că încep să-mi ardă obraji.

— Quinn, vorbim mai târziu, cum am stabilit, am spus dintr-odată. Apoi am ezitat. Asta dacă o să mai vrei să vorbești cu mine.

Am vrut să spun, dar n-am spus pentru că ar fi fost dezgustător de nedrept din partea mea, că mi-ar fi fost mai de folos dacă ar fi venit cu zece minute mai devreme sau... deloc.

Nu m-am uitat nici în stânga, nici în dreapta și am plecat pe holul ăla, apoi am cotit și am intrat pe o ușă batantă direct în bucătărie.

Clar că nu aici voiam s-ajung, dar cel puțin eram departe de cei trei bărbați din hol.

— Unde e zona bagajelor? am întrebat prima persoană în uniformă pe care am întâlnit-o.

Era o chelneriță care așeza pahare cu sânge pe o tavă rotundă uriașă și nu s-a oprit din treabă, doar a făcut semn cu capul către o ușă din peretele de sud pe care scria Ieșire. Aveam parte de multe din astea în seara asta.

Ușa asta era mai solidă și ducea către o scară ce cobora la un nivel inferior, care, din câte mi-am dat seama, era la subsol. Acolo de unde sunt eu nu avem pivnițe (pânza freatică e aproape de suprafață), așa că m-a trecut un fior când am descoperit că sunt sub nivelul străzii.

Mergeam de parcă m-ar fi urmărit ceva, ceea ce, în sens figurat, era absolut adevărat, și mă gândeam la afurisita de valiză, ca să nu fiu nevoită să mă gândesc la altceva. Dar când am ajuns în capătul scărilor, m-am oprit de tot.

Acum, că nu mă mai vedea nimeni și eram cu adevărat singură, am rămas nemișcată un moment, sprijinindu-mă cu o mână de perete. Am reacționat la ceea ce se întâmplase. Am început să tremur și, când mi-am atins gâtul, mi-am dat seama că simțeam ceva ciudat pe guler. Am tras materialul și m-am chinuit să mă uit într-o parte și în jos, ca să văd ce e cu el. Gulerul era pătat cu sângele meu. Mi-au dat lacrimile și m-am așezat pe vine în capătul acelei scări întunecoase, dintr-un oraș atât de departe de casa mea.

Capitolul 12

Pur și simplu nu puteam să înțeleg ceea ce tocmai se întâmplase; nu se potrivea cu imaginea mea despre mine sau cu felul în care mă purtam eu. Nu puteam decât să mă gândesc: Trebuia să fii acolo. Dar chiar și așa nu suna convingător.

OK, Sookie, mi-am spus. Ce altceva ai fi putut să faci? Nu era momentul să despici firul în patru, dar o scurtă trecere în revistă a opțiunilor îmi arătă că nu avusesem practic de ales. Nu puteam să lupt cu André sau să-l conving să mă lase în pace. Eric ar fi putut să lupte cu André, dar a preferat să n-o facă, pentru c-a vrut să-și păstreze locul în ierarhia din Louisiana și, de asemenea, pentru c-ar fi putut să piardă. Chiar dacă ar fi avut șanse să câștige, pedeapsa ar fi fost incredibil de dură. Vampirii nu se luptă pentru oameni.

De asemenea, aș fi putut alege să mor în loc să cedez schimbului de sânge, dar nu eram sigură cum aș fi făcut asta și eram convinsă că n-aș fi vrut s-o fac. Pur și simplu n-aș fi putut face nimic, sau

cel puțin nu-mi venea nimic în minte cum stăteam acolo ghemuită, pe scara dosnică, vopsită toată în bej.

M-am scuturat, mi-am șters fața cu un șervețel pe care-l aveam în buzunar și mi-am netezit părul. M-am îndreptat de spate. Eram pe drumul cel bun către recâștigarea imaginii de sine. De restul urma să mă ocup mai târziu.

Am deschis ușa de metal și am intrat într-o zonă întunecoasă cu ciment pe jos. Pe măsură ce înaintam în zona de serviciu a hotelului (începând cu primul coridor bej), se reducea și spațiul la minim. Zona aceasta era exclusiv funcțională.

Nimeni nu mi-a dat atenție, așa că m-am uitat cu grijă înjur. Doar nu trebuia să mă grăbesc să mă duc înapoi la regină, nu? De partea cealaltă a încăperii era un lift de marfă uriaș. Hotelul fusese construit cu cât mai puține deschideri către lumea exterioară, pentru a reduce șansa intruziunii oamenilor sau soarelui inamic. Dar hotelul trebuia să aibă cel puțin o platformă mare unde să se încarce și să se descarce sicrie și provizii. Acesta era liftul care ducea la platforma respectivă. Sicriile erau adunate aici înainte să fie duse în camerele pe care le aveau rezervate. Doi bărbați înarmați cu pistoale stăteau în fața liftului, dar trebuie să spun că erau vizibil plictisiți, spre deosebire de toți câinii ăia de pază ageri din holul de la intrare.

Lângă zidul din față, în stânga liftului uriaș, câteva valize erau trântite grămadă, într-un soi de spațiu părăsit pentru valize, o zonă delimitată de stâlpi din aceia cu panglici retractabile, folosiți pentru a direcționa mulțimile în aeroporturi. Părea că nimeni nu se ocupă de ele, așa că m-am dus într-acolo – și a fost ceva de mers – și am început să citesc etichetele. Mai era deja un alt lacheu ca și mine, căutând printre bagaje, un tânăr cu ochelari, îmbrăcat într-un costum sobru.

— Ce cauți? am întrebat. Dacă o văd eu în timp ce o caut pe a mea, te pot ajuta.

— Ce idee bună. Cei de la recepție au sunat să ne spună că avem aici o valiză care n-a ajuns în cameră, așa că iată-mă. Pe etichetă ar trebui să scrie „Phoebe Golden, regina Iowe”. Tu ce etichetă cauți?

— Sophie-Anne Leclercq, Louisiana.

— Uau, lucrezi pentru ea? Ea l-a omorât?

— Nu, și știu sigur pentru că eram acolo, am spus, iar chipul lui curios deveni și mai curios.

Dar și-a dat seama că n-aveam de gând să spun mai multe, așa că s-a mulțumit să privească și atât. Eram surprinsă de numărul de valize de acolo. L-am întrebat pe tânăr:

— Cum de pe-astea nu pot să le aducă sus și să le lase în camere, ca pe restul bagajelor?

A ridicat din umeri:

— Mi s-a spus că e o chestiune de responsabilitate. Trebuie să ne identificăm valizele personal, ca să poată spune că noi suntem cei care le-au ridicat. Uite, pe asta o caut, spuse după o clipă. Nu se vede numele proprietarului, dar scrie Iowa, deci probabil că aparține cuiva din grupul nostru. Bine, salut, mi-a părut bine.

Și dispăru cu o valiză neagră pe roțile.

Imediat după aceea, am descoperit bagajul. O valiză albastră din piele avea o etichetă cu „Șerif, Zona” – și asta era prea mâzgălit ca să-mi dau seama. Vampirii foloseau tot felul de caligrafii în funcție de educația pe care o primiseră în epoca în care se născuseră. „Louisiana”, asta scria pe etichetă. Am luat valiza veche și am ridicat-o peste barieră. Nici de aproape scrisul nu era mai clar. Asemenea colegului din Iowa, am hotărât că cel mai bine ar fi s-o duc sus și să le-o arăt și cineva trebuia s-o revendice.

Unul dintre gardienii înarmați s-a întors spre mine să vadă ce fac.

— Unde te duci cu aia, frumoaso? strigă.

— Lucrez pentru regina Louisianei. Ea m-a trimis aici s-o iau, am spus.

— Cum te cheamă?

— Sookie Stackhouse.

— Hei, Joe! strigă către un alt angajat, un tip greoi care stătea la un birou extrem de urât, pe care era așezat un computer vechi. Ia verifică numele Stackhouse!

— Imediat, răspunse Joe, întorcându-și privirea de la tânărul din Iowa, care abia se mai vedea la capătul încăperii cavernoase.

Joe mă privi cu aceeași curiozitate. Când văzu că l-am observat, păru că se simte vinovat și începu să tasteze. Privi ecranul computerului de parcă ar fi putut să-i spună tot ce avea nevoie să știe, iar pentru meseria lui poate că așa și era.

— În regulă, strigă Joe către gardian. E pe listă.

Vocea aspră pe care mi-am amintit-o din conversația purtată la telefon era a lui. A continuat să se holbeze la mine și, deși toți ceilalți oameni din spațiul cavernos aveau gânduri neutre și seci, ale lui Joe nu erau astfel. Aveau un ecran protector. Nu mai întâlnisem niciodată așa ceva. Cineva pusese o cască metafizică pe capul său. Am încercat să trec prin ea, pe lângă și pe dedesubt, dar nu se clintea. În timp ce bâjbâiam încercând să intru în mintea lui, Joe se uita la mine cu o expresie enervată. Nu cred că știa ce fac, cred că așa era el, un ursuz.

— Scuză-mă, am zis, suficient de tare încât să mă audă și Joe. Lângă numele de pe listă e cumva și poza mea?

— Nu, spuse, răsufând de parcă aș fi pus o întrebare ciudată. Avem o listă cu toți invitații și pe cine au adus cu ei.

— Deci de unde știi că sunt eu?

— Păi nu ești?

— Ba da.

— Și atunci ce faci pe deșteaptă? Hai, șterge-o cu valiza aia.

Joe continuă să privească în computer, iar paznicul se întoarce cu fața spre lift. Asta probabil că e legendara lipsă de politețe a yankeilor, m-am gândit.

Valiza nu avea roțile; nu puteam să-mi dau seama de câtă vreme o avea proprietarul ei. Am ridicat-o și m-am întors la ușa care dădea înspre scări. Am observat că mai era un lift lângă ușă, dar nici pe jumătate la fel de mare ca acela care avea acces în exterior. Se puteau încărca sicrie în el, adevărat, dar probabil că doar câte unul, pe rând.

Deschisesem deja ușa dinspre scări, când mi-am dat seama că, dacă aș fi urcat pe același drum, ar fi trebuit să străbat din nou coridorul de serviciu. Dacă Eric, André și Quinn erau tot acolo? Dacă se sfâșiaseră unul pe celălalt? Deși în momentul ăsta un astfel de scenariu nu m-ar fi răvășit, m-am hotărât să evit eventualitatea unei întâlniri. Am preferat să iau liftul. OK, un gest de lașitate, dar cât de multe poate îndura o femeie într-o singură seară?

Liftul ăsta era cu siguranță pentru muncitori. Pereții erau căptușiți cu un material moale pentru ca încărcătura să nu fie deteriorată. Deservea numai primele patru nivele: subsolul, holul de la intrare, mezaninul și etajul pentru oameni. După aceea, pentru a urca, forma piramidei te obliga să iei unul din lifturile din centru, care mergeau până sus. Asta însemna că transportarea sicriilor era un proces foarte anevoios, m-am gândit. Personalul Piramidei lucra din greu pentru banii pe care-i primea.

M-am hotărât să duc valiza direct în camera reginei. Nu știam ce altceva să fac cu ea.

Când am ajuns la etajul lui Sophie-Anne, holul din jurul liftului era gol și liniștit. Probabil că toți vampirii și însoțitorii lor erau jos, la serată. Cineva lăsase o cutie de cola goală într-un ghiveci decorat cu modele stridente, în care era plantat un soi de copăcel. Ghiveciul era amplasat lângă peretele dintre cele două lifturi, iar copăcelul era un soi de palmier pitic, asta pentru a păstra tema egipteană. Cutia aia idioată de cola mă deranja. Bineînțeles că existau oameni de serviciu în hotel care aveau datoria de a păstra totul curat, dar eu aveam înrădăcinat și obiceiul ăsta de a aduna. Nu sunt obsedată de curățenie, dar... totuși. Asta era un loc drăguț și cine știe ce tâmpit lăsa gunoi la întâmplare. M-am aplecat să ridic chestia aia cu mâna dreaptă, pe care o aveam liberă, cu gândul să o arunc în primul coș pe care îl găsesc.

Dar era mult mai grea decât ar fi trebuit să fie.

Am lăsat valiza jos și am apucat cutia cu ambele mâini, ca să mă uit la ea mai bine. Designul și culorile făceau ca tubul respectiv să arate exact ca o cutie de Dr. Pepper, dar pur și simplu nu era asta. Ușile liftului se deschiseră din nou și ieși Batanya cu o armă ciudată într-o mână și o sabie în cealaltă. M-am uitat peste umărul ei în interiorul liftului și l-am văzut pe regele din Kentucky, care mă privea și el curios.

Batanya păru un pic surprinsă să mă vadă stând acolo. Scana zona, apoi lăsă în jos arma care arăta ca o pușcă. Sabia rămase pregătită în mâna stângă.

— Ai putea să treci în stânga mea? întrebă foarte politicoasă. Regele vrea să facă o vizită în camera aceea.

Arată cu capul către una dintre camerele din dreapta.

Nu m-am mișcat și nici n-am știut ce să zic. Ea înțelese de ce stăteam așa și de ce aveam privirea aceea. Spuse pe un ton înțelegător:

— Nu știu de ce voi, oamenii, beți chestiile astea carbogazoase. Și mie îmi fac gaze.

— Nu e asta.

— S-a întâmplat ceva?

— Asta nu e o cutie goală, am spus. Chipul Batanyei îngheță.

— Ce crezi că e? întrebă foarte, foarte calmă. Era o voce care anunța Necazuri Mari.

— Ar putea fi o cameră-spion, am spus cu speranță. Sau, știi, mă gândesc c-ar putea fi o bombă.

Pentru că nu e o cutie adevărată. E plină cu ceva greu și acel ceva nu e fluid.

Nu numai că nu exista nici o deschizătură deasupra, dar nici înăuntru nu se mișca nimic.

— Înțeleg, spuse Batanya.

Din nou cu calm. Apăsă o plăcuță de pe armura de pe piept, o zonă albastru-închis de mărimea unui card.

— Clovache, spuse. Dispozitiv necunoscut la patru. Îl aduc pe rege jos înapoi.

Vocea lui Clovache spuse:

— Cât de mare e dispozitivul?

Avea un accent cam rusesc, cel puțin pentru urechile mele necunoscătoare.

— Cât o cutie de sirop din ăla dulce, răspunse Batanya.

— Aha, băaturile de la care râgâi, se lămurii Clovache.

Ai ținere de minte, Clovache, m-am gândit.

— Da, fata asta, Stackhouse, a văzut-o, nu eu, spuse Batanya aspru. Și acum stă cu ea în mână.

— Spune-i s-o lase jos, sugeră invizibila Clovache, cu simplitatea cuiva care observa un fapt evident.

În spatele Batanyei, regele statului Kentucky începea să dea semne de neliniște. Batanya se uită peste umăr la el.

— Cere o unitate de dezamorsare de la poliția locală, îi spuse Batanya lui Clovache. Eu îl aduc pe rege jos.

— E și tigrul aici, spuse Clovache. Tipa e femeia lui.

Înainte să pot spune „Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l trimiteți sus”, Batanya apăsă din nou pe dreptunghi și acesta se făcu negru.

— Trebuie să-l apăr pe rege, spuse Batanya pe un ton de scuză.

Păși înapoi în lift, apăsă un buton și dădu din cap înspre mine. Nimic nu m-a speriat mai mult ca gestul ăsta. Era o privire de rămas-bun.

Și acolo am rămas, la etajul pustiu al hotelului, ținând în mână un instrument al morții. Poate.

Niciunul dintre lifaturi nu dădea vreun semn de viață. Nimeni nu ieșea de după ușile de la etajul al patrulea și nimeni nu intra pe ele. Ușa dinspre scări nu se clintea. A fost un timp lung și mort, în care n-am făcut decât să țin în mână o cutie falsă de Dr. Pepper. Am și respirat un pic, dar cu mare grijă.

Quinn se năpusti la etaj cu un zgomot puternic care mă sperie atât de tare, încât aproape că am scăpat cutia. Urcase scările cu mare grabă, dacă ar fi să mă iau după respirația lui precipitată. Nu mă puteam concentra să descopăr ce se întâmplă în mintea lui, dar pe chip nu i se vedea decât aceeași mască liniștită pe care o purta și Batanya. Todd Donati, tipul de la pază, ajunsese imediat după el. Au înghețat amândoi cam la un metru și jumătate de mine.

— Echipa de dezamorsare e pe drum, spuse Donati, ca să înceapă cu veștile bune.

— Pune-o unde era, iubito, spuse Quinn.

— Oh, da, vreau s-o pun unde era, am răspuns, dar mi-e prea frică.

Mă simțeam de parcă n-aș fi mișcat un mușchi de un milion de ani și deja începeam să obosesc. Dar continuam să mă uit la cutia pe care o țineam cu ambele mâini. Mi-am jurat că n-o să mai beau Dr. Pepper cât oi trăi și înainte de seara asta chiar îmi plăcea.

— OK, spuse Quinn întinzând mâna. Dă-mi-o mie.

Niciodată în viața mea nu mi-am dorit să fac un lucru mai mult decât îmi doream să fac asta acum.

— Nu, până nu aflăm ce este, am spus. Poate că e o cameră video. Poate vreun ziar de scandal încearcă să obțină fotografiile din interiorul marii reuniuni de vampiri.

Am încercat să zâmbesc.

— Poate e un mic computer care numără vampirii și oamenii care trec. Poate e o bombă pe care Jennifer Cater a amplasat-o înainte să fie eliminată. Poate că voia s-o arunce în aer pe regină.

Am stat vreo două minute să mă gândesc la asta.

— Și s-ar putea să-ți zboare brațul. Dă-mi-o mie, iubito, spuse.

— Ești sigur? După ce ai văzut în seara asta? am întrebat cu durere în glas.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu. Nu-ți face griji. Doar dă-mi blestemata de cutie.

Am observat că Todd Donati nu se oferea și el deja suferea de o boală fatală. Nu voia să moară ca un erou? Care e problema lui? Apoi mi-a fost rușine că m-am gândit la asta. Avea familie și voia să profite de fiecare minut petrecut cu cei dragi.

Donati transpira vizibil și era alb ca un vampir. Vorbea în casca mică pe care o purta și relata ceea ce vedea... cuiva.

— Nu, Quinn, cineva îmbrăcat în costumele alea speciale trebuie s-o ia, am spus. Eu nu mă mișc, cutia nu se mișcă, suntem OK. Până când ajunge unul dintre tipii ăia speciali. Sau o tipă, am adăugat ca să fiu corectă.

Mă simțeam un pic slăbită. Șocurile multiple din seara aia începeau să-și spună cuvântul, iar eu începeam să tremur. Plus că mă gândeam că sunt nebună că fac asta.

— Are cineva vedere cu raze X? am întrebat, încercând să zâmbesc. Unde e Superman când ai nevoie de el?

— Încerci să fii o martiră pentru afurisiții ăștia? întrebă Quinn și mi-am dat seama că „afurisiții” erau vampirii.

— Ha, am spus. Oh, da, pentru că mă iubesc. Vezi câți vampiri sunt aici? Zero, da?

— Este unul, spuse Eric, ieșind de pe casa scării. Suntem legați un pic prea strâns pentru gusturile mele, Sookie.

Era foarte tensionat; nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată pe Eric atât de vizibil agitat.

— Se pare că sunt aici ca să mor odată cu tine, spuse.

— Bun. Pentru ca ziua mea să fie absolut completă, iată-l pe Eric din nou, am zis, și dacă a sunat un pic sarcastic, aveam tot dreptul.

— Ați înnebunit cu toții de-a binelea? Ieșiți dracului de aici!

Todd Donati rosti aspru:

— Ei bine, eu unul o să ies. Nu vrei să dai cutia nimănui, nu vrei s-o lași jos și n-ai sărit încă în aer. Deci cred că eu o să mă duc jos și o s-aștept echipa de dezamorsare.

Nu puteam găsi nici un cusur în logica lui.

— Mulțumesc c-ai chemat trupele, am zis, iar Donati o luă pe scări, pentru că liftul era prea aproape de mine.

Puteam să-i citesc ușor gândurile, se simțea foarte rușinat că nu se oferise să mă ajute mai concret. Avea de gând să coboare un etaj și, fără să-l vadă nimeni, să ia liftul ca să-și mai menajeze puterile. Ușa scării se închise în urma lui, după care rămăsesem noi, într-un interludiu în trei: Quinn, Eric și cu mine. Era ceva simbolic sau cum?

Simțeam că mă ia amețeala.

Eric începu să se miște foarte încet și cu atenție – ca să nu mă sperii, cred. Ajunse lângă umărul meu. Creierul lui Quinn palpita și zvâcnea ca un glob de discotecă, mai încolo, în dreapta mea. Nu știa cum să mă ajute și, bineînțeles, era un pic speriat de ce ar fi putut să se întâmple.

Și cu Eric cine știe ce mai era? În afară de faptul că puteam să-l localizez și să determin cum era orientat către mine, nu puteam să văd mai multe.

— O să mi-o dai și o să pleci, spuse Eric. Încearca din răspuțeri să-și exercite influența de vampir asupra minții mele.

— N-o să țină, n-a ținut niciodată, am mârâit.

— Ești o femeie încăpățânată, zise.

— Ba nu! am spus, gata să izbucnesc în lacrimi pentru că am fost mai întâi acuzată de exaltare, apoi de încăpățânare. Pur și simplu nu vreau s-o mișc. E mai sigur așa.

— Unii ar putea crede că vrei să te sinucizi.

— „Unii” pot să-și bage părerile-n fund!

— Iubito, pune-o jos în ghiveci. Las-o jos înceet, spuse Quinn cu o voce blândă. Apoi o să-ți aduc o băutură mare cu mult alcool. Ești o fată puternică, știi? Sunt mândru de tine, Sookie. Dar dacă nu pui aia jos și nu ieși de aici, o să mă supăr, înțelegi? Nu vreau să ți se întâmple nimic. Ar fi o nebunie, nu?

Am fost salvată de la continuarea dezbaterii de sosirea unei alte entități în scenă. Poliția trimisese un robot în lift.

Când ușile s-au deschis am sărit cu toții, pentru că fusesem prea absorbiți de dramă ca să observăm zgomotul liftului. Ba chiar mi-a venit să râd când robotul îndesat s-a rostogolit afară din lift. Am vrut să-i întind bomba, dar mi-am dat seama că robotul nu era făcut s-o ia. Părea acționat prin telecomandă și s-a întors ușor către dreapta, ca să stea cu fața la mine. A rămas nemișcat câțva timp, ca să mă privească pe mine și obiectul pe care-l țineam în mână. După un minut sau două de examinare, robotul s-a retras în lift, iar brațul i s-a ridicat pentru a apăsa pe butonul corect. Ușile s-au închis cu un fâsâit metalic și robotul a dispărut.

— Urâsc tehnologia modernă, spuse Eric încet.

— Nu-i adevărat, am spus. Adori ceea ce pot face computerele pentru tine. Știu sigur. Ți mai aduci aminte cât de fericit ai fost când ai văzut lista cu angajații de la Fangtasia, cu toate orele de lucru completate?

— Nu suport impersonalitatea ei. Îmi place că îți oferă multe informații, recunosc.

Conversația devenise prea ciudată ca să mai pot continua în condițiile date.

— Cineva vine pe scări, spuse Quinn și deschise ușa.

În micul nostru grup păși tipul cu dezamorsarea bombelor. Echipa de omucideri nu avea nici un polițist din rândul vampirilor, dar cea de bombe, da. Vampirul purta un costum din ăla ca de cosmonaut. (Chiar dacă ai fi supraviețuit, cred că nu era o experiență prea plăcută să fii aruncat în aer.) Cineva scrisese „BUM” pe piept, acolo unde ar fi trebuit să fie un ecuson cu numele. Vai, ce amuzant.

— Cei doi civili trebuie să părăsească etajul și să rămânem doar eu și domnișoara, spuse Bum, înaintând încet către mine. Hai, băieți, valea, zise, când văzu că nici unul dintre ei nu se mișca.

— Nu, răspunse Eric.

— Pe naiba, nu, zise și Quinn.

Nu e ușor să ridici din umeri într-un costum din ăla, dar Bum a reușit. Avea în mână un recipient pătrat. Sincer, n-aveam chef să mă uit la el și nu mă interesa decât să deschidă capacul, să-l întindă și să-l plaseze cu atenție sub mâinile mele.

Cu foarte mare atenție am lăsat în jos cutia către interiorul căptușit al recipientului. Am pus-o acolo și mi-am retras mâinile cu o ușurare pe care nu o pot descrie, iar Bum a închis vasul, încă rânjind bucuros prin ecranul protector din dreptul feței. M-a străbătut un fior, iar mâinile au început să-mi tremure puternic după schimbarea poziției.

Bum s-a întors, cu mișcări lente din cauza costumului, și i-a făcut semn lui Quinn să deschidă din nou ușa dinspre scări. Quinn o deschise, iar vampirul o luă încet pe scări, cu atenție și fără mișcări bruște. Poate că și-a păstrat zâmbetul până la capăt. Dar n-a sărit în aer, pentru că n-am auzit nici un zgomot și vreau să spun c-am rămas toți nemișcați la locurile noastre multă vreme.

— Oh, am spus. Oh.

Nu era foarte inteligent, dar eram sfâșiată. Genunchii mi-au cedat.

Quinn se repezi spre mine și mă prinse în brațe.

— Prostuțo, spuse. Prostuțo.

Era ca și când ar fi spus „Mulțumesc, Doamne”. Tigrul aproape că mă sufoca și mi-am lipit fața de tricoul lui de la EE (E) ca să-mi șterg lacrimile care-mi șiroiau pe obraji. Când m-am uitat pe sub brațul lui, am văzut că nu mai era nimeni în zonă. Eric dispăruse. Așa că am avut un moment să mă

bucur că eram ținută în brațe, că lui Quinn încă îi plăcea de mine, că ceea ce se întâmplase cu André și Eric nu alungase sentimentele pe care începuse să le aibă pentru mine. Am avut un moment în care am simțit ușurarea totală că scăpasem de moarte.

Apoi liftul și ușa scării s-au deschis în același timp și au apărut tot felul de oameni care voiau să vorbească cu mine.

Capitolul 13

— Era o bombă, spuse Todd Donati. O bombă artizanală, puternică. Polițiștii or să-mi spună mai mult, sper, după ce o vor termina de examinat.

Șeful pazei stătea în apartamentul reginei. Apucasem, în sfârșit, să las valiza după una din canapele și, Doamne, eram chiar bucuroasă c-am scăpat de ea. Sophie-Anne nu s-a sinchisit să-mi mulțumească pentru aducerea ei, dar cred că nici nu m-am așteptat să facă asta. Când ai subalterni, îi trimiți după comisioane și nu trebuie să le mulțumești. De asta există subalternii. Și, de fapt, nici nu eram sigură că panarama aia era a ei.

— Mă aștept să fiu concediat din cauza asta, mai ales că s-au petrecut și crimele.

Avea o voce calmă, dar gândurile îi erau amare. Avea nevoie de asigurarea de sănătate.

André îi aruncă șefului pazei una dintre privirile lui lungi și albastre.

— Și cum de a ajuns cutia la etajul reginei în zona aceea?

André nu dădea doi bani pe slujba lui Todd Donati. Donati îl privi și el, dar cu o privire grea, obosită.

— De ce Dumnezeu să fii concediat, doar pentru că cineva a fost capabil să introducă o bombă și s-o plaseze? Poate pentru că te ocupi de siguranța tuturor celor din hotel? întrebă Gervaise, vădit răutăcios.

Nu-l cunoșteam pe Gervaise prea bine și începeam să am senzația că nici nu mă deranjează asta. Cleo îl plesni peste braț atât de tare, încât Gervaise tresări.

Donati spuse:

— Pe scurt, cam asta ar fi. E clar că cineva a adus bomba sus și a pus-o în ghiveciul de lângă lift. Poate că ținta era regina, din moment ce ușa ei era cea mai apropiată. Aproape la fel de bine putea să fie pentru oricine altcineva de la etajul ăsta, sau ar fi putut fi pusă la întâmplare. Deci cred că bomba și asasinarea vampirilor din Arkansas sunt două cazuri diferite. În ancheta noastră am descoperit că Jennifer Cater nu avea prea mulți prieteni. Regina voastră nu era singura care avea ceva împotriva ei, deși regina voastră e cea mai serioasă. Probabil că Jennifer a pus bomba sau a angajat pe cineva s-o facă înainte să fie ucisă.

L-am văzut pe Henrik Feith într-un colț al apartamentului. Capul îi tremura vizibil. Am încercat să-mi imaginez cum ultimul membru al grupului din Arkansas s-a furișat cu o bombă și n-am reușit. Micul vampir părea convins că intrase într-un cuib de vipere. Eram sigură că regreta că acceptase protecția din partea reginei, pentru că acum asta nu părea să fie o perspectivă foarte de încredere.

— Sunt multe de făcut aici și acum, spuse André. Părea doar un pic îngrijorat și își urma singur firul conversației:

— Christian Baruch s-a pripit când a amenințat că te concediază acum, când are nevoie cel mai mult de loialitatea ta.

— Tipul e cu toane, spuse Todd Donati, și am știut fără îndoială că nu e din Rhodes.

Cu cât era mai stresat, cu atât accentul dezvăluia regiunea natală; nu Louisiana, ci poate nordul statului Tennessee.

— Sabia n-a căzut încă și dacă putem să înțelegem foarte bine ceea ce s-a întâmplat, poate că o să fiu rechemat. Nu sunt mulți oameni care ar vrea să facă treaba asta. Multor gardieni nu le place să...

Să lucreze cu nenorocirii de vampiri, își completează fraza, fără să-l audă nimeni în afară de mine și de el. Și-a reamintit sever să rămână concentrat pe prezentul imediat:

— .. nu le place că îți ia prea mult timp să organizezi paza într-un loc atât de mare ca ăsta, încheie cu voce tare, de ochii vampirilor. Dar mie îmi place munca. Copiii mei vor avea nevoie de bani după

ce mor. Încă două luni și asigurarea le va fi de folos după ce eu n-o să mai fiu.

Venise în apartamentul reginei ca să discute cu mine în legătură cu incidentul cu cutia de Dr. Pepper (la fel ca poliția și ca Baruch, prezent peste tot), dar acum stătea să pălăvrăgească. Deși vampirii păreau să nu fi observat, Donati era atât de vorbăreț pentru că luase multe medicamente împotriva durerii. Mi-a părut rău pentru el și, în același timp, mi-am dat seama că cineva atât de preocupat nu prea avea cum să facă o treabă bună. Prin ce trecuse Donati în ultimele două luni, de când boala începuse să-i afecteze viața de zi cu zi?

Poate că nu angajase oamenii potriviți, poate că trecuse cu vederea vreun pas vital în protejarea invitaților hotelului. Poate... am fost distrasă de un val de căldură.

Se apropia Eric.

Niciodată nu-i mai simțisem prezența atât de clar, inima mi s-a înmuiat și am știut că schimbul de sânge fusese important. Dacă îmi aduceam bine aminte, asta fusese a treia oară când băusem sângele lui Eric, iar trei este întotdeauna un număr semnificativ. Eram constant conștientă de prezența lui când se afla aproape de mine și nu puteam decât să cred că și el simțea la fel. Poate că acum erau mai multe lucruri care ne legau, lucruri pe care eu nu le experimentasem încă. Am închis ochii și m-am aplecat să-mi odihnesc capul pe genunchi.

Cineva bătu la ușă, iar Sigebert deschise după ce privi prin vizor. Îl lăsă pe Eric înăuntru. Cu greu aș fi putut să mă uit la el sau să-i adresez un salut banal. Trebuia să-i fiu recunoscătoare lui Eric și știam asta; și într-un anumit fel chiar îi eram. Să sug sânge de la André ar fi fost de nesuportat. Ba nu: ar fi trebuit să suport. Ar fi fost însă dezgustător. Dar n-am avut nici o altă opțiune privind schimbul de sânge și n-aveam să uit asta.

Eric s-a așezat pe canapea lângă mine. Am sărit de parcă m-ar fi lovit cu biciul și m-am dus în cealaltă parte a camerei, la bar, să-mi torn un pahar cu apă. Oriunde aș fi mers, puteam să simt prezența lui Eric; și pentru ca neliniștea să fie și mai mare, am descoperit că senzația că el se află lângă mine e cumva reconfortantă, de parcă m-ar fi făcut să mă simt mai în siguranță. Oh, grozav.

N-aveam unde să stau în altă parte. M-am așezat tristă lângă vikingul care deținea o parte din mine. Înainte de seara asta, când îl vedeam pe Eric, simțeam doar o plăcere vagă – deși mă gândeam la el poate mai ales cum se gândește o femeie la un bărbat care o să trăiască mai mult decât ea cu câteva secole.

Mi-a amintit că nu era vina lui Eric. Poate că avea interesele lui și era concentrat pe o singură persoană (și anume E-R-I-C), dar nu vedeam cum ar fi putut anticipa intențiile lui André și cum ar fi putut apărea premeditat la timp, ca să se sincronizeze cu el. Deci îi eram foarte îndatorată lui Eric, indiferent din ce punct aș fi privit situația, dar despre asta n-aveam de gând să conversez în prezența reginei și a sus-numitului André.

— Bill încă își vinde micile accesorii pentru computer, jos, făcu Eric către mine.

— Și?

— Mă gândeam că poate te întrebai de ce am apărut eu când erai la ananghie și el nu.

— Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva, am spus, întrebându-mă de ce Eric aducea subiectul ăsta în discuție.

— L-am obligat eu să rămână jos, spuse Eric. La urma urmei, sunt șeriful zonei lui.

Am ridicat din umeri.

— A vrut să mă lovească, zise cu un zâmbet abia perceptibil pe buze. Voia să ia el bomba de la tine și să fie eroul tău. Quinn ar fi făcut și el asta.

— Îmi amintesc că s-a oferit.

— Și eu, spuse Eric.

Părea puțin șocat de faptul ăsta.

— Nu vreau să discutăm acum, am spus, sperând că tonul sugerase destul de clar că vorbeam serios.

Se apropiau zorii zilei și avusesem o noapte agitată (ca să folosesc cel mai blând cuvânt la îndemână). Am reușit să prind privirea lui André și i-am făcut un semn discret către Todd Donati. Încercam să-i sugerez că Donati nu era în întregime OK. De fapt, era întunecat ca un cer care aduce zăpadă.

— Vă rog să ne scuzați, domnule Donati... Ne-a făcut plăcere compania dumneavoastră, dar avem multe de discutat despre planurile noastre pentru mâine-seară, i se adresă André calm, iar Donati se încorda, pentru că simțea că fusese gonit.

— Desigur, domnule André, spuse șeful pazei. Sper să dormiți bine cu toții astăzi și ne vedem mâine-seară.

Se ridică în picioare cu mai mult efort decât ar fi fost necesar și își înăbuși un geamăt surd de durere.

— Domnișoară Stackhouse, sper să depășiți repede experiența neplăcută.

— Mulțumesc, am spus, și Sigebert deschise ușa pentru ca Donati să iasă.

— O să vă rog să mă scuzați, am spus în momentul în care a ieșit. Eu o să mă duc în camera mea acum.

Regina m-a privit tăioasă.

— Te nemulțumește ceva, Sookie? spuse, deși părea că de fapt nu vrea să audă răspunsul meu.

— Vai, dar de ce să fiu nemulțumită? Ador să mi se întâmple lucruri împotriva voinței mele, am spus.

Tensiunea creștea tot mai mult, iar cuvintele se adunau ca lava care erupea dintr-un vulcan, chiar dacă eul meu mai inteligent îmi tot spunea să încetez. Și apoi, am spus foarte tare, fără să mă ascult câtuși de puțin:

— Îmi place să stau pe lângă cei care sunt vinovați de asta. Și mai bine!

Deveneam incoerentă și mă lua valul.

Nu știi ce aș fi spus mai departe dacă Sophie-Anne nu și-ar fi ridicat mâna mică și albă. Părea puțin deranjată, cum ar fi spus bunica mea.

— Presupui că știi despre ce vorbești și că vreau să aud o ființă umană cum țipă la mine, spuse Sophie-Anne.

Ochii lui Eric străluceau de parca ar fi ars o lumânare în spatele lor și era atât de scump încât aș fi putut să mă scufund în el. Doamne, ajută-mă. Mi-am întors privirea către André, care mă examina de parcă s-ar fi gândit de unde să taie cea mai bună bucată de carne. Gervaise și Cleo păreau pur și simplu interesați.

— Scuzați-mă, am spus, întorcându-mă la lumea reală cu un zgomot surd.

Era foarte târziu și eram foarte obosită și noaptea fusese plină de atâtea incidente încât am crezut, pentru o fracțiune de secundă, că o să leșin. Dar cei din familia Stackhouse nu leșină și cred că nici zânele. Era timpul să iau în calcul și acel mic procentaj din moștenirea mea.

— Sunt foarte obosită.

Dintr-odată nu mai aveam nici o putere să lupt. Chiar voiam să mă duc să mă culc. Nimeni n-a spus nimic în timp ce mi-am târât picioarele către ușă, ceea ce a fost aproape un miracol. Deși, după ce am închis-o în spatele meu, am auzit-o pe regină spunând:

— André, explică.

Quinn aștepta lângă ușa camerei mele. Nu știam dacă mai am energia să fiu bucuroasă sau supărată că-l văd. Am scos cârdul și am deschis ușa și după ce m-am uitat înăuntru și am văzut că nu era colega mea (deși m-am întrebat unde umbla, pentru că Gervaise era singur), i-am spus lui Quinn că poate să intre.

— Am o idee, a spus încet.

Am ridicat sprâncenele, prea obosită ca să pot vorbi.

— Hai să ne urcăm în pat și să dormim. Am reușit în cele din urmă să-i zâmbesc.

— E cea mai bună ofertă care mi s-a făcut azi, am șoptit.

În secunda aia am văzut cum aș fi putut ajunge să-l iubesc pe Quinn. Cât a stat el la baie, mi-am scos hainele, le-am împăturit și mi-am pus pijamaua, scurtă și roz, mățăsoasă la atingere.

Quinn a ieșit din baie în chiloți, dar eram prea epuizată ca să apreciez priveliștea. S-a întins în pat în timp ce eu m-am spălat pe dinți și pe față. Apoi m-am strecurat lângă el. S-a întors pe partea lui și și-a desfăcut brațele, iar eu m-am cuibărit acolo. Nu făcusem duș nici unul, dar el îmi mirosea bine: mirosea a ființă vie.

— Frumoasă ceremonia din seara asta, mi-am amintit să spun după ce am stins veioza.

— Mersi.

— Mai e vreuna?

— Da, dacă regina voastră merge la proces. Cum Jennifer Cater a fost ucisă, nu se știe dacă o să se mai țină. Și mâine-seară, după proces, e balul.

— Oho, o să pot să port rochia aia frumoasă. Am simțit o mică plăcere când m-am gândit la asta.

— O să lucrezi?

— Nu, balul e organizat de hotel, spuse. O să dansezi cu mine sau cu vampirul ăla blond?

— Ei, la naiba, am spus, dorindu-mi să nu-mi fi reamintit de povestea asta.

Iar el spuse, la țanc:

— Lasă astea acum, iubito. Suntem aici, acum, în pat împreună, cum ar trebui să fim.

Cum ar trebui să fim. Asta suna bine.

— Ai aflat despre mine în seara asta, nu? Seara fusese plină de atâtea incidente, încât am avut nevoie de o clipă să-mi amintesc că aflasem de lucrurile pe care fusese nevoit să le facă pentru a supraviețui.

Și că avea o soră vitregă. O soră vitregă obraznică, nebună, dependentă și care nu suporta nici să mă vadă.

Aștepta reacția mea, ușor tensionat. Puteam simți asta în mintea și-n corpul lui. Am încercat să mă gândesc la un mod dulce și minunat în care să-i explic ce simt. Eram prea obosită.

— Quinn, n-am nici o problemă cu tine, am spus. L-am sărutat pe obraz, apoi pe gură.

— Chiar nici o problemă. Și o să-mi dau silința să-mi placă și Frannie.

— Of, făcu el, pur și simplu ușurat. Bine, atunci. M-a sărutat pe frunte și am adormit.

Am dormit ca un vampir. Nu m-am trezit ca să mă duc la baie și nici măcar ca să mă întorc pe partea cealaltă. La un moment dat însă, l-am auzit pe Quinn cum sforăie, doar un sunet ușor neregulat, și m-am cuibărit mai aproape de el. S-a oprit, a murmurat ceva și apoi a tăcut.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră când, în sfârșit, m-am trezit de-a binelea. Era ora patru după-amiază; dormisem timp de douăsprezece ore. Quinn nu mai era, dar desenase două buze mari (cu rujul meu) pe o hârtie de la hotel și o lăsase pe perna mea. Am zâmbit. Colega mea de cameră nu se întorsese. Poate își petrecea ziua în sicriul lui Gervaise. M-am cutremurat. „Pe mine una mă lasă rece” am spus cu voce tare, dorindu-mi ca Amelia să fie acolo ca să răspundă. Apropo de Amelia... Mi-am căutat mobilul în poșetă, l-am scos și am sunat-o.

— Salut, spuse. Care-i treaba?

— Ce faci? am întrebat, încercând să nu mă gândesc cât îmi era de dor de casă.

— Îi pieptăn pe Bob, spuse. Avea blana încălțită.

— Și în afară de asta?

— O, am lucrat un pic la bar, zise, de parcă ar fi fost ceva obișnuit.

Am fost șocată.

— Ce-ai făcut la bar?

— Păi am servit băuturi. Ce altceva e de făcut?

— Dar de ce a avut Sam nevoie de tine?

— Frăția organizează un raliu mare în Dallas și Ariene voia să-și ia liber să se ducă cu dobitocul ăla cu care iese ea. Și după aia puștiul lui Danielle a făcut pneumonie. Deci Sam devenise chiar îngrijorat și, cum eu eram în bar, m-a întrebat dacă știu cum se face treaba asta. Și am zis: „Auzi, cât poa' să fie de greu?”

— Mersi, Amelia.

— Aoleo. Cred că n-a fost prea politicoasă să-ntreb asta.

Amelia râse.

— Deci e un pic mai complicat. Toată lumea vrea să vorbească cu tine, dar trebuie să te grăbești și n-ai voie să verși băuturile pe ei și trebuie să ții minte ce bea fiecare și cine plătește fiecare rând și la cine merge nota de plată. Și trebuie să stai în picioare ore întregi.

— Bine ai venit în lumea mea.

— Deci ce mai face Domnul Vărgat? Mi-am dat seama că vorbea despre Quinn.

— Suntem bine, am spus, aproape convinsă că era adevărat. S-a ocupat de o ceremonie mare

aseară; a fost așa mișto. O nuntă de vampiri. Ți-ar fi plăcut la nebunie.

— Și-n seara asta ce e?

— Păi, probabil un proces.

N-aveam chef să explic și, mai ales, la telefon.

— Și un bal.

— Uau, ca-n Cenușăreasa.

— Rămâne de văzut.

— Partea de afaceri cum merge?

— O să-ți spun despre asta când mă întorc, am răspuns, dintr-odată mai puțin veselă. Mă bucur că ai ocupație și mă bucur că totul e în regulă.

— A, Terry Bellefleur a sunat să întrebe dacă vrei un cățeluș. Mai ții minte când a scăpat Annie?

Annie era cățelușa lui Terry, cea foarte scumpă și mult iubită, din rasa Catahoula. Terry venise până la mine acasă s-o caute când a fugit odată, dar până s-o găsească avusese deja câteva întâlniri intime.

— Cum arată cățelușii?

— A spus că trebuie să-i vezi ca să-ți vină să crezi. I-am zis că vii săptămâna viitoare, poate. Nu mi-am luat nici un angajament în numele tău.

— OK.

Am mai sporovăit un minut, dar cum plecasem din Bon Temps de mai puțin de patruzeci și opt de ore, chiar nu erau așa multe de zis.

— Deci, spuse în încheiere. Mi-e dor de tine, Stackhouse.

— Da? Și mie mi-e dor de tine, Broadway.

— Pa. Să nu lași colți ciudați să se atingă de tine. Prea târziu pentru asta.

— Pa. Să nu verși bere pe șerif.

— Dacă fac asta, o să fie intenționat.

Am râs, pentru că și eu aveam chef să-l înmoi pe Bud Dearborn. Mă simțeam bine când am închis. Am ezitat dacă să comand ceva de la room-service. Nu era un lucru pe care să-l fac în fiecare zi; sau în fiecare an. De fapt nu-l făceam deloc. Am avut un pic emoții să-l las pe chelner în cameră, dar chiar atunci intră și Caria. Era mușcată toată și purta rochia din seara trecută.

— Ce bine miroase, spuse, iar eu i-am întins un croasant.

Mi-a băut sucul de portocale și eu am luat cafeaua. A ieșit bine. Caria a vorbit cât pentru amândouă și mi-a povestit despre lucrurile pe care le experimentase. Părea să nu-și dea seama că fusesem cu regina când a fost descoperit măcelul grupului lui Jennifer Cater și, deși auzise că eu descoperisem bomba Dr. Pepper, mi-a povestit totul, de parcă eu nu fusesem acolo. Poate că n-a avut voie să vorbească atât timp cât a stat cu Gervaise și cuvintele s-au adunat, pur și simplu.

— Cu ce te îmbraci la balul de diseară? am spus, punând de fapt o întrebare de complezență.

Mi-a arătat rochia, care era neagră cu paiete și aproape inexistentă deasupra taliei, ca toate costumațiile ei de seară. Caria credea că trebuie să-și pună în evidență toate „calitățile”.

A cerut să vadă și rochia mea și am făcut amândouă comentarii nesincere despre ce gusturi bune avea cealaltă.

Am folosit baia pe rând, bineînțeles, iar eu nu eram obișnuită cu asta. Eram exasperată de cât timp avea nevoie Caria să stea acolo. Speram să nu consume apa caldă a întregului oraș. Evident că mai rămăsese destulă și, deși etajera de la baie era plină cu cosmeticele ei, am reușit să mă spăl și să mă machiez la timp. În cinstea frumoasei mele rochii am încercat să-mi ridic părul, dar nu mă pricep la nimic mai sofisticat decât o coadă de cal. Așa că părul a rămas desfăcut. M-am machiat un pic mai puternic decât în timpul zilei și mi-am pus niște cercei mari despre care Tara îmi spusese că se potrivesc numai bine. Am mișcat capul de probă și m-am uitat la ei cum se balansează și strălucesc. Erau argintii cu alb, ca mărgeluțele de pe rochia mea de seară. Pe care era timpul să mi-o pun, mi-am spus, gândindu-mă deja cum o să-mi stea.

Trăsnet! Rochia era albastru-deschis și avea periute aurii și albe, și era decoltată în față și în spate exact cât era nevoie. Avea un sutien încorporat, așa că n-a fost nevoie să-mi pun unul. Mi-am luat niște bikini albaștri care să nu se vadă prin rochie. Apoi ciorapii. Apoi pantofii, care aveau tocuri cui

și erau argintii.

Îmi făcusem unghiile cât timp Femeia Apelor stătuse la duș. M-am dat cu ruj și m-am privit pentru o ultimă dată în oglindă.

Caria spuse:

— Arăți foarte drăguț, Sookie.

— Mersi.

Știam că am un zâmbet mare. E minunat să te aranjezi din când în când. Mă simțeam de parcă partenerul meu la bal urma să vină să mă ia și să-mi aducă un buchețel pe care să mi-l prind la piept. JB mă însoțise la balul de absolvire a liceului, deși îl invitaseră și alte fete pentru că ar fi arătat atât de bine în poze. Mătușa mea, Linda, îmi făcuse rochia.

Și, după asta, gata cu rochiile făcute acasă.

Cineva bătu în ușă, iar eu m-am uitat cu emoție în oglindă. Era Gervaise, care voia să vadă dacă iubita lui era gata. Caria zâmbi și se întoarse, pentru a savura admirația care i se cuvenea, iar Gervaise o sărută pe obraz. Nu eram prea impresionată de caracterul lui Gervaise și nici fizic nu prea era genul meu, cu fața lui mare și docilă și mustața subțire, dar trebuia să recunosc că era generos: îi puse Cariei la încheietură o brățară solidă cu diamante, atunci și acolo, atât de degajat de parcă i-ar fi dat un fleac. Caria încercă să-și rețină încântarea, dar renunță repede și se aruncă de gâtul lui Gervaise. Am fost stânjenită să mă aflu în cameră, pentru că unele dintre numele de alint pe care le folosea în timp ce-i mulțumea erau anatomic corecte, într-un fel.

După ce au plecat, foarte încântați unul de celălalt, am rămas în mijlocul dormitorului. Nu voiam să mă așez îmbrăcată cu rochia asta decât atunci când chiar aș fi fost nevoită, pentru că știam c-o să se boțească și o să pierd senzația aia de perfecțiune. Deci nu prea aveam mare lucru de făcut, doar să încerc să nu mă enervez pe dezastrul pe care îl lăsase Caria înjumătățea ei și să nu mă simt pierdută. Sigur promisesese Quinn c-o să vină în cameră după mine? Nu stabiliserăm să ne întâlnim jos, nu?

Din poșeta mea se auzi un zgomot și mi-am amintit că îndesasem acolo pagerul reginei. Of, nu se poate!

„Vino imediat” spunea mesajul. „Procesul e acum.”

În același moment sună și telefonul din cameră. Am ridicat, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Iubito, spuse Quinn, îmi pare rău. În caz că n-ai auzit, consiliul a decis că regina trebuie să meargă la proces, chiar acum, și trebuie să te grăbești să vii și tu. Îmi pare rău, spuse din nou. Mă ocup de organizare, trebuie să lucrez. Poate n-o să țină mult.

— OK, am spus încet, apoi el închise.

Se duse seara mea sclipitoare cu noul iubit.

Dar, la naiba. N-aveam de gând să mă schimb în ceva mai puțin festiv. Toți ceilalți vor fi îmbrăcați în haine de petrecere și, chiar dacă rolul meu în seara asta se schimbă, meritam și eu să arăt bine. Am coborât cu liftul împreună cu un angajat al hotelului, care nu putea să-și dea seama dacă eram om sau vampir și era foarte neliniștit în prezența mea. Mă amuză întotdeauna când oamenii nu-și dau seama. Pentru mine, vampirii strălucesc, așa, un pic.

André mă aștepta când am coborât din lift. Era mai tulburat decât îl văzusem vreodată; mi-am dat seama de starea lui pentru că-și tot încleșta și descleșta mâinile și-și mușcase buza până la sânge, deși vedeam cu ochiul liber cum se vindecă imediat. Înainte de seara trecută, André pur și simplu îmi crea un sentiment de neliniște. Acum îl uram. Dar evident că trebuia să las problemele personale pentru altă dată.

— Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă. Sookie, trebuie să afli tot ce poți. Avem mai mulți dușmani decât bănuiam.

— Credeam că n-o să mai fie proces după ce Jennifer a fost ucisă. Din moment ce era principalul acuzator al reginei...

— Așa am crezut cu toții. Sau, dacă ar fi fost proces, ar fi însemnat o simplă formalitate, pentru a se renunța la acuzații. Dar când am coborât în seara asta, ne așteptau aici. Au amânat balul ca să se ocupe de asta. Ia-mă de braț, spuse, iar eu am fost atât de surprinsă de invitație, încât mi-am trecut brațul pe sub al lui.

— Zâmbește, spuse. Trebuie să pari increzătoare. Și am pășit în sala de conferințe cu chipurile

îndrăznețe – eu și bunul meu prieten André.

Aveam noroc că eram expertă în zâmbetele nesincere, pentru că mă aflam într-un veritabil maraton al păstrării aparențelor. Toți vampirii și însoțitorii lor umani se dădeau la o parte să ne facă nouă loc. Unii zâmbeau și ei, deși nu foarte încântați, iar alții păreau puțin nerăbdători, de parcă erau pe punctul de a vedea un film foarte lăudat.

Iar valul de gânduri m-a copleșit. Zâmbeam și înaintam automat în timp ce ascultam. Drăguță... o să vadă Sophie-Anne ce i se pregătește... poate îl sun pe avocatul ei să văd dacă e deschisă la o abordare din partea regelui nostru... mișto țâțe... omul meu are nevoie de un telepat... am auzit că și-o trage cu Quinn... am auzit că și-o trage cu regina și cu puiuțu' de André... au găsit-o într-un bar... Sophie-Anne e terminată, așa îi trebuie... am auzit că și-o trage cu Cataliades... ce proces idiot... sper să aibă mâncare la petrecere, mâncare de oameni...

Și așa mai departe. Unele erau legate de mine, de regină și/sau André, altele erau simple gânduri ale unor oameni care se saturaseră de așteptat și voiau ca petrecerea să înceapă mai repede.

Am îndurat toate astea până când am ajuns în încăperea unde se ținuse nunta. Aici erau aproape numai vampiri. O absență notabilă: chelnerii umani și orice alt angajat uman al hotelului. Cei care circulau cu tăvi cu băuturi erau cu toții vampiri. În sala asta aveau să se întâmple lucruri care nu erau pentru spectatori umani. Dacă ar fi fost posibil să fiu și mai neliniștită, aș fi fost.

Am văzut că iubitul meu Quinn fusese ocupat. Platforma de jos fusese rearanjată, ankh-ul fusese mutat de acolo și aduse în loc două pupitre. În locul în care Mississippi și iubitul lui își făcuseră jurămintele, cam la jumătatea distanței dintre cele două pupitre, se afla un scaun ca un tron. În el stătea o femeie bătrână, cu părul alb și sălbatic. Nu văzusem niciodată un vampir care să fi fost transformat când era atât de bătrân și cred că mi-am jurat că n-o să vorbesc cu ea, îi spusese destul lui André.

— E Bătrâna Pitie, spuse absent.

Se uita în mulțime, încercând s-o găsească pe Sophie-Anne, am presupus. L-am zărit pe Johan Glassport, care avea să aibă parte până la urmă de momentul lui de glorie în lumina reflectoarelor. Restul grupului din Louisiana era cu avocatul ucigaș; erau toți în afară de regină, Eric și Pam, pe care i văzusem lângă scenă.

André și cu mine ne-am așezat în partea din dreapta. În stânga stăteau câțiva vampiri care nu ne simpatizau. Liderul lor era Henrik Feith, care se transformase dintr-un pisoiaș speriat și panicat într-un bulgăre de ură. Se uita la noi fioros și mai că nu scuipa flăcări.

— Ce naiba l-a apucat pe-ăsta? mârâi Cleo Babbitt, care se trânti în scaunul din dreapta mea. Regina se oferă să-l ia sub aripă când e singur și lipsit de apărare și așa îi mulțumește?

Cleo purta un smoching tradițional și arăta super în el. Severitatea costumației i se potrivea. Păpușelul ei arăta mult mai feminin decât ea. M-am mirat de prezența lui în mulțime, formată în întregime din supranaturali, dintre care o majoritate copleșitoare erau vampiri. Diantha s-a întins din rândul din spatele meu ca să mă bată pe umăr. Purta o bustieră roșie cu volane negre și o fustă neagră din tafta, cu volane și asta. În bustieră nu era însă prea mult bust ca s-o umple. În mână ținea un joc electronic de dimensiuni reduse.

— Sal'tare, a spus, iar eu am făcut efortul să-i zâmbesc.

Apoi s-a întors la jocul ei.

— Ce ni se întâmplă dacă Sophie-Anne o să fie găsită vinovată? întrebă Cleo și noi am rămas cu toții tăcuți.

Ce ni s-ar întâmpla dacă Sophie-Anne ar fi condamnată? Cu poziția slăbită a statului Louisiana și scandalul din jurul morții lui Peter, toți eram supuși unor riscuri destul de serioase.

Nu știu de ce nu mă gândisem la asta mai înainte, dar nu mă gândisem.

Într-o clipă, mi-am dat seama că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să-mi fac griji deoarece crescusem ca un cetățean uman liber al Statelor Unite; nu eram obișnuită să-mi fac griji că soarta mea e sub semnul întrebării. Bill se alăturase micului grup din jurul reginei. M-am uitat pe furiș la el, de cealaltă parte a încăperii, și am văzut cum a îngenuncheat, împreună cu Pam și Eric. André sări de la locul lui din stânga mea și, cu o mișcare de-a lui fulgerătoare, traversă sala și se așeză în genunchi alături de ei. Regina stătea în fața lor ca o zeiță romană care își primea ofrandele. Cleo îmi urmări

privirea și ridică din umăr. Ea n-avea de gând să îngenuncheze deloc.

— Cine e în consiliu? am întrebat-o pe femeia-vampir cu părul negru, iar ea dădu din cap spre grupul de cinci vampiri așezați chiar lângă scena joasă, în fața Bătrânei Pitii.

— Regii statelor Kentucky, Wisconsin, Missouri și reginele din Iowa și Alabama, spuse, arătându-i cu degetul pe rând.

Singurul pe care îl întâlnisem era Kentucky, deși am recunoscut-o și pe înflăcărată Alabama din discuția ei cu Sophie-Anne.

Avocatul celeilalte părți i s-a alăturat lui Johan Glassport pe scenă. Ceva din avocatul Arkansasului mi-a amintit de domnul Cataliades și, când a înclinat din cap în direcția noastră, am văzut că domnul Cataliades i-a răspuns cu același gest.

— Sunt rude? am întrebat-o pe Cleo.

— Cumnați, răspunse ea, lăsându-mă să-mi imaginez cam cum ar arăta o femeie-demon.

În mod sigur nu arătau toate ca Diantha.

Quinn sări pe scenă. Purta un costum gri, cămașă albă și cravată, și ducea un toiag lung, sculptat. Îl chemă pe Isaiah, regele statului Kentucky, care pluti până pe scenă. Cu un gest ceremonios, Quinn îi înmâna toiagul lui Kentucky, care era îmbrăcat mult mai cu gust decât mai devreme. Vampirul bătu cu toiagul în podea și în sală se făcu liniște. Quinn se retrase în partea din spate a scenei.

— Eu sunt ofițerul ales al acestei sesiuni judecătorești, anunță Kentucky, cu o voce care ajunsese cu ușurință în toate colțurile încăperii.

Ridică toiagul, astfel încât să nu poată fi ignorat.

— Conform tradițiilor rasei vampirilor, vă chem pe toți să fiți martori la procesul lui Sophie-Anne Leclercq, regina Louisianei, acuzată că și-a ucis soțul oficial, Peter Threadgill, regele Arkansasului.

Cuvintele sunau foarte solemn, rostite cu vocea adâncă și răspicată a lui Kentucky.

— Îi rog pe avocații celor două părți să se pregătească să-și prezinte cazurile.

— Eu sunt pregătit, spuse avocatul pe jumătate demon. Sunt Simon Maimonides și reprezint statul păgubit Arkansas.

— Eu sunt pregătit, spuse avocatul nostru criminal, citind dintr-o foaie. Sunt Johan Glassport și o reprezint pe văduva păgubită, Sophie-Anne Leclercq, acuzată pe nedrept de uciderea soțului ei oficial.

— Bătrână Pitie, ești gata să auzi cazul? întrebă Kentucky, iar baba își întoarse capul spre el.

— E oarbă? am șoptit.

Cleo dădu din cap în semn că da.

— Din naștere, spuse.

— Cum de e ea judecătoarea? am întrebat. Dar privirile sticloase ale vampirilor din jurul nostru mi-au reamintit că datorită auzului lor era de prisos să vorbesc în șoaptă și ar fi fost politicos să tac.

— Da, răspunse Bătrâna Pitie, sunt gata să aud cazul.

Avea un accent puternic pe care n-am reușit să-l identific. Mulțimea se foi neliniștită. OK, să începă jocul.

Bill, Eric și Pam se așezară lângă perete, iar André veni să stea lângă mine.

Regele Isaiah bătu din nou cu toiagul în podea.

— Acuzata să fie adusă în față, spuse pe un ton dramatic.

Sophie-Anne, foarte grațioasă, urcă pe scenă escortată de doi gardieni. Ca toți ceilalți, se pregătise și ea de bal și era îmbrăcată în purpuriu. M-am întrebat dacă această culoare regală era o coincidență. Probabil că nu. Aveam senzația că Sophie-Anne își aranja propriile coincidențe.

Rochia avea guler înalt, mâneci lungi și chiar și trenă.

— E frumoasă, spuse André, plin de venerație. Bine, bine. Eu aveam mai multe pe cap decât s-o admir pe regină. Gardienii erau cele două britlingene, probabil obligate de Isaiah să se ocupe de asta. Se pare că-și luaseră și o armură de gală în bagajul imens. Era tot neagră, dar avea o strălucire ștearsă, ca o apă întunecată care se mișcă ușor. Era la fel de strâmtă ca prima armură. Clovache și Batanya o ridicară pe Sophie-Anne pe platforma joasă și apoi se retraseră un pic. În felul ăsta erau aproape și de prizonieră și de angajatorul lor, deci toate se potriveau de minune, cred, din punctul lor de vedere.

— Henrik Feith, prezintă-ți cazul, spuse Isaiah fără să mai lungească vorba.

Pledoaria lui Henrik era lungă și înflăcărată și plină de acuzații. Pe scurt, spuse că Sophie-Anne s-

a măritat cu regele lui, a semnat toate contractele obișnuite, iar apoi l-a împins pe Peter în lupta care i-a fost fatală, în ciuda temperamentului său angelic și a adorației față de noua lui regină. Suna de parcă Henrik ar fi vorbit de Kevin și Britney și nu despre doi vampiri bătrâni și șmecheri.

Bla, bla, bla. Avocatul lui Henrik îl lăsa să tot zică, iar Johan n-a avut nici o obiecție la afirmațiile puternic colorate ale lui Henrik. Johan credea (am verificat) că Henrik va pierde din simpatia auditoriului dacă este atât de pornit și de nesăbuit – și plictisitor pe deasupra – și cam avea dreptate, dacă mișcărilor ușoare și foiala mulțimii erau de luat în calcul.

— Și acum, spuse Henrik în încheiere, cu firave lacrimi roz curgându-i pe obraz, am mai rămas doar câțiva în întregul stat. Ea, care mi-a ucis regele și pe locotenentul său, Jennifer, mi-a oferit un loc în suita ei. Și aproape că am fost îndeajuns de slab cât să accept, de teamă să nu rămân al nimănu.

Dar e o minciună și o să măucidă și pe mine.

— Cineva i-a spus asta, am murmurat.

— Cum?

Gura lui André era chiar lângă urechea mea. Nu e ușor să porți o conversație secretă într-un grup de vampiri.

Am ridicat o mână ca să-i cer să rămână tăcut. Nu, nu ascultam creierul lui Henrik, ci pe al avocatului său, care nu avea atâta sânge de demon pe cât avea Cataliades. Fără să-mi dau seama că asta fac, m-am întins în față în scaun și mi-am lungit gâtul către scenă ca să aud mai bine. Să aud cu creierul, adică.

Cineva îi spusese lui Henrik Feith că regina plănuia să-l omoare. El ar fi fost dispus să renunțe la proces, pentru că moartea lui Jennifer Cater eliminase principalul acuzator. El nu ajunsese niciodată suficient de sus în ierarhie încât să spere la mantia de conducător; n-avea nici inteligența și nici dorința necesare. Mai degrabă ar fi servit-o pe regină. Dar dacă ea chiar voia să-l omoare... o să încerce el primul s-o omoare pe ea prin singura modalitate care-l putea ține în viață, adică prin lege.

— Nu vrea să te omoare, am strigat, fără să-mi dau seama ce fac.

Nici măcar n-am realizat că m-am ridicat în picioare până să simt că toți cei din public mă priveau ciudat. Henrik Feith se holba la mine împietrit, cu gura căscată.

— Spune-ne cine ți-a zis asta și vom ști cine a ucis-o pe Jennifer Cater, pentru că...

— Femeie, spuse o voce puternică care mă făcu să amuțesc. Taci din gură. Cine ești și ce drept ai să intervii în acest proces solemn?

Pitia era surprinzător de puternică pentru cineva care arăta așa de fragil ca ea. Se aplecă în față în tronul ei, uitându-se în direcția mea cu ochii ei orbi.

OK, să stau într-o încăpere plină cu vampiri și să le întrerup ritualul era un mod destul de bun de a atrage pete de sânge pe toată rochia mea cea nouă și elegantă.

— N-am nici un drept, Maiestate, am spus, și, de la câțiva metri în stânga mea, am auzit-o pe Pam chicotind. Dar știu adevărul.

— Aha, atunci eu n-am nici un rol în demersul acesta, nu? croncăni Bătrâna Pitie cu accentul ei pronunțat. De ce am mai ieșit din peștera mea ca să judec?

Într-adevăr, de ce?

— Poate că eu aud adevărul, dar nu stă în puterea mea să fac dreptate, am spus sinceră.

Pam chicoti din nou, știam că ea e. Eric se așezase inițial lângă Pam și Bill, dar acum veni mai în față. Îi puteam simți prezența, rece și fermă, foarte aproape de mine. Nu știu cum. Dar o simțeam, totuși, simțeam cum crește o putere în mine, acolo unde până acum era doar un tremurat. Eric îmi dăduse suficient sânge încât să pot spune, din punctul de vedere al hemoglobinei, că devenisem aproape vampir; și darul meu ciudat alunecase pe un teritoriu fatal. Nu citeam gândurile avocatului lui Henrik, ci chiar pe ale lui Henrik.

— Atunci vino și spune-mi ce trebuie să fac, spuse Bătrâna Pitie cu un sarcasm atât de ascuțit, încât ar fi putut străpunge o halcă de carne.

Aș fi avut nevoie de o săptămână sau două ca să trec peste șocul cumplitei mele suspiciuni și mi se întărise convingerea că trebuia să-l omor pe Andre, poate și pe Eric, chiar dacă o parte din mine ar plânge după această pierdere.

Am avut douăzeci de secunde întregi să mă gândesc la asta.

Cleo mă ciupi.

— Vaco, spuse furioasă. O să strici tot.

Am ieșit în marginea din stânga a rândului și, în drum, l-am călcat pe Gervaise. Am ignorat privirea lui rece și gestul lui Cleo. Cei doi erau purici în comparație cu alte puteri care ar fi vrut primele o bucată din mine. Și Eric păși în urma mea. Spatele îmi era acoperit.

M-am îndreptat spre platformă și-mi era greu să-mi dau seama ce credea Sophie-Anne despre această nouă întorsătură pe care o luase procesul ei neașteptat. M-am concentrat asupra lui Henrik și a avocatului său.

— Henrik crede că regina a pus pe cineva să-l omoare. I s-a spus asta ca să depună mărturie împotriva ei în legitimă apărare, am zis.

Acum eram în spatele scaunelor judecătorilor de pe podea, cu Eric lângă mine.

— Regina nu și-a pus în gând să mă omoare? spuse Henrik, părând plin de speranță, confuz și trădat, toate în același timp.

Ceea ce era foarte mult pentru un vampir, din moment ce expresia feței nu era mijlocul lor de comunicare preferat.

— Nu. A fost sinceră când s-a oferit să te ia pe lângă ea.

L-am privit fix în ochi ca să introduc sinceritatea mea în creierul lui speriat. Ajunsesem aproape drept în fața lui.

— Probabil că și tu minți. Că doar ești angajata ei.

— Îmi este permis să zic și eu ceva? zise Bătrâna Pitie, cu sarcasm acid.

Ups. Urmă o tăcere ca de gheață.

— Ești clarvăzătoare? întrebă, vorbind foarte rar, ca s-o pot înțelege.

— Nu, doamnă, sunt telepată.

De aproape, Bătrâna Pitie arăta chiar și mai bătrână, ceea ce credeam că nu e posibil.

— Poți să citești gânduri? Gândurile vampirilor?

— Nu, doamnă, acestea sunt singurele pe care nu le pot citi, am spus foarte fermă. Am pus cap la cap toate ideile astea din gândurile avocatului.

Domnul Maimonides nu era prea bucuros să audă asta.

— Tu știai toată povestea? îl întrebă pe avocat Bătrâna P.

— Da, răspunse. Știam că domnul Feith se simte amenințat cu moartea.

— Și știai că regina s-a oferit să-l primească în serviciul ei?

— Da, mi-a zis el că așa i-a spus.

A rostit asta pe un ton atât de îndoielnic, încât nu trebuia să fii B.P. ca să citești printre rânduri.

— Și tu n-ai crezut cuvântul unei regine-vampir? OK, asta fusese o lovitură pentru Maimonides.

— Am simțit că e de datoria mea să-mi protejez clientul, Bătrână Pitie.

Găsise exact nota de demnitate umilă care se cerea.

— Hmm, spuse B.P., la fel de sceptică pe cât mă simțeam și eu.

— Sophie-Anne Leclercq, e rândul tău să-ți prezinți varianta.

Sophie-Anne spuse:

— E adevărat ce a declarat Sookie. I-am oferit lui Henrik un loc la mine și protecție. Când vom ajunge și la chemarea martorilor, Bătrână Pitie, vei auzi că Sookie e martora mea și că a fost prezentă la lupta finală dintre poporul lui Peter și al meu. Deși am știut că Peter se însurase cu mine cu un interes ascuns, n-am ridicat un deget împotriva lui până când au atacat ai lui, în noaptea în care ne celebrăm uniunea. Au fost niște împrejurări care au făcut ca momentul pe care și l-a ales ca să pună mâna pe mine să nu fie cel mai bun și, în consecință, ai lui au murit și majoritatea dintre ai mei au supraviețuit. Și, de fapt, a început atacul când acolo se aflau și alții, cu sânge diferit de al nostru.

Sophie-Anne reuși să pară șocată și întristată.

— În toate aceste luni mi-am dat silința ca apele să se liniștească.

Credeam că reușisem să scot majoritatea oamenilor și vârcolacilor afară de acolo înainte să înceapă măcelul, dar se pare că mai rămăseseră câțiva.

Probabil că acum nu mai „rămăseseră” deloc.

— Din seara aceea și până acum ai suferit multe alte pierderi, observă Bătrâna Pitie.

Părea chiar că o susține.

Începeam să simt că ploile se aranjau în favoarea lui Sophie-Anne. Cât de important era faptul că regele din Kentucky, care o curta pe Sophie-Anne, era membrul consiliului care se ocupa de această acțiune în instanță?

— După cum ai spus, am suferit multe pierderi – în ceea ce privește și poporul meu și avutul meu, încuviință Sophie-Anne. De aceea am nevoie de moștenirea de la soțul meu, la care am dreptul conform înțelegerii de căsătorie. El credea că va moșteni bogatul regat al Louisianei, acum eu aș fi bucuroasă dacă aș putea obține săracul regat al Arkansasului.

Urmă o pauză lungă.

— Să o chemăm pe martora noastră? întrebă Johan Glassport.

Părea foarte ezitant și nesigur pentru un avocat. Dar în această sală de judecată nu era greu de înțeles de ce.

— E deja aici și a fost martoră la moartea lui Peter.

Întinse mâna către mine, iar eu am urcat pe platformă. Sophie-Anne părea relaxată, dar Henrik Feith, la câțiva centimetri în stânga mea, se ținea cu mâinile de brațele scaunului.

Din nou tăcere. Bătrâna își ținea capul în jos, iar părul sălbatic îi acoperea fața. Apoi se îndreptă, iar ochii ei goi priveau către Sophie-Anne.

— Arkansasul este al tău prin lege și acum ai toate drepturile asupra lui. Te declar nevinovată de complot pentru asasinarea soțului tău, spuse calmă Bătrâna Pitie.

Păi... uraaa! Eram suficient de aproape ca să văd că Sophie-Anne făcu ochii mari de ușurare și surprindere, iar Johan Glassport zâmbi discret în pupitru. Simon Maimonides se uită în jos la cei cinci judecători ca să vadă cum reacționează la sentința care fusese dată și, cum nici unul dintre ei n-a scos nici un cuvânt de protest, avocatul ridică din umeri.

— Acum, Henrik, cârâi Bătrâna Pitie, siguranța ta e asigurată. Cine ți-a spus minciuni?

Henrik nu părea nici pe departe liniștit. Părea un prost speriat. Se ridică în picioare și veni lângă mine.

Henrik era mai deștept decât noi. O săgeată străbătu aerul.

Următoarea expresie care i s-a văzut pe chip a fost una de groază totală. A privit în jos, iar noi toți i-am urmărit privirea. O săgeată subțire de lemn îi ieșea din piept și, în momentul în care ochii lui au văzut-o, Henrik și-a ridicat mâna să o atingă și s-a clătinat. O mulțime umană ar fi izbucnit în haos, dar vampirii s-au aruncat la podea aproape în liniște. Singura persoană care a țipat a fost Bătrâna Pitie oarbă, care cerea să știe ce se întâmplase și de ce toată lumea era atât de tensionată. Cele două britlingene au sărit pe scenă, s-au dus spre Kentucky și s-au așezat în fața lui, cu armele în mâini și pregătite de atac. André efectiv a zburat din scaunul său din public și a aterizat în fața lui Sophie-Anne. Iar Quinn a străbătut scena rapid, cu pași mari, ca să mă tragă pe mine la pământ, și a încasat a doua săgeată, cea de rezervă, care îi era destinată lui Henrik. Fusese inutilă. Henrik era deja mort când a căzut pe podea.

Capitolul 14

BATANYA A ARUNCAT O STEA și l-a ucis pe asasin. Stătea cu fața la mulțime, așa că l-a văzut pe vampirul care rămăsese în picioare după ce toți ceilalți se aruncaseră prudenți la podea. Acest vampir nu trăgea săgețile cu un arc; le arunca, și de aceea a reușit să treacă neobservat. Chiar și în grupul acesta, cineva care avea la el un arc ar fi atras măcar puțin atenția.

Numai un vampir putea să arunce o săgeată și săucidă pe cineva. Poate că numai un britlingen putea să arunce o stea cu colțurile ascuțite ca lamele în așa fel încât să decapiteze un vampir.

Mai văzusem vampiri decapitați înainte și nu se face atâta mizerie pe cât te-ai aștepta; nu ca atunci când i se taie capul unui om. Dar nici plăcut nu e și, când am văzut cum se rostogolește capul de pe umeri pe podea, am avut un moment de greată cumplită. M-am dus de-a bușilea până la Quinn să văd în ce stare e.

— Nu e grav, a spus imediat. Nu e grav, e în umăr, nu în inimă.

S-a rostogolit, ca să se așeze pe spate. Vampirii din Louisiana au sărit cu toții pe platformă s-o înconjoare pe regină, doar la o secundă după André. După ce s-au asigurat că pericolul fusese îndepărtat, s-au strâns în jurul nostru.

Cleo și-a aruncat jacheta smochingului și și-a smuls cămașa albă plisată. A împăturit-o și a făcut din ea un tampon cu mișcări atât de rapide încât cu greu am putut să urmăresc.

— Ține asta, mi-a zis, și mi-a dat-o mie, luându-mi mâna ca să mi-o așeze aproape de rană. Pregătește-te să apeși tare.

N-a așteptat să confirm că așa voi face.

— Tu rezistă acolo, i-a spus lui Quinn.

Și și-a pus mâinile puternice pe umerii lui ca să-l țină, în timp ce Gervaise a tras săgeata afară.

Quinn a scos un răget, în mod nu foarte surprinzător. Următoarele câteva minute au fost destul de grele. Eu am apăsat tamponul pe rană, iar Cleo, în timp ce-și puneja jacheta peste sutienul de dantelă neagră, i-a ordonat lui Hervé, amantul ei uman, să-și doneze și el cămașa. Trebuie să spun că acesta și-a smuls-o imediat. A fost ceva chiar șocant să văd un piept păros dezgolit în mijlocul acestor finețuri de seară. Și a fost foarte ciudat că am remarcat asta după ce tocmai văzusem cum capul unui tip îi zboară de pe umeri.

Am știut că Eric este lângă mine înainte să vorbească, pentru că m-am simțit mai puțin speriată. A îngenuncheat, ca să fie la nivelul meu. Quinn se concentra să nu țipe și avea ochii închiși de parcă ar fi fost inconștient și se mai întâmplau încă multe în jurul meu. Dar Eric era chiar lângă mine și mă simțeam... nu chiar calmă, dar mai puțin agitată. Pentru că era el acolo. Detestam asta.

— O să se facă bine, spuse Eric.

Nu părea deosebit de bucuros, dar nici dezamăgit.

— Bine, am spus.

— Știu, n-am prevăzut ce-o să se întâmple.

— Aha, și te-ai fi aruncat în fața mea?

— Nu, spuse Eric simplu. Pentru că s-ar fi putut întâmpla să fiu lovit în inimă și să mor. Dar m-aș fi năpustit să te trag din calea săgeții dacă aș fi avut timp.

Nu știam ce să mai zic.

— Știu că e posibil să mă urăști că te-am salvat de mușcătura lui André, spuse încet, dar eu chiar sunt cel mai puțin rău dintre cele două rele.

M-am uitat lung la el, dintr-o parte.

— Știu, am zis, în timp ce sângele lui Quinn din tamponul improvizat îmi păta mâinile. Nu cred că aș fi preferat să mor mai degrabă decât să fiu mușcată de André, dar eram pe aproape.

A râs, iar Quinn a deschis încet ochii.

— Vârcolacul își recapătă cunoștința, spuse Eric. Îl iubești?

— Nu știu încă.

— Dar pe mine m-ai iubit?

Sosi o echipă de brancardieri. Bineînțeles că aceștia nu erau paramedici obișnuiți. Paramedicii obișnuiți nu ar fi fost bineveniți în hotel. Erau vârcolaci și teriantropi care lucrau pentru vampiri, iar

șefă lor, o tânără care arăta ca un urs de pluș, spuse:

— O să avem grijă să se vindece în timp record, doamnă.

— O să vin să văd cum se simte mai târziu.

— O să avem grijă de el, spuse. O să-i fie bine în mijlocul nostru. E un privilegiu să avem grijă de Quinn.

Quinn dădu aprobator din cap.

— Gata, puteți să mă mutați, zise, dar cu dinții încleștați.

— Ne vedem mai târziu, am spus, luându-l de mână. Ești cel mai curajos dintre curajoși, Quinn.

— Iubito, zise mușcându-și buza de jos de durere. Să fii atentă.

— Nu-ți face griji pentru ea, spuse un tip negru cu o tunsoare afro scurtă. Are gardieni.

Îl privi rece pe Eric. Eric întinse mana, iar eu am apucat-o, ca să mă pot ridica în picioare. Mă dureau un pic genunchii după întâlnirea cu podeaua tare.

După ce l-au pus pe targa și l-au ridicat, Quinn păru că-și pierde din nou cunoștința. Am vrut să mă duc după el, dar negrul și-a întins brațul. Arăta ca de abanos sculptat, mușchii erau foarte bine conturați.

— Soro, tu stai aici, spuse. De-acum e treaba noastră. Am urmărit cum îl duc de acolo. După ce nu i-am mai văzut, m-am uitat în jos, la rochie. Incredibil, dar era în regulă. Nici murdară, nici pătată de sânge, ci doar puțin șifonată. Eric aștepta.

— Dacă te-am iubit?

Știam că Eric n-o să renunțe, așa că ar fi fost cazul să mă gândesc la un răspuns.

— Poate. Într-un fel. Dar știam tot timpul că oricine ar fi fost cu mine, nu era adevăratul Eric. Și am știut că, mai devreme sau mai târziu, o să-ți amintești cine erai și ce erai.

— Se pare că n-ai răspunsuri cu da și nu legate de bărbați, comentă el.

— Se pare că nici tu nu prea știi ce simți pentru mine, am răspuns.

— Ești un mister. Cine era mama ta și cine era tatăl tău? Da, știu, o să spui că te-au crescut de copil și că au murit când tu aveai o vârstă fragedă. Îmi amintesc că mi-ai spus povestea. Dar nu știu cât e de adevărată. Dacă este, atunci când a intrat sângele de zână în familia voastră? A venit de la unul dintre bunici? Eu asta cred.

— Și de ce e asta treaba ta?

— Știi că-i treaba mea, acum că suntem legați.

— O să se stingă legătura asta? O să se stingă, nu? N-o să fim mereu așa.

— Mie îmi place să fim așa. Și ție îți place, spuse și părea al naibii de sigur.

— Cine era vampirul care a încercat să ne omoare? am întrebat, ca să schimb subiectul.

Speram că nu are dreptate și oricum, din punctul meu de vedere, ne spuseseam tot ce era de spus pe marginea subiectului.

— Să mergem să vedem, spuse, și mă luă de mână. M-am dus după el pur și simplu pentru că voiam să știu.

Batanya stătea lângă corpul vampirului, care își începuse deja rapida dezintegrare tipică. Își recuperase steaua și acum o lustruia de pantaloni.

— Bună aruncare, spuse Eric. Cine era? Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Tipul cu săgețile, tot ce știu și tot ce mă interesează.

— Era singurul?

— Da.

— Poți să-mi spui cum arăta?

— Eu am stat chiar lângă el, interveni un vampir mititel.

Era foarte slab și înalt cam de un metru și jumătate. Părul lung îi atârna pe spate. Dacă ar fi fost trimis la închisoare, probabil că ar fi apărut unii să bată la ușa celulei lui în mai puțin de treizeci de minute. Ar fi fost dezamăgiți, bineînțeles, dar pentru un ochi neatent, chiar părea cea mai ușoară țintă din lume.

— Era un tip puternic. Și nu era îmbrăcat de sărbătoare. Pantaloni de doc și o cămașă în dungi... după cum se vede.

Deși corpul se înnegrea și se dezintegra, cum se întâmplă cu cadavrele vampirilor, hainele,

evident, erau intacte.

— Poate are un permis de conducere? am sugerat. Era ceva aproape natural pentru un om, dar nu și pentru un vampir. Oricum, merita să încercăm.

Eric s-a ghemuit și a verificat în buzunarul din față al bărbatului. N-a găsit nimic, și nici în celălalt și, fără să ezite, l-a răsucit. M-am dat vreo doi pași înapoi, ca să mă feresc de praful de cenușă stârnit. Era ceva în buzunarul de la spate: un portofel obișnuit. Și înăuntru se afla și un permis.

Fusese eliberat în Illinois. La grupa sangvină era trecut „NA”. Mda, sigur era vampir. Am citit peste umărul lui Eric că pe vampir îl chema Kyle Perkins. În dreptul vârstei trecuse „V3”, adică era vampir de numai trei ani.

— Probabil că era arcaș înainte să moară, am spus. Pentru că asta nu e o deprindere pe care s-o dobândești imediat, mai ales când ești atât de tânăr.

— Sunt de acord, răspunse Eric. Și în timpul zilei vreau să verifici toate locurile din zonă unde se poate practica tir cu arcul. Aruncarea săgeților nu e ceva care se poate improviza. Tipul s-a antrenat. Săgețile au fost făcute special. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Kyle Perkins și de ce tâlharul ăsta a acceptat să participe la întrunire și să omoare pe cineva.

— Deci era un... asasin de vampiri?

— Da, cred că da. Cineva ne manevrează cu mare atenție. Bineînțeles că acest Perkins a fost un plan de rezervă în cazul în care procesul ar fi ieșit prost. Și dacă n-ai fi fost tu, procesul ar fi putut să iasă foarte prost. Cineva s-a chinuit din greu să se joace cu temerile lui Henrik Feith și prostul de Henrik era gata să spună cine. Kyle ăsta a fost introdus pentru a evita exact asta.

Apoi sosi echipa de curățenie: un grup de vampiri cu un sac pentru cadavru și produse de curățat. Menajerele umane n-aveau să fie puse să-l măture pe Kyle. Din fericire, erau toate ocupate cu aranjarea camerelor vampirilor, care le erau inaccesibile în timpul zilei.

Foarte repede, resturile lui Kyle Perkins au fost adunate și duse și doar un singur vampir a mai rămas, ca să dea cu un aspirator micuț. Să vedem acum. investigații la locul crimei.

Am simțit mișcare și am ridicat privirea. Ușile de serviciu erau deschise și o mulțime de angajați intrau în încăperea uriașă ca să adune scaunele. În mai puțin de cincisprezece minute, decorul de judecată al lui Quinn a fost strâns, sub îndrumarea surorii sale. Apoi o formație a urcat pe scenă, iar în sală se făcea loc pentru dans. Nu mai văzusem așa ceva. Mai întâi un proces, apoi câteva crime, apoi dans. Viața merge mai departe. Sau, în cazul ăsta, moartea continuă. Eric spuse:

— Mai bine te duci să vezi ce face regina.

— Sigur că da. Poate vrea să-mi spună câteva cuvinte.

M-am uitat în jur și am zărit-o destul de repede pe Sophie-Anne. Era înconjurată de o mulțime de persoane care o felicitau pentru verdictul favorabil. Bineînțeles, ar fi fost la fel de bucuroși și s-o vadă executată sau orice s-ar fi întâmplat dacă Bătrâna Pitie ar fi hotărât moartea. Apropo de B.P.

— Eric, unde s-a dus bătrâna? am întrebat.

— Bătrâna Pitie este oracolul original pe care l-a consultat Alexandru, spuse cu o voce destul de neutră. Era atât de venerată, încât chiar și la vârsta înaintată pe care o avea a fost convertită de vampirii primitivi din vremea aceea. Și acum a ajuns să reziste mai mult decât ei toți.

N-am vrut să mă gândesc la cum se hrănea înainte de apariția sângelui sintetic care transformase lumea vampirilor. Cum se târa după prada ei umană? Poate că i se aduceau oameni, așa cum proprietarii de șerpi aduceau șoareci vii animalelor lor.

— Ca să-ți răspund la întrebare, bănuiesc că însoțitoarele au dus-o în apartamentul ei. E adusă afară doar la ocazii speciale.

— Ca argintăria, am spus seriosă și după aia am chicotit.

Spre surprinderea mea, Eric zâmbi și el. Avea zâmbetul acela frumos care-i făcea gropițe la colțurile gurii.

Ne-am ocupat locurile în spatele reginei. Nici nu eram sigură că mi-a remarcat prezența, era prea ocupată să fie frumoasa balului. Dar, într-o scurtă pauză în conversație, s-a întors spre mine și m-a luat de mână, apoi m-a strâns ușor.

— Vorbim mai târziu, spuse și apoi salută o femeie-vampir voinică, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni, împodobit cu paiete. Maude, spuse Sophie-Anne, cât mă bucur să te văd. Cum mai merg

lucrurile în Minnesota?

Chiar atunci, o bătaie într-un pupitru de pe scenă a atras atenția tuturor către formație. Erau toți vampiri, remarcasem asta de la început. Tipul cu părul lins de pe podium spuse:

— Dragi vampiri, dacă sunteți gata să faceți gălăgie, noi suntem gata să cântăm! Eu sunt Rick Clark, aceasta este formația... Dansul Morților!

Urmară niște aplauze firave, din politețe.

— În deschiderea serii, vi-i prezint pe doi dintre cei mai buni dansatori din Rhodes, cu amabilitatea Blue Moon Productions. Să-i primim cum se cuvine pe... Sean și Layla!

Perechea care intră în mijlocul ringului era uimitoare, remarcai asta indiferent dacă erai om sau vampir. Erau ei înșiși din categoria celor cu sânge rece, deși el era foarte bătrân, iar ea cred că proaspăt transformată. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată și purta o rochie de dantelă bej care i se adunase în jurul picioarelor de primă clasă. Partenerul ei era probabil singurul vampir cu pistrui pe care îl văzusem, iar părul lui roșcat era aproape la fel de lung ca al ei.

Fiecare dintre ei n-avea ochi decât pentru celălalt și dansau împreună de parcă ar fi fost într-un vis.

Nu mai văzusem nimic asemănător și, din cât era de încântat publicul, se pare că nimeni nu mai văzuse.

Când muzica se apropie de sfârșit – și nici până în ziua de azi n-am putut să-mi aduc aminte ce melodie era – Sean o înclină pe Layla pe spate, se aplecă deasupra ei și mușcă. Eu am fost șocată, dar ceilalți păreau că se așteptau la asta și chiar le făcu și lor poftă. Sophie-Anne se întinse la André (deși nu prea mult, fiindcă el nu era cu mult mai înalt decât ea) și Eric se uită la mine cu acea lumină fierbinte în ochi care mă făcu să devin precaută.

Mi-am întors atenția hotărâtă spre ringul de dans și am aplaudat frenetic când cei doi s-au înclinat în fața publicului. Când muzica a început din nou, mai multe cupluri li s-au alăturat. Din obișnuință, m-am uitat în jur după Bill, dar nu l-am văzut nicăieri.

— Hai să dansăm, spuse Eric, iar eu am descoperit că nu pot să-l refuz.

Ne-am dus pe ring alături de regină și potențialul ei rege și i-am văzut pe Russell Edgington și soțul său, Bart, venind să danseze și ei. Păreau aproape la fel de încântați unul de celălalt ca artiștii dansatori.

Nu pot să cânt, dar slavă Domnului că pot dansa. Iar Eric luase și el câteva lecții în vreo sală de bal de-a lungul secolelor. Am luat poziția de dans și am pornit. Nu eram sigură ce dans e, dar el știa să conducă, așa că mi-a fost ușor să-l urmez. Știu doar că semăna foarte mult cu valsul.

— Drăguță rochie, spuse dansatoarea Layla când ne-am învățat pe lângă ei.

— Mulțumesc, am răspuns și i-am zâmbit.

De la o persoană adorabilă ca ea, era un compliment uriaș. Apoi, partenerul ei s-a aplecat s-o sărute și au dispărut ca un vârtej în mulțime.

— Chiar este drăguță rochia, spuse Eric. Iar tu ești o femeie frumoasă.

Am fost ușor stânjenită. Mai primisem complimente înainte – nu poți să fii chelneriță și să nu primești complimente – dar majoritatea veniseră din partea unor tipi (în variate grade de beție) care îmi spuneau că sunt drăguță sau, într-un caz, că am o „etajeră” impresionantă. (JB du Rone și Hoyt Fortenberry au tăcut cumva să-l calce pe picioare pe tip și să și verse o băutură pe el în același timp, pur și simplu din întâmplare.)

— Eric, am spus, dar n-am putut să termin propoziția pentru că n-am știut ce să zic mai departe.

Trebuia să mă concentrez pe viteza cu care mi se mișcau picioarele. Dansam atât de repede, încât aveam senzația că zbor. Deodată, Eric mi-a lăsat mâna și m-a apucat de talie și când ne-am întors m-a răsucit în aer și atunci chiar am zburat, cu puțin ajutor din partea unui viking. M-am bucurat ca un copil, cu părul fluturând, apoi el mi-a dat drumul și m-a prins la doar câțiva centimetri de podea, apoi a mai tăcut-o o dată și încă o dată, până când, în final, am ajuns cu picioarele pe podea, iar muzica s-a oprit.

— Mulțumesc, i-am spus, știind că probabil arătam de parcă m-ar fi luat vântul pe sus. Scuză-mă, o să mă duc la toaletă.

Mi-am făcut loc repede prin mulțime, încercând să nu rânjesc ca o tâmpită. Ar fi trebuit să fiu cu –

a, da – prietenul meu. În loc să dansez cu altcineva până zbârnâi de fericire. Și nu-mi era de nici un folos să mă scuz invocând legătura de sânge.

Sophie-Anne și André nu mai dansau, ci stăteau cu un grup de alți vampiri. Deci n-aveau nevoie de mine, pentru că nu era nici un om pe care să-l „ascult”. Am zărit-o pe Caria dansând cu Gervaise și păreau destul de fericiți. Caria era privită cu admirație de o mulțime de alți vampiri, iar asta îl făcea pe Gervaise să se umfle de mândrie. Era încântător ca tovarășii săi vampiri să tânjească după ceea ce el avea deja.

Știam cum se simte Gervaise.

M-am oprit în loc.

Cumva... nu-i citeam gândurile, nu? Nu, nu puteam. Singura dată când am prins un fragment din gândurile unui vampir, fragmentul acela păruse rece și înșelător.

Dar cu siguranță știam cum se simțea Gervaise, la fel cum îi citisem și gândurile lui Henrik. Erau pur și simplu cunoștințele mele despre bărbați și reacțiile lor sau cunoștințele despre vampiri, ori puteam să simt mai bine emoțiile vampirilor de când băusem din sângele lui Eric pentru a treia oară? Sau se extinsese capacitatea, sau talentul sau blestemul meu – oricum i-aș fi zis – și la vampiri, din moment ce eram eu înșămi mai aproape de a ajunge ca ei?

Nu. Nu, nu, nu. Simțeam că sunt eu înșămi. Mă simțeam umană. Mă simțeam caldă. Respiram. Trebuia să mă duc la baie. Și-mi era și foame. M-am gândit la faimosul tort de ciocolată al bătrânei doamne Bellefleur. Mi-a lăsat gura apă. Îhî, foarte uman.

Bine, atunci, această nouă afinitate pentru vampiri se va risipi, la fel cum se va risipi și surplusul de putere, în timp. M-am gândit c-am băut de la Bill de vreo două ori; sau poate mai mult. Și de trei ori de la Eric. Și de fiecare dată când le-am băut sângele, după două-trei luni puterea și acuitatea pe care le dobândisem din porția respectivă s-au diminuat. Deci tot așa o să se întâmple și de data asta, nu? M-a trecut un fior. Cu siguranță că da.

Jake Purifoy stătea sprijinit de perete și se uita la cuplurile care dansau. Îi zărisem și mai devreme cum conducea o vampiriță în jurul ringului, iar ea râdea. Deci Jake nu era cu totul melancolic și mă bucuram.

— Salut, am spus.

— Sookie, ce mai proces.

— Da, a fost înfricoșător.

— De unde venea tipul ăla?

— Cred că era un ucigaș plătit. Eric m-a pus să verific mâine toate poligoanele de tir ca să-i dau de urmă și să aflu cine l-a angajat.

— Bine. A fost pe aproape, îmi pare rău, spuse încurcat. Probabil că te-ai speriat.

Eram mult prea îngrijorată în legătură cu Quinn ca să mă mai gândesc că săgeata venea în direcția mea.

— Cred că da. Distracție plăcută.

— Ceva tot trebuie să compenseze faptul că nu te mai poți transforma, spuse Jake.

— Nu știam c-ai încercat. Nu găseam ce altceva să zic.

— De mai multe ori, răspunse.

Ne-am uitat unul la celălalt preț de o clipă foarte lungă.

— Păi, eu mă duc să-mi caut o altă parteneră, îmi spuse și se îndreptă spre o creatură care venise cu grupul lui Stan Davis din Texas.

Părea bucuroasă să-l vadă apropiindu-se.

Până să se întâmple asta eu intrasem deja la toaletă, care bineînțeles că era mică; majoritatea femeilor de la Piramida din Gizeh n-aveau nevoie să folosească o astfel de încăpere decât pentru a-și pieptăna părul. Era acolo și o însoțitoare, oferind un serviciu pe care nu-l mai întâlnisem înainte, deși citisem despre asta în cărți. Trebuia să-i las bacșiș. Mai aveam încă poșetuța mea de seară, în care țineam și cheia de la cameră și am răsuflet ușurată când mi-am amintit că strecurasem înăuntru și câțiva dolari, împreună cu niște șervețele și bomboane mentolate și o perie mică. I-am făcut un semn cu capul însoțitoarei, o femeie uscățivă, cu pielea închisă la culoare și o față nefericită.

M-am ocupat de treburi în cabina drăguță și curată și apoi am ieșit să mă spăl pe mâini și să încerc

să-mi aranjez părul. Însoțitoarea, care avea un ecuson pe care scria „Lena”, a dat drumul la apă pentru mine, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat. Adică știu și eu să deschid un robinet. Dar m-am spălat pe mâini și am folosit prosopul pe care mi l-a întins ea, gândindu-mă că ăsta era obiceiul și nu trebuie să fiu nepoliticoasă. Am lăsat doi dolari în bolul cu bacșișuri, iar ea a încercat să-mi zâmbească, dar era prea nefericită ca să-i iasă. Probabil că avea o seară proastă.

— Mersi, am spus, și m-am întors să ies.

Nu știu de ce, dar m-am uitat în oglinda de pe partea interioară a ușii înainte să trag de clanță. Am văzut-o pe Lena, care se uita la mine de parcă ar fi vrut să-mi înfigă un cuțit în spate. Părea atât de nefericită pentru că trebuia să-și reprime ura față de mine.

Ai întotdeauna un sentiment neplăcut când știi că cineva te urăște, mai ales dacă nu are un motiv întemeiat. Dar problemele ei nu erau ale mele și dacă nu voia să răsucescă robinetul pentru femei care ieșeau cu vampiri, putea să-și găsească o altă slujbă. Oricum n-aveam nevoie să-mi deschidă ea blestematul de robinet, pentru numele lui Dumnezeu!

Deci mi-am făcut drum prin mulțime să văd dacă regina avea oameni în jurul ei care necesitau scanare (nu) sau dacă găsesc vreun vârcolac sau alt schimbător care să mă pună la curent cu starea lui Quinn (nu).

Dar m-a lovit norocul și l-am găsit pe vrăjitorul cu vremea, vrăjitorul mascul pe care îl zărisem mai devreme. Mărturisesc că-am fost un pic mândră să descopăr că bănuielile mele se adevăraseră. Faptul că se afla aici în seara asta era o recompensă pentru meritele lui, deși n-am putut detecta cine era patronul lui. Vrăjitorul de la vreme avea o băutură într-o mână și o femeie între două vârste la braț. Doamna Vrăjitor, am descoperit imediat după o plonjare rapidă în piscina lui mentală. Spera ca ea să nu fi observat că era foarte interesat de frumoasa dansatoare și de blonda drăguță care venea spre el, cea care se uitase la el mai devreme de parcă l-ar fi recunoscut. Oh... asta eram eu.

N-am reușit să-i aflu numele, ceea ce ar fi făcut introducerea mai ușoară, și nu știam ce să-i spun. Dar era o persoană despre care Sophie-Anne ar fi trebuit să știe. Cineva îl folosise împotriva ei.

— Salut, am spus, oferindu-le cel mai încântător zâmbet.

Soția mi-a zâmbit și ea, un pic precaută, pentru că perechile serioase nu erau în mod normal abordate de tinere necăsătorite (aruncase o privire la mâna mea stângă) la petreceri elegante. Zâmbetul tipului arăta mai degrabă înspăimântat.

— Vă simțiți bine la petrecere? am întrebat.

— Da, e o seară reușită, spuse soția.

— Numele meu e Sookie Stackhouse, am spus plină de farmec.

— Olive Trout, răspunse ea și am dat mâna. El e soțul meu, Julian.

Habar n-avea ce era soțul ei.

— Sunteți din zonă?

Cercetam mulțimea cât se poate de discret. Nu știam ce să fac cu ei mai departe, acum că-i găsisem.

— Nu te-ai uitat la posturile locale, spuse Olive mândră. Julian prezintă vremea pe Canalul 7.

— Ce interesant, am zis, cu absolută sinceritate. Aș vrea să veniți cu mine, știu pe cineva căruia i-ar plăcea să vă cunoască.

În timp ce trăgeam de cei doi prin mulțime, am început să am îndoieli. Dacă Sophie-Anne ar fi vrut să se răzbune? Dar asta n-ar fi avut sens. Important era nu că exista un vrăjitor care se ocupa cu vremea, important era că cineva îl angajase pe Julian Trout să prezică vremea pentru Louisiana și reușise cumva să amâne reuniunea până când Katrina va fi devastat statul.

Julian era suficient de inteligent încât să-și dea seama că e ceva în neregulă cu entuziasmul meu și mă temeam că vor renunța amândoi să înainteze. Am fost ușurată când am zărit capul blond al lui Gervaise. L-am strigat pe nume cu o voce însuflețită de parcă nu mai vorbisem cu el de secole. Până să ajung la el, aproape că-mi pierdusem răsuflarea de cât trăsesem de soții Trout, așa repede și cu emoții.

— Gervaise, Caria, am spus, așezându-i pe cei doi în fața șerifului de parcă i-aș fi scos din apă. Ea e Olive Trout, iar el e soțul ei, Julian. Regina e nerăbdătoare să cunoască pe cineva ca Julian. Chiar se pricepe la vreme.

OK, nu foarte subtil. Dar Julian se albi la față. Da, cu siguranță conștiința lui știa ceva de niște rele.

— Scumpule, ți-e rău? întrebă Olive.

— Trebuie să mergem acasă, zise el.

— Nu, nu, nu, spuse Caria, băgându-se în vorbă. Gervaise, iubitul, mai ții minte când a zis André că, dacă auzim de cineva care e o autoritate în materie de meteorologie, el și mai ales regina ar vrea să stea de vorbă cu persoana respectivă?

Îi cuprinse cu brațele pe soții Trout și le zâmbi. Olive părea confuză.

— Bineînțeles, răspuse Gervaise, când i se aprinse, în sfârșit, becul. Mulțumesc, Sookie. Vă rog, veniți cu noi.

Și îi luă pe soți cu ei.

Mă luase un pic amețea de încântare că avusesem dreptate.

M-am uitat înjur și l-am văzut pe Barry așezând o farfurioară pe o tavă goală.

— Vrei să dansezi? am întrebat, pentru că Dansul Morților cânta o piesă mai veche a lui Jennifer Lopez, într-un aranjament modern.

Barry nu prea voia, dar l-am tras de mână și imediat am ajuns să dăm din fund pe tot ringul și să ne simțim bine. Ce bine e să dansezi ca să elimini tensiunea și să te pierzi, chiar dacă numai pentru puțin timp. Nu eram atât de bună ca Shakira la mișcări, dar poate că dacă mai exersam din când în când...

— Ce faci? întrebă Eric și n-avea chef de glume. Era rece și dezaprobator.

— Dansez. De ce?

I-am făcut un semn cu mâna să facă pași. Dar Barry se oprise deja și ridică ușor mâna să-și ia la revedere.

— Mă simțeam și eu bine! am protestat.

— Îți scuturai podoabele în fața tuturor masculilor din încăpere, zise. Ca o...

— Stai un pic, frate! Oprește-te chiar acum! Am ridicat un deget ca să-l ameninț.

— Ia-ți degetul din fața mea.

Am inspirat adânc, ca să nu spun ceva de neiertat și să întâmpin valul de furie cu plăcere – nu eram legată de el cu lanțul – când un braț subțire și puternic mă apucă și o voce necunoscută cu accent irlandez spuse:

— Dansezi, dragă?

În timp ce dansatorul roșcat care deschisese petrecerea din seara asta mă antrena într-un set de pași mai potoliți, dar mai complicați, am văzut-o pe partenera lui că-l apucă pe Eric de încheietură și face același lucru.

— Doar urmărește-mă și calmează-te, fetiço. Eu sunt Sean.

— Sookie.

— Îmi pare bine să te cunosc. Dansezi bine.

— Mulțumesc. E un compliment puternic, dacă vine din partea ta. Chiar mi-a plăcut numărul vostru de mai devreme.

Simțeam cum se îndepărtează valul de furie.

— E partenera mea, spuse zâmbind.

Nu părea că i-ar fi ușor să zâmbească, dar asta l-a transformat dintr-un pistruiat slăbănog cu un nas ca o lamă, într-un bărbat care arăta că poate fi atrăgător.

— E un vis să dansezi cu Layla mea.

— E foarte frumoasă.

— O, da, și pe dinăuntru și pe dinafară.

— De cât timp sunteți parteneri?

— De dans, de doi ani, de viață, de mai mult de un an.

— După accent îmi dau seama că a fost mai complicat să ajungi aici.

I-am zărit pe Eric și pe frumoasa Layla. Layla avea un zâmbet ușor pe buze și vorbea cu Eric, care încă arăta cam posomorât. Dar nu furios.

— S-ar putea spune și asta, încuviință. Desigur, sunt din Irlanda, dar sunt aici de...

Se încruntă ca să se gândească, iar fruntea i se încrețește de parcă o bucată de marmură ar fi făcută cute.

— Sunt aici cam de o sută de ani, oricum. Uneori ne gândim să ne mutăm înapoi în Tennessee, de unde e Layla, dar încă nu ne-am hotărât.

Era o conversație destul de lungă, susținută de un tip care părea atât de tăcut.

— V-ați săturat să trăiți într-un oraș mare?

— Se întâmplă prea multe chestii împotriva vampirilor în ultima vreme. Frăția Soarelui, mișcarea Noaptea nu e a Morților, de parcă ar fi crescătorie pe aici.

— Frăția e peste tot, am răspuns. Și simplul lor nume mă deprima.

— Și ce o să se întâmple când or să afle și de vârcolaci?

— Aoleo. Și cred că o să se întâmple și asta destul de curând. Tot aud de la vârcolaci că e inevitabil.

Poate vă gândiți că dintre toți supranaturalii pe care îi cunoașteam, măcar unul îmi va spune ce se întâmplă. Mai devreme sau mai târziu, vârcolacii și terianthropii vor fi nevoiți să dezvăluie lumii secretul lor, sau vor fi eliminați de vampiri, intenționat sau nu.

— Ar putea izbucni chiar un război civil, spuse Sean, iar eu mi-am forțat mintea să se întoarcă la subiect.

— Între frăție și supranaturali? A dat din cap că da.

— Mă gândesc că ar putea să se întâmple și asta.

— Și ce-ai face în cazul ăsta?

— Am trecut prin câteva războaie și nu mai vreau să mai trec prin încă unul, spuse imediat. Layla n-a văzut Lumea Veche și i-ar plăcea foarte mult, așa că am merge în Anglia. Am putea dansa acolo sau am putea găsi pur și simplu un loc unde să ne ascundem.

Oricât de interesantă ar fi fost povestea, nu mă apropiam de rezolvarea numeroaselor probleme cu care mă confruntam pe moment, pentru care aș fi epuizat degetele de la o mână. Cine îl plătitise pe Julian Trout? Cine plasase bomba din cutia de Dr. Pepper? Cine ucisese restul vampirilor din Arkansas? Era aceeași persoană care pusese să fie omorât Henrik, cel care îl angajase pe ucigașul plătit?

— Care a fost rezultatul? am spus cu voce tare.

— Poftim? întrebă confuz vampirul roșcat.

— Vorbeam singură. A fost o plăcere să dansez. Scuză-mă, trebuie să găsesc un prieten.

Am mai dansat cu Sean până am ajuns la marginea mulțimii, apoi ne-am despărțit. El își căuta deja partenera. De regulă, cuplurile de vampiri nu rezistau atât de mult împreună. Chiar și în cadrul mariajelor de sute de ani între regi și regine, era necesară doar o singură vizită nupțială o dată pe an. Speram ca Sean și Layla să fie excepția.

M-am hotărât să-l caut pe Quinn, să văd ce face. Asta ar fi putut dura foarte mult pentru că habar n-aveam unde îl duseseră vârcolacii. Eram derutată de efectul pe care îl avea Eric asupra mea, amestecat cu începutul de afecțiune față de Quinn. Dar știam a cui sunt. Quinn îmi salvase viața în seara asta. Am început căutările prin a suna în camera lui, dar n-am primit nici un răspuns.

Dacă aș fi vârcolac, unde aș duce un tigră rănit? Păi, în nici un loc public, pentru că vârcolacii trebuiau să păstreze secretul. N-ar fi vrut ca angajații hotelului să audă vreun cuvânt sau vreo frază care să-i bage în aceeași oală cu ceilalți supranaturali. Deci l-au dus pe Quinn în camera cuiva, nu? Deci cine avea o cameră individuală și simpatiza cu vârcolacii?

Jake Purifoy, bineînțeles – fost vârcolac, actual vampir. Quinn putea fi acolo – sau undeva, jos, în garajul hotelului, sau în camera șefului pazei sau la infirmerie, dacă exista așa ceva. Trebuia să încep de undeva. Am întrebat la recepție, unde tipa mi-a zis fără probleme numărul camerei, deși e drept că Jake și cu mine eram înregistrați ca fiind membri ai aceleiași delegații. Nu mai era recepționarul care fusese atât de nepoliticos când ne-am cazat. Tipa de acum mi-a zis că am o rochie drăguță și că ar vrea și ea una exact la fel.

Camera lui Jake era cu un etaj mai sus de a mea și, înainte să ridic mâna să bat la ușă, am scanat întâmplător spațiul mental din interior ca să număr câte persoane erau. Era un gol în aer care desemna creierul unui vampir (mai bine de atât nu pot s-o descriu) și vreo două amprente umane. Dar am prins

un gând care mi-a înghețat degetele, chiar înainte să atingă ușa.

... să moară cu toții, se auzi firav fragmentul de gând. N-a urmat nimic, totuși, nimic care să clarifice sau să dezvolte ideea periculoasă. Deci am bătut și atmosfera din cameră se schimbă instantaneu. Jake deschise ușa și nu părea prea primitor.

— Salut, Jake, am spus, cu un zâmbet cât am putut de inocent. Ce faci? Am venit să văd dacă nu cumva Quinn e aici, cu tine.

— Cu mine? Jake părea uimit. De când m-am transformat, de-abia dacă am mai vorbit cu Quinn, Sookie. Pur și simplu nu mai avem despre ce să vorbim.

Probabil că arătam neîncredătoare, așa că el continuă repede:

— Oh, nu e vorba de Quinn, e vorba de mine. Nu pot să trec peste prăpastia dintre cine eram înainte și cine sunt acum.

Își lăsă umerii în jos, plin de tristețe. Suna suficient de sincer. Și am simțit multă compasiune pentru el.

— Oricum, spuse Jake, am ajutat să-l ducem la infirmerie și pun pariu că e tot acolo. Împreună cu el sunt Bettina, teriantrop, și un vârcolac, Hondo.

Jake ținea ușa închisă, nu voia să-i văd pe tovarășii lui, dar știa că eu puteam să-mi dau seama că mai erau și alte persoane în cameră.

Nu era treaba mea, bineînțeles, dar era neliniștitor. Chiar în momentul în care i-am mulțumit și m-am întors să plec, am început să analizez situația. Nu voiam nicidecum să-i creez și alte probleme lui Jake, care și așa era tulburat, dar dacă era în vreun fel implicat în complotul care părea că-și face loc pe holurile Piramidei, trebuia să aflu.

Dar să le luăm pe rând. Am coborât în camera mea și am întrebat cum se ajunge la infirmerie și mi-am notat cu atenție în carnetelul de lângă telefon. Apoi m-am furișat înapoi la ușa lui Jake, dar între timp grupul începuse să se împrăștie. Am văzut doi oameni din spate. Ciudat; nu eram sigură, dar unul dintre ei semăna cu morocănosul Joe, angajatul din zona bagajelor care stătea în fața calculatorului. Jake se întâlnește cu câțiva dintre angajații hotelului în camera lui. Poate că încă se simțea mai confortabil în prezența oamenilor decât a vampirilor. Dar, cu siguranță, i-ar fi ales mai degrabă pe vârcolaci.

În timp ce stăteam acolo pe hol și-l compătimeam, ușa se deschise și Jake ieși. Nu verificasem și punctele goale, ci doar semnalele însuflețite. Greșeala mea. Jake păru un pic suspicios când mă văzu și nu-l puteam învinovăți.

— Nu vrei să mergi cu mine? am întrebat.

— Ce?

Părea uimit. Nu era vampir de suficient de multă vreme încât să-i iasă schema cu chipul impenetrabil.

— Să-l vezi pe Quinn, am spus. Știu cum se ajunge la infirmerie și, cum ai zis că n-ai mai vorbit cu el de multă vreme, m-am gândit că poate vrei să mergi cu mine, dacă-ți fac eu intrarea.

— Ce idee bună, Sookie, dar cred c-o să zic pas. Chestia e că majoritatea teriantropilor nu mă mai vor pe lângă ei. Quinn e mai bun ca majoritatea, sunt sigur, dar îl stânjenesc. Îi știe pe tata, pe mama și pe fosta mea prietenă; toți oamenii din vechea mea viață, cei care nu vor să mai audă de mine acum.

M-am grăbit să spun:

— Jake, îmi pare foarte rău. Îmi pare rău că Hadley te-a transformat, dacă tu nu voiai. Ținea la tine și nu voia să mori.

— Dar am murit, Sookie, răspunse Jake. Nu mai sunt același tip. Dar știi și tu.

Mi-a luat brațul și l-a ridicat și s-a uitat la cicatricea pe care o aveam acolo, cea făcută de el cu dinții.

— Și nici tu n-o să mai fii niciodată la fel, spuse, și se îndepărtă.

Nu cred că știa unde se duce, dar pur și simplu voia să plece de lângă mine.

L-am privit până când a dispărut. Nu s-a întors să se uite înapoi.

Și așa nu mă simțeam în apele mele, iar întâlnirea asta a început să mă deprime și mai tare. M-am târât până la lift, hotărâtă să găsesc afurisita de infirmerie. Regina nu-mi dăduse semn pe pager, deci

probabil se întreținea cu alți vampiri, încercând să afle cine îl angajase pe vrăjitorul cu vremea și, în general, se bucura de izbândă. Scăpase de proces, avea o moștenire frumoasă și șansa să-l pună pe iubitul ei André la conducere. Regina Louisianei ieșise basma curată și eu încercam să nu fiu întristată. Sau aveam dreptul să fiu? Hmm, să vedem. Dădusem o mână de ajutor la oprirea procesului, deși nu mă așteptasem să se termine atât de brusc și de total cum se întâmplase în cazul bietului Henrik. Pentru că fusese găsită nevinovată, urma să primească moștenirea, așa cum se stabilise prin contractul de căsătorie. Și cine avusese ideea cu André? Și se dovedise că avusesem dreptate în legătură cu vrăjitorul. OK, poate că trebuia să fiu un pic întristată că soarta fusese neînțelegătoare cu mine. Plus că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să aleg între Quinn și Eric, deși nu din vina mea. Ținusem o bombă în mână timp de foarte multe minute. Bătrâna Pitie nu era o membră a fan-clubului meu, iar majoritatea vampirilor o venerau. Aproape că fusesem ucisă cu o săgeată. În fine, avusesem și seri mai rele.

Am găsit infirmeria, care a fost mai ușor de localizat decât mi-am imaginat, pentru că ușa era deschisă și am auzit un râs familiar care venea din încăpere. Am intrat și l-am văzut pe Quinn, care vorbea cu femeia care semăna cu ursul de pluș, probabil Bettina, și cu tipul de culoare, probabil Hondo. Era și Clovache acolo. Avea încă armura pe ea, dar reușea să pară relaxată.

— Sookie, spuse Quinn.

El îmi zâmbi, dar nu și cei doi teriantropi. Cu siguranță eram un musafir nepofit.

Dar nu venisem să-i văd pe ei, venisem să-l văd pe bărbatul care-mi salvase viața. M-am dus lângă el, l-am lăsat să mă privească și i-am zâmbit. M-am așezat pe scaunul de lângă pat și l-am luat de mână.

— Spune-mi cum te simți, i-am zis.

— Am scăpat ca prin urechile acului. O să mă fac bine.

— Ați putea să ne scuzați un moment, vă rog? M-am uitat la ceilalți trei din cameră și am fost cât se poate de politicoasă.

— Mă întorc să-l păzesc pe Kentucky, spuse Clovache și se făcu nevăzută.

E posibil să-mi fi făcut cu ochiul înainte să dispară.

Bettina părea nemulțumită, de parcă până acum ar fi fost un elev-monitor, iar acum venise profesorul să-i ia locul și să-i smulgă autoritatea.

Hondo mi-a aruncat o privire întunecată în care am văzut mai mult decât o urmă de amenințare.

— Să te porți frumos cu omul meu, spuse. Să nu-l superi.

— Niciodată, am răspuns.

N-a putut găsi nici un pretext ca să rămână, mai ales că rănitul Quinn părea că vrea să vorbească cu mine, așa că plecă.

— Am tot mai mulți fani, am spus, uitându-mă după ei cum ies.

M-am ridicat și am închis ușa după ei. Aveam destulă intimitate, dacă Barry sau vreun vampir nu stăteau de partea cealaltă a ușii.

— Asta e momentul în care îmi dai papucii pentru vampirul ăla? întrebă Quinn.

Orice urmă de bună dispoziție dispăruse de pe chipul lui și stătea nemișcat.

— Nu, asta e momentul în care îți spun ce s-a întâmplat și tu ascuți și după aia vorbim.

Am spus asta de parcă eram sigură că o să accepte, dar era departe de a fi așa, iar inima îmi bătea înfundat în gât în timp ce așteptam să-mi răspundă. În cele din urmă a încuviințat din cap, iar eu am închis ochii în semn de ușurare, strângându-i mâna stângă cu mâinile mele.

— OK, am spus, făcându-mi curaj, și am dat drumul poveștii, sperând că o să vadă că Eric este cel mai puțin rău dintre cele două rele.

Quinn nu și-a retras mâna, dar nici n-a ținut-o strâns pe a mea.

— Ești atât de legată de Eric, zise.

— Da.

— Deci ai schimbat sânge cu el de cel puțin trei ori.

— Da.

— Știi că poate să te transforme oricând are chef?

— Quinn, oricare dintre noi poate fi transformat oricând are chef un vampir. Chiar și tu. Poate c-o

să fie nevoie de doi să te țină și unul să-ți scoată tot sângele și să-ți dea de-al lui, dar tot s-ar putea întâmpla.

— Acum, c-ați făcut atâtea schimburi, n-o să dureze mult dacă se hotărăște. Și asta din cauza lui André.

— Nu pot să mai fac nimic acum. Aș vrea să pot. Aș vrea să-l șterg pe Eric din viața mea. Dar nu pot.

— Decât dacă ar fi tras în țeapă, spuse Quinn. Am simțit un junghi în inimă, care aproape că m-a făcut să-mi duc mâna la piept.

— Dar nu vrei să se întâmple asta. Quinn își încheșta buzele.

— Nu, bineînțeles că nu!

— Ții la el. Ah, rahat.

— Quinn, știi că eu și cu Eric am fost împreună o vreme, dar a fost amnezic și nu-și amintește.

Adică știe că așa a fost, dar nu-și amintește deloc.

— Dacă povestea asta mi-ar fi spus-o altcineva, știi ce-aș fi crezut.

— Quinn, eu nu sunt altcineva.

— Iubito, nu știi ce să zic. Țin la tine și-mi place să-mi petrec timpul cu tine. Îmi place să facem dragoste. Îmi place să mănânc la masă cu tine. Îmi place să gătim împreună. Îmi place aproape totul la tine, inclusiv darul tău. Dar nu pot să te împart.

— Eu nu umblu cu doi tipi în același timp.

— Ce spui?

— Spun că vreau să rămân cu tine, dacă tu nu-mi spui că vrei altceva.

— Și ce-o să faci când Domnul Mare și Blond îți spune să sari în pat cu el?

— O să-i spun că sunt logodită cu... dacă ai și tu de gând să te logodești.

Quinn s-a răsucit neliniștit în patul îngust.

— Mă vindec, dar sufăr, recunosc. Părea foarte obosit.

— Nu te-aș deranja cu toate astea, dacă nu mi s-ar părea că e ceva foarte important, am spus.

Încerc să fiu sinceră cu tine. Absolut sinceră. Ai încasat săgeata în locul meu, măcar atât pot să fac în schimb.

— Știi, Sookie. Sunt un bărbat care știe aproape întotdeauna ce vrea, dar trebuie să-ți spun... acum nu știu ce să zic. Credeam că suntem perfecți unul pentru celălalt, până să se întâmple asta.

Din ochii lui Quinn izbucniră parcă flăcări.

— Dacă ar muri, n-am mai avea probleme.

— Dacă l-ai omorât, eu aș avea o problemă, am spus.

Nu puteam să fiu mai directă de atât. Quinn închise ochii.

— Va trebui să ne gândim din nou la asta când eu voi fi vindecat complet, iar tu vei fi odihnită și relaxată...

— Trebuie să te vezi și cu Frannie. Eu sunt atât de...

Am crezut că o să-i dea lacrimile și m-am îngrozit. Dacă el plângea, aș fi plâns și eu și lacrimile erau ultimul lucru de care aveam nevoie. M-am întins înainte atât de mult încât am crezut că o să cad peste el și l-am sărutat, adică doar mi-am apăsat ușor buzele peste ale lui. Dar după aceea el m-a apucat de umăr și m-a tras înapoi către el și au fost mai multe de explorat, căldura și intensitatea lui... dar apoi s-a oprit să respire și momentul s-a încheiat. Încearcă să nu se strâmbe de durere.

— Oh, îmi pare rău.

— Să nu te scuzi niciodată pentru un sărut ca ăsta, spuse.

Și nu mai părea că i-ar veni să plângă.

— E clar că e ceva între noi, Sookie. Nu vreau ca porcăriile lui André să strice asta.

— Nici eu, am răspuns.

Nu voiam să renunț la Quinn, și nu datorită atracției fizice explozive dintre noi. André mă înspăimânta și cine știe ce intenții avea? Eu, cu siguranță, nu știam. Bănuiam că nici Eric nu știa, dar el n-avea niciodată aversiune față de putere.

Mi-am luat la revedere de la Quinn, deși n-aș fi vrut, și m-am îndreptat înapoi către sala de dans. Mă simțeam obligată să verific ce face regina, ca să mă asigur că n-are nevoie de mine, dar eram

epuizată și aveam nevoie să mă dezbrac de rochie și să mă prăbușesc în pat.

Clovache stătea rezemată de peretele holului, în fața mea, și am avut impresia că mă aștepta. Cea mai tânără dintre cele două bridingene era mai puțin impunătoare decât Batanya și, în timp ce Batanya arăta ca un șoim de vânătoare cu cârlionți negri, Clovache era mai senină, cu părul subțire, șaten-cenușiu, care avea nevoie de un stilist bun, și ochii mari și verzi, cu sprâncene înalte și arcuite.

— Pare un bărbat de treabă, spuse cu accentul ei aspru, și am avut sentimentul că nu e o femeie prea subtilă.

— Și mie mi se pare că e.

— În timp ce un vampir, prin definiție, e deplasat și amăgitor.

— Prin definiție? Vrei să spui fără excepție?

— Da.

Am tăcut în timp ce înaintam împreună. Eram prea obosită ca să încerc să-mi dau seama cu ce scop îmi spunea războinica toate astea. M-am hotărât să întreb.

— Care-i treaba, Clovache? Ce vrei să spui?

— Te-ai întreat de ce suntem aici să-l păzim pe regele din Kentucky? De ce a fost dispus să ne plătească sume cu adevărat astronomice?

— Da, m-am întreat, dar m-am gândit că nu e treaba mea.

— Ba este foarte tare treaba ta.

— Atunci, spune-mi. Nu mă pricep să ghicesc.

— Isaiah a prins o spioană a Frăției Soarelui în anturajul său acum o lună.

M-am oprit ca trăsniță și Clovache s-a oprit și ea. M-am gândit la ce-a spus.

— Asta e grav, am zis, știind că nu erau tocmai cuvintele potrivite.

— Grav pentru spioană, bineînțeles. Dar a furnizat niște informații înainte să plece în valea umbrelor.

— Uau, ce mod drăguț de a o spune.

— E o porcărie. Tipa a murit și n-a fost deloc drăguț. Isaiah e un tip de modă veche. Modern la suprafață, dar un vampir tradițional pe dedesubt. S-a distrat de minune cu biata târfă până s-o facă să vorbească.

— Crezi că puteți avea încredere în ce-a spus?

— Bună întrebare. Eu aș mărturisi orice, dacă aș crede că ar putea să mă scutească de chestiile pe care i le-au făcut amicii lui.

Nu eram sigură că era adevărat, Clovache era o tipă cam dintr-o bucată.

— Dar cred că le-a spus adevărul. Povestea ei era că un grup desprins din frăție a auzit că o să aibă loc reuniunea asta și s-a gândit c-ar fi o ocazie minunată să facă publică lupta lor împotriva vampirilor. Nu numai proteste și predici împotriva lor, ci război pe față. Nu este vorba de corpul principal al frăției... liderii au tot timpul grijă să spună: „O, Doamne, nu, noi nu acceptăm violența împotriva nimănui. Noi doar îi atenționăm pe oameni că, dacă se încurcă cu vampiri, se-ncurcă cu diavolul.”

— Știi o grămadă despre cum stau lucrurile în lumea asta, am spus.

— Da, încuviință. Mă documentez mult înainte să acceptăm o slujbă.

Voiam s-o întreb cum e lumea ei, cum a trecut dintr-una în alta, cu cât era plătită, dacă toți războinicii din (în?) lumea ei erau femei sau puteau și bărbații să rupă oasele; și dacă da, cum arătau în minunații pantaloni? Dar nu era nici momentul, nici locul.

— Deci, care-i ideea? am întreat.

— Cred că frăția încearcă o ofensivă majoră aici.

— Bomba din cutia de suc?

— De fapt, asta mă cam pune în încurcătură. Dar era în fața ușii Louisianei și frăția probabil că a aflat până acum că nu le-a funcționat planul, dacă a fost mâna lor.

— Și mai sunt și cei trei vampiri uciși în apartamentul lui Arkansas, am remarcat.

— Cum ți-am spus, mă-ncurcă rău, spuse Clovache.

— Ar fi omorât-o ei pe Jennifer Cater și pe ceilalți?

— Cu siguranță, dacă aveau ocazia. Dar să se dea de gol cu o chestie atât de mărunță, când

spioana a spus că au plănuit ceva cu adevărat mare – asta pare foarte puțin probabil. De asemenea, cum ar fi putut să intre un om în apartament și să ucidă trei vampiri?

— Deci care a fost rezultatul bombei Dr. Pepper? am întrebat, încercând din greu să-mi dau seama care a fost logica din spatele ei.

Ne-am oprit din mers, ajunsesem în fața sălii de ceremonii. Se auzea orchestra.

— Păi ți-a mai scos ție niște fire albe, spuse Clovache zâmbind.

— Nu cred că ăsta a fost scopul, am răspuns. Nu sunt atât de egocentrică.

Clovache se hotărâse.

— Ai dreptate, zise, pentru că n-avea cum să fie frăția. N-ar fi vrut să atragă atenția cu bomba asta mică asupra planului lor mai mare.

— Deci a fost pusă acolo cu alt scop.

— Și care era scopul ăsta?

— Dacă bomba ar fi explodat, rezultatul ar fi fost că regina s-ar fi speriat foarte tare.

Clovache păru uimită.

— Și nu ucisă?

— Nici măcar nu era în cameră.

— Dar bomba ar fi trebuit să explodeze mai devreme.

— De unde știi?

— De la tipul de la pază. Donati. Așa i-a spus poliția - Donati ne consideră și pe noi niște profesioniști.

Clovache rânji.

— Îi plac femeile în armură.

— Auzi, cui nu-i plac? Am rânjit și eu.

— Și a fost o bombă slabă. Dacă se poate spune despre o bombă că e slabă. Nu spun că n-ar fi provocat pagube. Ba da. Poate chiar ar fi putut omorî pe cineva. Pe tine, de exemplu. Dar episodul pare inefficient și prost gândit.

— Asta dacă bomba n-ar fi fost făcută doar ca să sperie. Să atragă atenția. Să fie dezamorsată.

Clovache ridică din umeri.

— Nu înțeleg, am spus. Dacă nu frăția, atunci cine? Ce are de gând frăția să facă? Să năvălească în hol înarmată cu bâte de baseball cu vârful ascuțit?

— Paza de aici nu e atât de bună, spuse Clovache.

— Da, știu. Când am fost la subsol să iau o valiză pentru regină, gardienii erau destul de leneși și cred că nici angajații nu sunt percheziționați când intră. Și au încurcat o mulțime de valize.

— Și vampirii i-au angajat pe oamenii ăștia. Incredibil. Pe de o parte, vampirii își dau seama că nu sunt nemuritori. Pot fi omorâți - Pe de alta, au supraviețuit atât de mult încât se simt omnipotenți.

Clovache ridică din umeri.

— Așa deci, înapoi la treabă. Ajunseserăm în sala de bal. Formația Dansul Morților încă mai cânta.

Regina stătea foarte aproape de André, care nu mai stătea în spatele ei, ci lângă ea. Știam că e ceva semnificativ, dar nu era suficient de clar încât Kentucky să nu-și mai facă speranțe. Christian Baruch se ținea și el prin preajmă. Dacă ar fi avut coadă, ar fi dat din ea, atât era de nerăbdător să-i facă pe plac lui Sophie-Anne. M-am uitat la ceilalți regi și regine, pe care i-am recunoscut în funcție de anturajele lor. Nu-i mai văzusem pe toți în aceeași încăpere până acum și am numărat. Erau numai patru regine. Ceilalți doisprezece conducători erau bărbați. Dintre cele patru regine, Minnesota părea să fie cuplată cu regele Wisconsinului. Ohio o ținea de talie pe Iowa, deci erau împreună. În afară de Alabama, sigura regină fără pereche era Sophie-Anne.

Deși destui vampiri erau destul de flexibili în privința sexului partenerului, sau cel puțin toleranți cu cei care preferau ceva diferit, unii dintre ei cu siguranță nu erau deloc așa. Nu era de mirare că Sophie-Anne era strălucitoare, chiar și de sub norul tocmai ridicat al morții lui Peter Threadgill. Vampirii nu păreau speriați de văduvele vesele.

Păpușelul Alabamei își plimba degetele pe spatele ei gol, iar ea țipa, prefăcându-se că-i este teamă.

— Știi că urâsc păianjenii, spuse în joacă, părând aproape umană și trăgându-l mai aproape de ea.

Deși el se făcea că o sperie, ea se apropie mai mult.

Stai, mi-am spus. Stai o clipă. Dar ideea nu voia să se formeze.

Sophie-Anne a observat că așteptam și mi-a făcut semn să mă cheme.

— Cred că majoritatea oamenilor au plecat să se culce, spuse.

Am privit de jur împrejur și mi-am dat seama că avea dreptate.

— Ce părere aveți de Julian Trout? am întrebat, ca să-mi stăpânesc teama că ar putea să-i facă ceva îngrozitor.

— Cred că nu înțelege ce-a făcut, răspunse Sophie-Anne. Cel puțin într-o oarecare măsură. Dar el și cu mine o să ajungem la o înțelegere.

Zâmbi.

— El și cu soția lui sunt în regulă. Nu mai am nevoie de tine în seara asta. Du-te și distrează-te, spuse și nu părea doar o vorbă.

Chiar voia să mă distrez, deși cu siguranță n-o interesa prea mult în ce fel.

— Mersi, am spus, apoi mi-am dat seama că ar trebui să mai finisez un pic răspunsul. Mulțumesc, doamnă. O noapte plăcută și dumneavoastră. Nu vedem mâine-seară.

M-am bucurat să scap de acolo. Într-o încăpere înșesată de vampiri, privirile îndreptate către mine erau un pic cam ascuțite. Când erau singuri, vampirii se puteau mulțumi numai cu sângele artificial, dar când erau în grup, mai greu. Amintirea zilelor frumoase de demult îi făcea să-și dorească ceva cald, de la sursă, mai degrabă decât un lichid creat în laborator și încălzit în cuptorul cu microunde. Chiar la timp s-a întors și grupul Donatorilor Voluntari, care s-au aliniat, mai mult sau mai puțin, de-a lungul peretelui din spate. În scurt timp, erau cu toții ocupați și (bănuiesc) fericiți.

După ce Bill îmi luase sângele în timp ce făceam dragoste, mi-a spus că sângele de la gâtul unui om – după un regim cu Sângeadevărat, să zicem – te făcea să te simți de parcă ai fi la un restaurant elegant, după ce ai mâncat multă vreme la McDonald's. L-am văzut pe Gervaise cu nasul în Caria, într-un colț, și m-am întrebat dacă nu cumva are nevoie de ajutor; dar când i-am văzut fața, am înțeles că nu.

Caria n-a venit în cameră nici în seara aceea și, fără Quinn alături, eram un pic tristă. Aveam prea multe pe cap. Părea că necazurile mă căutau pe coridoarele Piramidei din Gizeh, și, indiferent pe unde aș fi luat-o, aveau să mă găsească.

Capitolul 15

M-AM CULCAT, în cele din urmă, la patru dimineața și m-am trezit la prânz. Dar acele opt ore n-au fost opt ore bune. Am fost pe jumătate trează, m-am tot foit și nu mi-am putut regla temperatura, ceea ce probabil avea legătură cu schimbul de sânge... sau nu. Am și visat urât și de două ori am crezut c-o aud pe Caria intrând în cameră, dar când mi-am deschis ochii am descoperit că nu era acolo. Lumina ciudată care intra prin geamurile puternic colorate ale etajului pentru oameni nu semăna deloc cu lumina zilei, cea adevărată. Eram debusolată.

M-am simțit un pic mai bine după un duș lung și am ridicat receptorul să sun la room-service să-mi aducă ceva de mâncare. Dar după aia m-am hotărât să cobor la micul restaurant. Voiam să mai văd și alți oameni.

Erau foarte puțini acolo; colega mea de cameră nu se vedea, ci doar Barry și vreo două partenere umane de distracție. Barry mi-a făcut semn către scaunul gol de la masa lui și eu m-am așezat acolo, uitându-mă în jur după chelner, să-i fac semn să-mi aducă o cafea. Am fost servită imediat și am simțit un adevărat fior de plăcere la prima înghițitură. După ce am terminat prima ceașcă, am dialogat cu el – în stilul nostru: Cum te simți azi? Ai stat treaz toată noaptea?

Nu, Stan s-a dus la culcare devreme cu noua lui prietenă, așa că n-a avut nevoie de mine. Sunt încă în faza de lună de miere. Am fost să dansez un timp, după aia am mai stat cu tipa care se ocupă de machiaj pe care a adus-o cu ea regina Iowei. Își ridică sprâncenele ca să-mi sugereze că fata era bună.

Deci ce program ai azi?

Ai primit și tu o de-asta pe sub ușă? Barry puse pe masă câteva foi prinse cu capsă și le împinse către mine, chiar când chelnerul îmi aducea chifla și ouăle.

Da, am băgat-o în poșetă. Uau, puteam să vorbesc cu Barry în timp ce mâneam, cea mai tare alternativă la vorbitul cu gura plină pe care aș fi putut s-o găsec.

Ia uită-te.

Barry și-a scos un biscuit și a pus pe el un strat gros de unt, iar eu am aruncat o privire pe paginile alea. Era programul serii, de mare ajutor. Procesul lui Sophie-Anne fusese cazul cel mai serios care trebuia rezolvat, singurul în care erau implicate capete încoronate. Dar mai erau încă vreo două. Prima sesiune era stabilită pentru ora 20:00 și era o dispută legată de o rană personală. O femeie-vampir din Wisconsin pe nume Jodi (care, în mod ciudat, părea să fie pe cont propriu) era dată în judecată de un vampir din Illinois, pe nume Michael. Michael pretindea că Jodi așteptase până când el adormise și apoi îi spărsese unul dintre canini. Cu patentul.

Uau, asta sună... interesant. Am ridicat din sprânceană. De ce nu se ocupă șerifii de treaba asta? Vampirilor chiar nu le place să-și spele rufele în public.

— Interstatal, spuse Barry scurt.

Chelnerul aduse o cafetieră plină, așa că Barry mi-a completat mie ceașca și a umplut-o și pe a lui.

Am trecut la pagina următoare. În al doilea caz era implicată o femeie-vampir din Kansas City, Missouri, Cindy Lou Suskin, care transformase un copil. Cindy Lou pretindea că oricum copilul era pe moarte din cauza unei boli de sânge și ea își dorise dintotdeauna un copil; deci acum avea lângă ea un vampir permanent preadolescent. În plus, băiatul fusese transformat cu acordul scris al părinților. Kate Book, din Kansas City, Kansas, avocată din partea statului însărcinată cu supravegherea bunăstării copilului, se plângea că acum acesta refuza să-și mai vadă părinții umani sau să interacționeze câtuși de puțin cu ei, ceea ce era contrar înțelegerii dintre părinți și Cindy Lou.

Parcă era o emisiune TV din timpul zilei. Sună cineva să-și dea cu părerea?

Deci în seara asta sunt procese de tribunal, am rezumat după ce am trecut și prin celelalte pagini.

— Crezi că au nevoie de noi?

— Da, cred că da.

— Vor fi martori umani pentru al doilea caz. Stan vrea ca eu să fiu acolo și pun pariu că și regina ta o să vrea să fii și tu. Supusul ei, Bill, este unul dintre judecătorii desemnați. Regii și reginele pot fi judecați numai de alți regi și regine, dar, în cazul vampirilor de rang mai jos, judecătorii sunt aleși dintre cei de rând. Numele lui Bill a ieșit la tragerea la sorți.

— Vai, ce bine. Ai o poveste cu el?

Da, dar cred că o să fie un judecător bun. Nu eram sigură de ce cred asta, la urma urmei, Bill demonstrase că se pricepe de minune să înșele. Dar mă gândeam că va încerca să fie corect și obiectiv.

Observasem că procesele de „tribunal” aveau să se desfășoare între opt și unsprezece seara. După asta, de la miezul nopții și până la patru dimineața, perioada era marcată ca fiind destinată „comerțului”. Barry și cu mine ne-am uitat unul la celălalt și am ridicat din umeri.

— Troc? am sugerat. Târg de vechituri? Barry n-avea nici cea mai vagă idee.

În a patra seară a conferinței, ultima, în prima jumătate era „Program de voie în RJiodes”. Câteva dintre activitățile propuse: un spectacol cu dansatorii de la Luna Albastră, sau cu colegii lor mai deocheați de la Luna Neagră. Diferența nu era explicată, dar eram convinsă că angajații de la Luna Neagră ofereau programe cu o tentă mult mai sexuală. Exista și o listă cu diferite trupe de dans ale studioului care aveau reprezentații în diferite locuri. Vampirilor invitați li se recomanda de asemenea să viziteze grădina zoologică, care urma să fie deschisă în timpul nopții printr-un aranjament special, sau, la fel, muzeul orașului. Sau ar fi putut vizita un club „pentru satisfacția deosebită a celor care caută plăcerea pe latura întunecată”. Se numea Sărutul Durerii.

Amintește-mi să traversez pe partea cealaltă când trec prin dreptul lor, i-am zis lui Barry.

Tu nu te bucuri niciodată de o mică mușcătură? Barry și-a atins cu limba vârfulurile caninilor bonți, ca să mă prind de aluzie.

Poți găsi multă plăcere în așa ceva, am spus, pentru că n-aș fi putut să neg. Dar cred că în locul

ăsta lucrurile merg un pic mai departe decât o simplă înțepătură în gât. Ai treabă acum? Pentru că trebuie să fac ceva muncă de teren pentru Eric și mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Sigur, răspuse Barry. Care-i treaba?

— Cineva a lăsat asta la recepție pentru dumneavoastră, domnișoară, spuse chelnerul, care puse pe masă un plic maro și apoi se retrase repede de parcă am fi avut râie.

Evident că dialogul nostru tăcut speriase pe cineva.

Am deschis plicul și am găsit înăuntru o fotografie a lui Kyle Perkins. Avea lipit de ea un bilețel cu scrisul chinuit al lui Bill: „Sookie, Eric zice că ai nevoie de asta pentru niște investigații și că poza e necesară. Te rog, ai grijă. William Compton.” Și chiar când mă gândeam să-i cer chelnerului o carte de telefon, am văzut că mai era o foaie. Bill căutase pe Internet și făcuse o listă cu toate poligoanele de tir din oraș. Erau doar patru. Am încercat să nu mă las impresionată de grija și ajutorul lui Bill. Mă săturasem să fiu impresionată de Bill.

Am sunat la garajul hotelului să cer una dintre mașinile aduse de grupul din Arkansas. Regina devenise proprietara lor de drept, iar Eric mi-a oferit una.

Barry a fugit sus, în camera lui, să-și ia o jachetă, iar eu am rămas în fața ușii, așteptând să fie adusă mașina și întrebându-mă cam ce bacșiș să-i dau valetului, când l-am zărit pe Todd Donati. A venit spre mine, pășind încet și cumva greoi, deși era un bărbat slab. Arăta rău astăzi. Pielea capului i se vedea printre firele de păr tot mai rare, cenușii și parcă umede. Chiar și mustața îi era pleoștită.

A stat în fața mea o clipă, rară să vorbească. Am crezut că-și adună curajul, sau neputința. Dacă pot spune că am văzut vreodată moartea pe umărul unui bărbat, asta se afla acum pe umărul lui Todd Donati.

— Șeful meu vrea să se cupleze cu șefa ta, spuse brusc.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar deschide conversația cu replica asta.

— Da, acum că e văduvă, atrage interesul multora, am răspuns.

— E un tip de modă veche în multe sensuri, zise Todd Donati. Vine dintr-o familie veche, nu-i place să gândească modern.

— Îhî, am zis, încercând să sune neutru, dar totuși încurajator.

— Nu crede că femeile pot lua singure decizii sau că se pot apăra singure, spuse șeful pazei.

Nu puteam să mă port de parcă aș fi înțeles despre ce vorbea Donati, pentru că în mod sigur nu înțelegeam.

— Nici măcar femeile-vampir, spuse, și se uită la mine direct.

— OK.

— Gândește-te. Fă-o pe regina ta să-l întrebe unde este înregistrarea de la camera de supraveghere pe care se vede zona din fața ușii ei.

— Așa o să fac, am zis, fără să știu de ce sunt de acord.

Apoi, omul fără vlagă se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, cu un aer că s-ar fi achitat de datorie.

Sosi mașina, Barry ieși grăbit din lift și urcă lângă mine. Orice gânduri pe care aș fi putut să le am în legătură cu întâlnirea de mai devreme au fost înghițite de teama mea de a conduce prin oraș. Nu cred că Eric s-a gândit c-o să-mi fie atât de greu să conduc în Rhodes, pentru că el pur și simplu nu se gândea la treburi din astea. Dacă nu l-aș fi avut pe Barry lângă mine, ar fi fost aproape imposibil. Puteam să mă descurc cu șofatul sau puteam să mă uit pe harta pe care ne-o împrumutase angajatul din parcare, dar nu amândouă deodată.

Nu m-am descurcat prea rău, deși traficul era aglomerat și vremea urâtă, cu frig și ploaie. Nu mai ieșisem din hotel de când venisem și era reconfortant să mai văd și lumea de afară. Și asta avea să fie, probabil, singura dată când puteam să văd orașul. Am fost cât am putut de atentă la ce se putea vedea. Cine știe dacă mă mai întorceam? Și eram atât de departe în Nord.

Barry a stabilit traseul și ne-am început turul poligoanelor de tir din Rhodes.

Am început cu cel aflat cel mai departe, numit Săgeata Dreapta. Era un loc lung și îngust, pe un bulevard foarte circulat. Strălucea, era bine luminat și la recepție erau instructori calificați, înarmați puternic. Știam asta pentru că așa scria pe o reclamă. Oamenii de acolo nu s-au arătat impresionați de accentul sudic al lui Barry. Credeau că sună stupid. Deși, când am vorbit eu, au crezut că e drăguț. OK, nu-i așa că era o insultă? Ideea, pe care am citit-o foarte clar din gândurile lor a fost: femeile

oricum sună stupid, așa că un accent sudic nu face decât să sporească acea obtuzitate adorabilă. Bărbații ar trebui să sune dur și direct, așa că bărbații din Sud sună stupid și slab.

În fine, lăsând deoparte prejudecățile lor adânci, oamenii ăștia nu ne erau de nici un ajutor. Nu-l văzuseră niciodată pe Kyle Perkins la cursurile lor de noapte și nu-și aminteau să fi închiriat vreodată un teren la ei ca să se antreneze.

Barry era scandalizat de lipsa de respect de care avusese parte și, în al doilea loc, care era doar un depozit de echipament, fără poligon, nici măcar n-a vrut să mai intre. Am intrat doar eu, cu fotografia, și singurul tip care lucra acolo a spus „Nu” imediat. N-a comentat nimic despre poză, nu m-a întrebat de ce voiam să știu despre Kyle Perkins și nici nu mi-a urat o zi bună. N-avea nici o reclamă care să-mi spună cât era de formidabil. Mi-am imaginat că era ucigător de nepoliticos cu oamenii.

Al treilea loc, într-o clădire care părea că mai demult fusese o sală de popice, avea câteva mașini în parcare și o ușă grea, opacă. La intrare se afla o inscripție: OPRIȚI-VĂ ȘI LEGITIMAȚI-VĂ. Barry și cu mine o văzusem din mașină. Părea să prevestească ceva nu tocmai plăcut.

— Oricum m-am săturat să stau în mașină, spuse galant, și coborî împreună cu mine.

Am stat într-un loc în care puteam fi observați și l-am atenționat pe Barry când am văzut camera de deasupra capetelor noastre. Am încercat amândoi să părem cât se poate de drăguți. (În cazul lui Barry nu era prea greu, se pricepea la asta.) După câteva secunde, am auzit un declic puternic și ușa s-a descuiat. M-am uitat lung la Barry, apoi el a tras de ușa grea, iar eu am intrat înăuntru și am trecut în lateral, ca să poată intra și el.

Tejgheaua era lungă, cât tot peretele din față. În spatele ei stătea o femeie cam de vârsta mea, cu pielea și părul arămii, produsul unui amestec interesant de rase. Își vopsise sprâncenele în negru, ceea ce adăuga o tentă bizară efectului monocolor. S-a uitat la noi cu atenție, la fel cum făcuse și când ne-a văzut pe cameră, și am putut citi în mintea ei că era mai încântată să-l vadă pe Barry decât pe mine. I-am spus lui Barry: De asta mai bine te ocupi tu.

Da, am prins ideea, răspunse, și, când eu am pus poza lui Kyle pe masă, întrebă:

— Ai putea să ne spui dacă tipul ăsta a venit vreodată aici să cumpere săgeți sau să se antreneze?

Ea nici măcar n-a întrebat de ce vrem să știm. S-a înclinat ca să se uite la poză și să-l lase pe Barry să-i admire gâtul. S-a uitat la poza lui Kyle și a schițat imediat un gest.

— Da, a venit ieri, chiar după ce s-a întunecat. N-am mai avut client un vampir, nu prea voiam să-l servesc, dar ce poți să faci? Avea bani, iar legea spune să nu faci discriminări.

Dar ea era o femeie care era pregătită și dornică să discrimineze, fără îndoială.

— Mai era cineva cu el? întrebă Barry.

— Stai să mă gândesc.

Și-a dat capul pe spate și a pozat, pentru plăcerea lui Barry. Ea nu era de părere că accentul lui sudic suna stupid. Credea că era adorabil și sexy.

— Nu pot să-mi aduc aminte. Uite, îți spun cum o să facem. O să iau caseta de supraveghere de aseară, încă o mai avem, și o să ți-o dau să te uiți, bine?

— N-am putea să facem asta acum? am întrebat, zâmbind dulce.

— Nu pot să plec de la casă în momentul ăsta. Nu e nimeni care să păzească magazinul dacă eu mă duc în spate. Dar dacă vii să te uiți diseară, după ce vine colegul meu – s-a uitat insistent la Barry ca să se asigure că înțeleg că nu e nevoie să vin și eu – te las să arunci o privire.

— La ce oră? spuse Barry fără nici un chef.

— Să zicem la șapte? Atunci termin eu.

Barry n-a prins aluzia, dar a fost de acord să se întoarcă la șapte.

— Mersi, Barry, am spus în timp ce ne puneam centurile. Chiar îmi ești de ajutor.

Am sunat la hotel și am lăsat un mesaj pentru regină și André, în care explicam unde eram și ce făceam, ca să nu se supere că nu sunt la dispoziția lor când se trezesc, ceea ce urma să se întâmple foarte curând. De fapt, urmam ordinele lui Eric.

— Trebuie să intri cu mine, spuse Barry. Nu mă întâlnesc cu femeia aia singur. O să mă mănânce de viu. Asta a fost Războiul de Agresiune Nordică, serios.

— OK. O să stau în mașină, iar tu poți să strigi din adâncul capului tău dacă tipa se urcă pe tine.

— Bine, așa rămâne.

Ca să umplem timpul, am stat la o cafea și o prăjitură într-o cofetărie. A fost excelent. Bunica mea a crezut întotdeauna că femeile din Nord nu știu să gătească. A fost o încântare să descopăr cât de neadevărată era convingerea asta. Eram în continuare ușurată să văd că-mi era la fel de foame ca de obicei. Nu, nimic vampiresc la mine!

După ce am făcut plinul și am verificat drumul de întoarcere la Piramidă, s-a făcut în sfârșit ora să revenim la poligonul de tir să vorbim cu Arămia. Cerul era complet negru, iar orașul strălucea în lumină. M-am simțit cumva urbană și fermecătoare, șofând într-un oraș atât de mare și de faimos. Și mi se încredințase o misiune pe care o îndeplinisem cu succes. Nu, nu eram un șoarece de țară!

Sentimentul meu de fericire și superioritate n-a durat mult.

Primul indiciu că lucrurile nu erau în regulă la Compania de Arcași din Monteagle a fost ușa grea de metal, care atârna într-o parte.

— Rahat, spuse Barry, ceea ce rezumă și sentimentele mele.

Am coborât temători și, privind de multe ori și într-o parte și în alta, ne-am apropiat de ușă să ne uităm la ea.

— Aruncată în aer sau spartă? am spus.

Barry s-a așezat în genunchi pe pietriș, ca să vadă mai bine.

— Nu sunt 007, spuse, dar cred c-a fost spartă. M-am uitat neîncrezătoare la ușă. Dar când m-am aplecat să mă uit mai de aproape, am văzut metalul răsucit al balamalelor. Bilă albă pentru Barry.

— OK, am zis. Asta e partea unde chiar trebuie să intrăm.

Barry a strâns din dinți. Da, a spus, dar nu părea prea convins. Barry nu era interesat de violență sau confruntări. Barry era interesat de bani și angajatorul lui plătea cel mai bine. Acum se întreba dacă există vreo sumă care să poată compensa chestia asta și se gândea că, dacă n-ar fi cu o femeie, s-ar urca în mașină și ar pleca.

Uneori mândria bărbătească poate fi un lucru bun. Că nu voiam să fac asta de una singură.

Am împins ușa, care a răspuns într-un mod spectaculos, și anume s-a desprins din balamale și s-a prăbușit pe pietriș.

— Salut, am ajuns, spuse Barry încet. Dacă e cineva care nu știa dinainte...

După ce zgomotul s-a oprit și n-a sărit nimic din clădire ca să ne mănânce, Barry și cu mine ne-am îndreptat din pozițiile defensive pe care ni le luasem instinctiv. Am inspirat adânc. Asta era treaba mea, pentru că fusese comisionul meu. Am pășit în raza de lumină care venea dinspre ușa deschisă. Am făcut un pas mare înainte, peste pragul clădirii. După o scanare rapidă, n-am primit nici un semnal de la vreun creier, deci mi-am dat seama cam ce urma să găsesc.

Oh, da, Arămia era moartă. Zăcea pe teighea, cu mâinile și picioarele desfăcute și capul într-o parte. Din piept îi ieșea un cuțit. Cuiva îi fusese rău cam la un metru în stânga mea – nu era sânge – deci mai fusese cel puțin un om la locul faptei. L-am auzit pe Barry cum intră în clădire și se oprește, cum făcusem și eu.

Am remarcat, față de prima noastră vizită, încă două uși în încăpere. Era o ușă la dreapta, în afara zonei teighelei, prin care clienții probabil că intrau în poligon. Și mai exista o ușă în spatele mesei, prin care angajații puteau să se retragă în pauze sau mergeau să-i asiste pe clienții din poligon. Eram sigură că înregistrarea după care venisem fusese acolo, pentru că acolo ar fi fost normal să fie aparatura de supraveghere. Dar marea întrebare era dacă înregistrarea mai exista sau nu.

Am vrut să mă întorc și să plec fără să mă uit înapoi pentru că eram teribil de speriată, dar fata murise din cauza acelei casete, mi-am zis, și părea că aș fi ignorat sacrificiul ei fără voie, dacă aș fi ignorat caseta. Nu prea avea sens, dar așa simțeam.

Nu mai găsesc pe nimeni în zonă, îmi spuse Barry. Nici eu, am răspuns, după o a doua scanare, mai atentă.

Barry, bineînțeles, știa exact ce aveam de gând să fac și zise: Vrei să vin cu tine?

Nu, vreau să aștepti afară. O să te chem dacă o să am nevoie de tine. De fapt, ar fi fost frumos să-l am aproape, dar mirosea prea rău în încăpere pentru ca să rezisti mai mult de un minut, iar minutul nostru trecuse.

Fără să protesteze, Barry a ieșit afară, iar eu m-am strecurat în spatele teighelei, într-o zonă mai liberă. Nu pot să spun cât era de înspăimântător să-mi fac loc, încercând să evit corpul fetei. M-am

bucurat că ochii ei goi nu erau îndreptați către mine și am scos un șervețel ca să șterg locurile pe care le atinsesem cu mâna.

De cealaltă parte a tejghelei, se aflau dovezile unei lupte adevărate. Se luptase din greu. Erau pete de sânge ici-colo și hârtii împrăștiate pe jos. Exista un buton de alarmă la vedere, chiar sub tejghea, dar cred că n-a avut timp să apese pe el.

Luminile erau aprinse și în biroul din spatele tejghelei, din câte am putut vedea prin ușa deschisă pe jumătate. Am împins-o cu piciorul, iar ea s-a deschis de tot cu un scârțâit ușor. Nici acum n-a sărit nimic pe mine. Am inspirat adânc și am intrat.

Încăperea era o combinație între o cameră pentru echipamentul de supraveghere, birou și cameră de odihnă. Erau mese de-a lungul pereților, cu scaune cu rotile trase lângă ele și mai vedeam computere, un cuptor cu microunde și un frigider mic, chestiile obișnuite. Și erau și casetele, puse grămadă pe podea și fumegând. Celelalte mirosuri din camera de la intrare fuseseră atât de rele încât pe asta pur și simplu nu-l remarcaserăm. Am mai zărit o ușă care ducea afară. Nu m-am dus să văd ce era dincolo de ea, pentru că era blocată de un cadavru. Corpul unui bărbat, care zăcea cu fața în jos, ceea ce era o binecuvântare. N-a fost nevoie să mă duc să verific dacă era mort. Era cu siguranță mort. Colegul Arămiei, am presupus.

— Rahat, am spus tare. Și după aia m-am gândit: Slavă cerului că pot să plec naibii de aici.

Dacă înregistrările fuseseră distruse, însemna că orice dovadă a primei noastre vizite dispăruse și ea.

În drumul spre ieșire am apăsat cu cotul pe butonul de alarmă. Speram că sună undeva, la o secție de poliție, și că or să ajungă repede.

Barry mă aștepta afară, după cum eram aproape sigură că o să facă. Deși mărturisesc că n-aș fi fost complet surprinsă dacă ar fi plecat.

— S-o ștergem! Am pornit alarma, am spus și am sărit în mașină și am plecat naibii de acolo.

M-am urcat eu la volan, pentru că Barry era cam verde. A trebuit să tragem pe dreapta o dată (și în traficul din Rhodes nu era ușor), fiindcă i-a fost rău. Nu l-am învinovățit câtuși de puțin. Era îngrozitor ce văzusem. Dar eu fusesem binecuvântată cu un stomac puternic și văzusem chestii și mai și.

Am ajuns înapoi la hotel la timp pentru ședințele de judecată. Barry s-a uitat la mine uimit la culme când am comentat că trebuie să mă pregătesc pentru asta. Nu avusese nici un indiciu despre ce gândeam, deci știam că-i pare rău.

— Cum poți să te gândești să te duci? întrebă. Trebuie să spunem cuiva ce s-a întâmplat.

— Am sunat la poliție, sau, cel puțin, la compania de pază și protecție care îi va anunța, am răspuns. Ce altceva putem face?

Eram în lift, urcam din parcare în holul de la intrare.

— Trebuie să vorbim cu ei.

— De ce?

Ușile s-au deschis și am intrat în hol.

— Să le spunem.

— Ce?

— Că cineva a încercat să te omoare aseară aici cu... În fine, cu o săgeată aruncată către tine.

Tăcu.

— Bine. Vezi?

Reușeam să-i citesc gândurile acum și el ajunsese la concluzia corectă.

— Ar ajuta asta la rezolvarea crimei? Probabil că nu, pentru că tipul e mort și casetele distruse. Și ar veni aici să interogheze conducătorii vampirilor din o treime din Statele Unite. Cine o să-mi mulțumească pentru asta? Nimeni.

— Nu putem să stăm pur și simplu și să nu facem nimic.

— Nu e perfect, știu. Dar e realist. Și practic.

— Aha, deci acum ești practică? Barry aproape că țipa.

— Să nu țipi la... la Sookie, spuse Eric, care mai primi un strigăt (de data asta fără cuvinte) de la Barry.

În momentul acela, lui Barry nu-i păsa dacă avea să mă mai vadă vreodată în viața lui. Eu nu eram atât de drastică, dar nici eu nu eram de părere că o să ajungem să ne scriem scrisori.

Eric nu știa ce termen să aleagă pentru a desemna ce eram eu pentru el, iar eu eram la fel de uimită.

— Ai nevoie de ceva? l-am întrebat pe un ton care îl avertiza că n-aveam chef de chestii cu subînțeleș.

— Ce ai aflat astăzi? a zis.

Era vorba de afaceri, iar iritarea mea dispăru imediat.

— Tu poți să te duci, i-am zis lui Barry, care nu așteptă să-i spun de două ori.

Eric s-a uitat în jur după un loc ferit în care să vorbim, dar n-a văzut nici unul. Holul era plin de vampiri care mergeau la procese, sau sporovăiau sau flirtau.

— Vino, mi-a spus, nu atât de dur pe cât sună, și am luat liftul și ne-am dus sus, în camera lui.

Eric stătea la etajul nouă, care era mult mai mare decât al reginei. La nouă erau douăzeci de camere, cel puțin. Se și circula mai mult. Am trecut pe lângă vreo câțiva vampiri în drum spre camera lui Eric, pe care mi-a zis c-o împărțea cu Pam.

Eram un pic curioasă să văd cum arată o cameră obișnuită de vampiri, pentru că văzusem numai livingul din apartamentul reginei. Am fost dezamăgită să descopăr că, în afară de sicriile pentru călătorii, arăta destul de normal. Bineînțeleș că sicriile reprezentau o diferență considerabilă. Cele ale lui Eric și Pam erau așezate pe postamente din lemn vopsit în negru, decorate cu hieroglife false, aurite, ceea ce crea o senzație de ordine. Existau și două paturi duble și o baie foarte înghesuită. Ușa era deschisă și am văzut că ambele prosoape erau la locul lor. Eric nu-și aranja niciodată prosoapele cât a stat cu mine, așa că eram gata să pariez că Pam le împăturise și le așezase pe raft. Părea ciudat de domestic. Pam probabil că strângea în urma lui Eric de peste un secol. Dumnezeuule. Eu nu reușisem nici măcar două săptămâni.

Cu sicriile și paturile, camera arăta cam înghesuită și m-am întrebat în ce condiții stăteau vampirii aflați mai jos în ierarhie, să zicem cei de la etajul doispe. S-ar fi putut aranja sicrie suspendate? Dar vorbeam aiurea, încercam să nu mă gândesc că sunt singură cu Eric. Ne-am așezat, Eric pe un pat, eu pe celălalt, iar el s-a aplecat în față.

— Spune-mi.

— Păi, nu e de bine, am zis, ca să-l pregătesc un pic.

S-a întunecat la față, și-a încruntat sprâncenele blonde, iar colțurile gurii i s-au lăsat.

— Am găsit un poligon pe care-l vizitase Kyle Perkins. Ai avut dreptate. Barry a venit cu mine ca să fie politicos, și chiar am apreciat asta, am recunoscut, ca să aduc mulțumirile de la început. Pe scurt, am găsit poligonul la a treia oprire și fata de acolo a zis că ne putem uita la caseta de supraveghere din seara în care venise Kyle. Eu m-am gândit că poate vedem pe cineva cunoscut împreună cu el. Dar tipa a vrut să ne întoarcem când termina ea tura, adică la șapte.

M-am oprit ca să inspir adânc. Expresia lui Eric nu se schimbă deloc.

— Ne-am întors la ora stabilită și ea era moartă, ucisă, în magazin. Am pășit peste ea să mă uit în birou, iar casetele fuseseră arse.

— Cum a fost ucisă?

— A fost înjunghiată, iar cuțitul a fost lăsat în piept și ucigașul sau cineva care l-a însoțit a vomitat mâncare. A mai fost omorât și un tip care lucra în magazin, dar nu m-am uitat să văd cum.

Eric se gândi.

— Și altceva?

— Nu, am spus, și m-am ridicat în picioare să plec.

— Barry era supărat pe tine, observă.

— Da, era, dar o să-i treacă.

— Care-i problema lui?

— Nu-i place cum m-am ocupat de... Nu crede că ar fi trebuit să plecăm. Sau... nu știu. Crede că am fost insensibilă.

— Cred că te-ai descurcat excelent.

— Da, grozav! Apoi m-am potolit.

— Scuze, am zis. Știu că ai vrut să-mi faci un compliment. Mă simt cam aiurea că a murit. Și c-am lăsat-o acolo. Chiar dacă era varianta cea mai practică.

— Pui la îndoială felul în care ai acționat.

— Da.

Cineva bătu la ușă. Cum Eric nu s-a mișcat, m-am ridicat să deschid eu. Nu cred că era o chestie de discriminare pe sexe; era o chestie de statut. Era clar că eu eram cățelușul din camera aia.

Am deschis și am descoperit, fără să fiu cătuși de puțin surprinsă, că la ușă stătea Bill. Asta a pus capac. M-am dat deoparte, să-l las să intre. La naiba, n-aveam de gând să-l întreb pe Eric dacă să-l invit înăuntru.

Bill m-a măsurat din cap până în picioare, probabil ca să verifice dacă hainele mele erau în ordine, apoi a trecut pe lângă mine fără să scoată un cuvânt. Mi-am dat ochii peste cap în urma lui. Apoi mi-a venit o idee genială: în loc să mă întorc în cameră pentru alte discuții, am ieșit și am închis ușa după mine. Am luat-o la pas destul de repede și am prins liftul aproape fără să aștept. În două minute, descuiam ușa mea.

Problemă rezolvată.

M-am simțit destul de mândră de mine. Caria era în cameră, din nou goală.

— Salut, am zis. Pune ceva pe tine, te rog.

— Bine, dacă te deranjează, spuse destul de relaxată și își puse un halat.

Uau, încă o problemă rezolvată. Acțiune directă, afirmații clare; evident, acestea erau secretele pentru ca viața mea să fie mai bună.

— Mersi, am zis. Nu te duci la procesele alea?

— Partenerii umani nu sunt invitați, răspuse. E program de voie pentru noi. Gervaise și cu mine ieșim prin cluburi mai târziu. E o chestie extremă, numită Sărutul Durerii.

— Ai grijă. Se pot întâmpla lucruri rele atunci când sunt la un loc mai mulți vampiri și un om sau doi care sângerează.

— Pot să mă descurc cu Gervaise, spuse Caria.

— Nu, nu poți.

— E nebun după mine.

— S-ar putea ca la un moment dat să nu mai fie. Sau ca un vampir mai bătrân decât el să pună ochii pe tine și atunci Gervaise e provocat.

Preț de o clipă a părut nesigură, expresie pe care eram sigură că n-o afișa prea des.

— Și tu? Am auzit că ești legată de Eric acum.

— Numai pentru un timp, am spus cu convingere. O să treacă.

N-o să mai merg niciodată nicăieri cu vampiri, mi-am promis. M-am lăsat ademenită de bani și m-a entuziasmat călătoria. Dar n-o să mai fac asta. Dumnezeu mi-e martor... Apoi am răs tare. Nu eram Scarlett O'Hara.

— N-o să-mi mai fie niciodată foame, i-am zis Cariei.

— De ce? Ai mâncat mult? Întrebă, în timp ce se uita concentrată în oglindă, pentru că se pensa.

Am răs. Și nu mă puteam opri.

— Ce-ai pățit?

Caria se întoarse să mă privească un pic îngrijorată.

— Parcă nu ești tu, Sookie.

— Tocmai am avut un șoc, am spus, oprindu-mă ca să respir. O să-mi revin într-un minut.

Dar au trecut cam zece înainte să-mi pot recăpăta controlul. Trebuia să ajung la întâlnirea de judecată și, sincer, voiam să am ceva care să-mi țină mintea ocupată. M-am spălat pe față, m-am machiat și m-am îmbrăcat: o bluză de mătase gri, pantaloni de culoarea tutunului și un pulover deschis în față, asortat, și pantofi de piele, maro, cu toc. Cu cheia camerei în buzunar și un rămas-bun ușurat de la Caria, am plecat să caut sala în care se desfășurau procesele.

Capitolul 16

Jodi era formidabila. Mi-a amintit de Iaela, personajul biblic. Iaela, o femeie curajoasă din Israel, a luat un țaruș de la cort și i-a străpuns cu el capul lui Sisera, un căpitan inamic, dacă-mi aduc bine aminte. Sisera dormea atunci când Iaela a făcut asta, la fel ca Michael când i-a spart Jodi caninul. Deși numele lui Jodi mă făcea să râd, am văzut în ea o forță și o hotărâre de oțel și am trecut imediat de partea ei. Speram ca judecătorii să treacă peste smiorcăielile vampirului Michael despre dintele lui afurisit.

Decorul nu era același ca în seara trecută, deși ședința se desfășura în aceeași încăpere. Formația de judecători, cred că așa s-ar numi, era pe scenă, la o masă lungă, cu fața la public. Erau trei, din state diferite, doi bărbați și o femeie. Unul dintre bărbați era Bill, care arăta (ca întotdeauna) calm și stăpânit. Pe celălalt, un blond, nu-l știam. Femeia-vampir era micuță și drăguță, cu cel mai drept spate și cel mai lung păr negru ondulat pe care l-am văzut vreodată. L-am auzit pe Bill că i se adresează cu „Dahlia”. Fața ei mică și rotundă se mișca repede când într-o parte, când în alta, în timp ce asculta mărturiile, mai întâi a lui Jodi, apoi a lui Michael, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis. Pe fața de masă albă, în mijloc, se afla o țeapă, care cred că reprezenta simbolul justiției la vampiri.

Cei doi vampiri implicați nu erau reprezentați de avocați. Fiecare și-a spus povestea, apoi judecătorii au pus întrebări, înainte să stabilească verdictul cu o majoritate de voturi. Era simplu în formă, dar nu și în practică.

— Torturai o femeie umană? îl întrebă Dahlia pe Michael.

— Da, răspunse fără să clipească.

M-am uitat lung de jur împrejur. Eram singurul om din public. Nu era de mirare că procedura avea o anumită rigiditate. Vampirii nu încercau să înfrumusețeze povestea pentru un public cu sânge cald. Se purtau de parcă ar fi fost singuri. Stăteam lângă cei din grupul meu care veniseră la proces – Rasul, Gervaise, Cleo – și probabil că, fiind între ei, nu mi s-a simțit mirosul sau poate o ființă umană îmblânzită nu conta.

— M-a insultat, iar mie îmi place sexul în felul ăsta, așa că am răpit-o și m-am distrat puțin, spuse Michael. Apoi, Jodi s-a enervat pe mine și mi-a rupt colțul. Vedeți?

Și-a deschis gura mare, ca să le arate judecătorilor ciotul dintelui. (M-am întrebat dacă o să se ducă la standul pe care-l văzusem și la care se vindeau colții aceia artificiali impresionanți.)

Michael avea un chip de înger, dar nu înțelegea că ceea ce făcuse era greșit. A vrut s-o facă, așa ca a făcut-o. Unii oameni care sunt transformați în vampiri nu sunt stabili mental nici la început, iar unii dintre ei rămân absolut inconștienți după decenii sau chiar secole în care se folosesc de ființele umane după cum au chef. Și totuși, le place deschiderea pe care o oferă noua ordine, le place să iasă în lume fiind ei înșiși, cu dreptul de a nu fi trași în țeapă. Și nici măcar nu vor să adere la regulile decenței comune în schimbul acestui privilegiu.

Eram de părere că spargerea unui canin era o pedeapsă foarte ușoară. Nu-mi venea să cred că era atât de ranchiunos încât să acuze pe cineva în instanță. Dar nici Jodi nu se lăsa și sări la el din nou. Poate că voia să-i smulgă și celălalt colț. Era mai distractiv decât la Jerry Springer.

Judecătorul blond a sărit la ea s-o țină. Era mult mai solid decât Jodi, iar ea păru că acceptă că n-o să-l poată clinti. Am observat că Bill își trăsese scaunul înapoi, ca să poată acționa dacă se întâmpla ceva care să necesite o altă intervenție.

Micuța Dahlia întrebă:

— De ce ai reacționat așa la faptele lui Michael, Jodi?

— Femeia era sora unuia dintre angajații mei, răspunse Jodi, cu vocea tremurându-i de furie. Era protejata mea. Și dacă prostul de Michael continuă să se poarte așa, o să ajungem cu toții să fim vânați din nou. Nu poate fi îndreptat. Nimic nu-l oprește, nici măcar faptul că și-a pierdut colțul. L-am avertizat de trei ori să stea cuminte, dar tânăra i-a răspuns enervată când s-a dat la ea pe stradă, iar mândria lui a fost mai importantă decât inteligența sau discreția.

— E adevărat? îl întrebă vampirița pe Michael.

— Dahlia, m-a insultat, spuse calm. Un om m-a insultat în public.

— Asta e ușor, zise Dahlia. Sunteți de acord amândoi?

Bărbatul blond care o ținea pe Jodi a dat din cap că da, și la fel Sili, care era încă pregătit să sară, de pe marginea scaunului său, în dreapta Dahliei.

— Michael, vei fi pedepsit pentru acțiunile tale nehibzuite și incapacitatea de a-ți controla impulsurile, spuse Dahlia. Ai ignorat avertismentele și ai ignorat faptul că tânăra era sub protecția unui alt vampir.

— Doar nu vorbiți serios! Unde vă e mândria? Michael se ridicase în picioare și țipa.

Doi bărbați au apărut din umbra din spatele scenei. Erau amândoi vampiri, bineînțeles, și destul de bine făcuți. L-au apucat pe Michael, care a opus rezistență serioasă. Eram șocată de tot zgomotul și violența, dar m-am gândit că într-o clipă or să-l ducă pe Michael în vreo închisoare de vampiri, iar procesele vor continua cât se poate de calm.

Spre surprinderea mea absolută, Dahlia făcu un semn cu capul către vampirul care o ținea pe Jodi. Acesta se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Jodi, zâmbind, ajunse în cealaltă parte a scenei cu un salt de panteră. Apucă țeapă de pe masa judecătorilor și, cu o mișcare puternică a brațului ei suplu, înfipse țeapă în pieptul lui Michael.

Eu eram singura șocată și mi-am acoperit gura cu ambele mâini, ca să-mi înăbuș un țipăt.

Michael s-a uitat la ea plin de furie și chiar s-a luptat, probabil încercând să-și elibereze brațele ca să poată trage țeapă, dar în câteva secunde s-a terminat totul. Cei doi vampiri care țineau cadavrul l-au târât afară, iar Jodi a coborât de pe scenă, încă zâmbind.

— Următorul caz, strigă Dahlia. Următorul caz era cel cu copilul, tot un vampir, iar în asta erau implicați și oameni. M-am simțit mai puțin ciudat când au intrat și ei: părinții rușinați, cu reprezentantul lor vampir (cum era posibil ca oamenii să nu poată depună mărturie în fața acestei curți?) și „mama” cu „copilul” ei.

A fost un caz mai lung și mai trist, pentru că suferința părinților pentru pierderea copilului lor – care încă mergea și vorbea, dar nu cu ei – era aproape palpabilă. N-am fost singura care a strigat „Rușine”, când Cindy Lou a mărturisit că părinții îi dădeau o sumă lunară pentru întreținerea băiatului. Femeia-vampir Kate s-a luptat feroce pentru părinți și era clar că era de părere că Cindy Lou se dovedea a fi o netrebnică și o mamă rea, dar cei trei judecători – alții de data asta și nu cunoșteam pe nici unul – au susținut contractul pe care îl semnaseră părinții și au refuzat să-i dea băiatului un nou tutore. Au hotărât ca acest contract să fie reînnoit de către părinți, iar băiatului i se cerea să-și petreacă timpul cu părinții lui biologici, atâta vreme cât ei voiau să-și exercite acest drept.

Judecătorul principal, un tip cu față de șoim, cu ochi negri și lichizi, l-a chemat pe băiat să vină în fața lor.

— Ești dator să-i ascuți și să-i respecti pe oamenii ăștia și ai semnat și tu contractul, îi spuse. Poate că ești minor, după legea oamenilor, dar pentru noi, ești la fel de responsabil ca... Cindy Lou.

Doamne, murea că trebuia să admită că exista o femeie-vampir cu numele de Cindy Lou.

— Dacă încerci să-ți terorizezi părinții umani sau să-i ameninți sau să le bei sângele, îți vom amputa o mână. Și când o să crească la loc, o s-o amputăm din nou.

Băiatul nu putea fi mai alb decât era, iar mama lui umană leșină. Dar fusese atât de încrezut, atât de sigur pe el și atât de nepăsător cu bieții lui părinți, încât m-am gândit că era necesar un avertisment puternic și m-am surprins încuviințând din cap.

Oho, da, asta era corect. Să ameninți un copil c-o să-i amputezi mâna.

Dar dacă l-ați fi văzut pe copilul ăsta, poate că ați fi fost de acord. Iar Cindy Lou era și ea o poamă; cel care o transformase probabil că avea o deficiență mentală și morală.

Deci nu avuseseră nevoie de mine până la urmă. Mă întrebam cum o să decurgă restul serii și chiar atunci regina intră pe ușa dublă din capătul sălii, cu Sigebert și André foarte aproape de ea. Purta un deux-pièces cu pantalon, din mătase albastru-safir, un colier frumos de diamante și cercei mici de diamante. Arăta stilată, absolut fină, armonioasă și perfectă. André veni direct spre mine.

— Știu, spuse. Adică mi-a zis Sophie-Anne că am greșit față de tine. Nu-mi pare rău, pentru c-aș face orice pentru ea. Ceilalți nu înseamnă nimic pentru mine. Dar regret că n-am fost în stare să mă înfrânez și te-am pus într-o situație care te stânjenește.

Dacă asta era o scuză, era cea mai jalnică pe care o primisem vreodată. Îi lipseau aproape toate ingredientele. Tot ce am putut să spun a fost:

— Înțeleg.

Mai mult de-atât nu puteam să scot. Sophie-Anne ajunse și ea, între timp, în fața mea. Am făcut

salutul ăla cu capul.

— O să am nevoie de tine în următoarele câteva ore, spuse.

— Sigur.

Se uită de sus până jos la hainele mele, de parcă și-ar fi dorit să mă îmbrac un pic mai elegant, dar nimeni nu mă avertizase că acea parte a serii rezervată comerțului însemna că e nevoie de haine distinse.

Domnul Cataliades apărură lângă mine, îmbrăcat cu un costum frumos și o cravată roșu cu auriu, și spuse:

— Îmi pare bine să te văd, draga mea. Dă-mi voie să te pun la curent cu următorul eveniment din program.

Am făcut un gest cu mâinile ca să arăt că eram pregătită.

— Unde e Diantha? am întrebat.

— E în hotel, se ocupă de ceva, răspunse. Se încruntă. Ce ciudat, se pare că mai era un sicriu în plus jos.

— Cum e posibil?

Fiecare sicriu aparținea cuiva. Un vampir n-are cum să călătorească cu unul de rezervă, ca și cum ar avea un sicriu de cocktail și unul de zi cu zi.

— De ce v-au sunat pe voi?

— Avea o etichetă de-a noastră, spuse.

— Dar toți vampirii noștri sunt înregistrați, nu? M-am simțit un pic neliniștită. Chiar atunci, printre chelnerii obișnuiți care se mișcă în mulțime, am văzut unul care, de cum m-a zărit s-a și întors cu spatele. Apoi l-a zărit și pe Barry, care venise cu regele Texasului, și a făcut același gest.

M-am gândit să chem vreun vampir de pe-acolo să-l țină pe tip, ca să mă pot uita în mintea lui, dar după aia mi-am dat seama că m-aș purta la fel de abuziv ca vampirii înșiși. Chelnerul a dispărut, fără ca eu să mă uit mai atent la el, așa că nu eram sigură că-l pot identifica într-o mulțime de alți chelneri în aceeași uniformă. Domnul Cataliades vorbea, dar am ridicat o mână.

— Stați un pic, am murmurat.

Incidentul îmi amintise de ceva, de altceva care părase ciudat.

— Vă rog să fiți atentă, domnișoară Stackhouse, a spus avocatul, iar eu am fost nevoită să las deoparte gândul acela. Uitați ce trebuie să faceți. Regina va negocia pentru câteva favoruri de care are nevoie pentru a-și reconstrui statul. Faceți ce faceți dumneavoastră mai bine ca să vedeți dacă toți cei care discută cu ea sunt cinstiți.

Nu era foarte clar ce-mi cerea.

— O să fac tot posibilul, am răspuns. Dar cred că acum trebuie s-o căutați pe Diantha, domnule C. Cred că se întâmplă ceva ciudat și rău cu sicriul ăsta în plus. A mai fost și o valiză în plus, am dus-o eu sus, în apartamentul reginei.

Domnul Cataliades se uită la mine ciudat. Se vedea că era de părere că mica problemă a obiectelor respective în plus era neînsemnată și nu intra în îndatoririle lui.

— V-a spus Eric de femeia ucisă? am întrebat, iar el deveni dintr-o dată mai atent.

— Nu l-am văzut pe stăpânul Eric în seara aceasta. Dar sunt sigur că o să mă întâlnesc cu el.

— Se întâmplă ceva, dar nu știu ce, am mormăit, mai mult pentru mine, apoi m-am întors să mă duc după Sophie-Anne.

Comerțul se desfășura într-un stil cam de bazar. Sophie-Anne s-a așezat lângă masa la care stătea Bill, întors la lucru, să-și vândă programul pe computer. Pam îl ajuta, dar era în hainele ei obișnuite și eram bucuroasă că lăsase costumul de harem să se odihnească. Mă întrebam cum se procedează, dar am stat să aștept și am descoperit destul de repede. Primul care a abordat-o pe Sophie-Anne a fost vampirul blond care fusese judecător mai devreme.

— Scumpă doamnă, spuse, sărutându-i mâna. Sunt încântat să vă văd, ca de obicei, și îndurerat de distrugerea frumosului dumneavoastră oraș.

— O mică parte a orașului, accentua Sophie-Anne cu cel mai dulce zâmbet.

— Sunt îngrijorat când mă gândesc la situația în care probabil că vă aflați, a continuat după o scurtă pauză, în care a înregistrat sublinierea ei. Dumneavoastră, conducătoarea unui regat atât de

bogat și de cunoscut... acum să ajungeți atât de jos. Sper că vă voi putea fi de ajutor în felul meu umil.

— Și ce formă ar avea ajutorul acesta? întrebă Sophie-Anne.

După multă vorbă goală, s-a dovedit că Floricelul voia să aducă milioane de metri cubi de cherestea în New Orleans, dacă Sophie-Anne i-ar fi dat doi la sută din venitul ei pe următorii cinci ani. Contabilul lui era cu el. M-am uitat în ochii lui cu mare curiozitate. M-am tras puțin înapoi, iar André alunecă lângă mine. M-am întors în așa fel încât să nu-mi poată citi nimeni pe buze.

— Atenție la calitatea cherestelei, am spus la fel de încet ca bătaia din aripi a unei păsări colibri.

Treaba asta a durat o veșnicie și a fost mai mult decât plictisitoare. Câțiva dintre furnizorii care voiau să se bage pe fir nu erau însoțiți de oameni, așa că în prezenta lor n-am fost de nici un ajutor; dar cei mai mulți erau. În unele cazuri, omul îl plătise pe vampir să „garanteze” pentru el, ca să poată avea șansa să intre în sală și să negocieze într-o întâlnire față în față. Când vânzătorul numărul opt a zâmbit încurcat în fața reginei, eu nu mi-am mai putut înăbuși căscatul. Am observat că Bill se descurca de minune cu vânzarea copiilor după baza de date cu vampiri. Pentru un tip rezervat, reușea foarte bine să explice și să-și promoveze produsul, ținând cont că vampirii sunt foarte sceptici față de computere. Dacă mai auzeam o singură dată de „Pachetul anual de update”, eram pe punctul să vomit. În jurul lui Bill erau adunați mai mult oameni, și asta pentru că erau mai deschiși către computere decât toți vampirii la un loc. În timp ce ei stăteau acolo, preocupați, eu am încercat să scanez ici-colo, dar se gândeau numai la megahertzi și RAM și harduri – chestii din astea.

Nu l-am văzut pe Quinn. Cum era vârcolac, m-am gândit că s-a vindecat complet după rana din seara trecută. Nu puteam decât să iau absența asta ca pe un semn. Eram întristată și epuizată.

Regina a invitat-o pe Dahlia, creatura micuță și drăguță care fusese atât de directă în judecata ei, sus, în apartamentul ei, să bea ceva împreună. Dahlia a acceptat elegant și tot grupul s-a mutat în apartament. Christian Baruch a venit și el după noi; își făcuse de lucru pe lângă Sophie-Anne toată seara.

Felul în care o curta pe Sophie-Anne era cel puțin stângaci. M-am gândit din nou la Păpușelul pe care îl văzusem cu o seară înainte, gândilând-o pe iubita lui de parcă ar fi fost un păianjen, tocmai pentru că știa că ea se teme de păianjeni și va veni mai aproape de el, s-o protejeze. Am simțit cum mi se aprinde un bec deasupra capului și m-am întrebat dacă l-au mai văzut și alții.

Hotelierul se prăbuși în ochii mei. Dacă el credea că o astfel de strategie funcționează cu Sophie-Anne, trebuia să se gândească mai bine.

Nu-l vedeam pe Jake Purifoy nicăieri și m-am întrebat ce-i dăduse André să facă. Ceva insipid probabil, cum ar fi să verifice dacă mașinile aveau plinul făcut. Nu aveau încredere în el că poate face față la ceva mai complicat, cel puțin nu încă. Faptul că era tânăr și originea lui de vârcolac lucrau împotriva lui și trebuia să muncească din greu ca să câștige puncte. Dar Jake n-avea focul ăsta în el. Privea mai mult spre trecut, spre viața lui ca vârcolac. Era plin de amărăciune.

În apartamentul lui Sophie-Anne se făcuse curat; toate apartamentele vampirilor erau curățate noaptea, bineînțeles, când vampirii nu se aflau acolo. Christian Baruch a început să ne povestească despre cum a trebuit să angajeze personal suplimentar ca să facă față aglomerației de la reuniune și despre cum unii dintre angajați erau neliniștiți când trebuiau să curețe camerele vampirilor. Se vedea că Sophie-Anne nu era impresionată de aerul de superioritate al lui Baruch. Era mult mai tânăr decât ea, probabil că părea un adolescent lăudăros în ochii reginei în vârstă de câteva secole.

Chiar atunci intră și Jake care, după ce o salută supus pe regină și făcu cunoștință cu Dahlia, veni să stea lângă mine. Eu stăteam pe un scaun de lemn incomod, iar el își trase unul la fel.

— Ce faci, Jake?

— Nu mare lucru. Am luat bilete pentru regină și André la un spectacol pentru mâine-seară. O variantă a lui Hello, Dolly! Produsă în întregime de vampiri.

Am încercat să-mi imaginez asta, dar am constatat că nu pot.

— Și tu ce ai de gând să faci? În program scrie că avem timp liber.

— Nu știu, spuse, pe un ton ciudat de abătut. Viața mea s-a schimbat atât de mult încât nu mai pot să anticipez ce-o să se întâmple. O să ieși mâine în timpul zilei, Sookie? Poate la cumpărături? Sunt niște magazine frumoase pe Widewater Drive. Asta e lângă lac.

Chiar și eu auzisem de Widewater Drive și am zis:

— Cred că se poate să fac asta. Nu prea mă dau în vânt după cumpărături.

— Ar trebui să te duci. Sunt niște magazine grozave de pantofi și un Macy's uriaș, ți-ar plăcea la nebunie. Să stai acolo toată ziua. Pleacă din locul ăsta cât mai poți.

— O să mă gândesc, cu siguranță, am spus, un pic nedumerită. Spune-mi, l-ai văzut pe Quinn azi?

— În treacăt. Și am vorbit cu Frannie un pic. Erau ocupați să instaleze decorurile pentru ceremoniile de închidere.

— Aha.

Desigur. Bineînțeles. Asta dura o grămadă.

— Sună-l. Spune-i să te scoată în oraș mâine, zise Jake.

Am încercat să-mi imaginez cum o să-l rog pe Quinn să meargă cu mine la cumpărături. Ei bine, nu era imposibil, dar nici foarte probabil. Am ridicat din umeri.

— Poate c-o să ies. Părea mulțumit.

— Sookie, poți să te duci, spuse André.

Eram atât de obosită, încât nu-l observasem cum s-a strecurat lângă mine.

— OK, noapte bună tuturor, am spus, și m-am ridicat să mă întind.

Am observat că valiza albastră era tot acolo unde o pusesem eu cu două seri înainte.

— A, Jake, trebuie să duci valiza asta înapoi la subsol. M-au sunat pe mine și mi-au zis să o aduc aici, dar n-a revendicat-o nimeni.

— O să întreb, spuse fără elan și porni către camera lui.

Atenția lui André se întorsese deja asupra reginei, care râdea la descrierea unei nunți la care asistase Dahlia.

— André, am zis foarte încet. Trebuie să-ți spun ceva. Cred că domnul Baruch este implicat în incidentul cu bomba din fața ușii reginei.

André arăta de parcă i-ar fi înfipt cineva o unghie în fund.

— Poftim?

— Cred că a vrut s-o sperie pe Sophie-Anne. Cred că s-a gândit c-o să fie vulnerabilă și c-o să aibă nevoie de un bărbat puternic care s-o protejeze, dacă se simte amenințată.

André nu era foarte expresiv de felul lui, dar am văzut cum pe chipul lui au trecut repede neîncredere, dezgust și convingere.

— Și mai cred că poate tot el i-a zis lui Henrik Feith că Sophie-Anne avea de gând să-l omoare. Pentru că el e proprietarul hotelului, nu? Și el are o cheie de la camera reginei, unde noi credeam că Henrik va fi în siguranță, nu? Deci Henrik voia să continue procesul reginei pentru că era convins că ea o să scape de el. Din nou, Christian Baruch ar fi fost acolo, marele ei salvator. Poate că l-a omorât pe Henrik, după ce i-a întins o capcană, ca să poată face după aia o dezvăluire spectaculoasă și s-o uimească pe Sophie-Anne cu grija nemărginită pe care i-o poartă.

André avea cea mai ciudată expresie pe față, de parcă i-ar fi fost greu să mă urmărească.

— Există dovezi?

— Nu, nici una. Dar când am vorbit cu domnul Donati în hol în dimineața asta, a sugerat că ar exista o casetă de la camera de supraveghere pe care s-ar putea să vreau s-o văd.

— Du-te și vezi, spuse André.

— Dacă mă duc să întreb, ar fi concediat. Trebuie să-i spui tu reginei să-l întrebe direct pe domnul Baruch dacă poate vedea înregistrarea din hol, de când a fost plasată bomba. Cu sau fără gumă pe cameră, caseta aia tot o să arate ceva.

— Dar mai întâi pleacă tu, ca să nu faci legătura între tine și povestea asta.

De fapt, hotelierul era prea absorbit de discuția cu Sophie-Anne, pentru că, altfel, auzul lui de vampir i-ar fi dat indicii că vorbeam despre el.

Deși eram epuizată, aveam un sentiment de recunoștință că meritam banii pe care mi-i dădeau pentru călătoria asta. Și mi se luase o piatră de pe inimă acum, că incidentul Dr. Pepper se rezolvase.

Christian Baruch n-avea să se mai ocupe cu plasarea bombelor, dacă regina îl demasca. Cât despre amenințarea pe care o reprezenta grupul desprins din frăție... ei bine, eu auzisem doar un zvon și nu aveam nici o dovadă despre ce formă o să îmbrace. În ciuda morții femeii de la poligonul de tir, mă simțeam mai relaxată decât mă simțisem de când intrasem în Piramida din Gizeh, pentru că înclinam

să-i atribui și crima asta tot lui Baruch. Poate când a văzut că Henrik chiar o să-i ia reginei statul Arkansas, a devenit lacom și l-a plătit pe asasin să-l elimine pe Henrik, pentru ca regina să primească totul. Scenariul ăsta era un pic ambiguu și nu se lega prea bine, dar eram prea obosită ca să-l analizez, așa că am lăsat toată încurcătura pentru când o să fiu odihnită.

Am traversat micul hol până la lift și am apăsat pe buton. Când s-au deschis ușile, Bill a pășit afară, cu brațele pline de formulare de comandă.

— Te-ai descurcat bine în seara asta, i-am spus, prea obosită ca să-l urăsc.

Am făcut un semn cu capul către formulare.

— Da, o să facem cu toții mulți bani din astea, a răspuns, dar fără să pară prea entuziasmat.

Am așteptat să se retragă din calea mea, dar n-a făcut nici asta.

— Aș da orice ca să pot șterge ce s-a întâmplat între noi, a zis. Nu clipele frumoase pe care le-am petrecut iubindu-ne, ci...

— Clipele pe care le-ai petrecut mințindu-mă? Clipele în care te prefăceai că abia așteptai să mă vezi, dar tu așa primiseși ordine? Clipele alea?

— Da, a răspuns, iar ochii lui căprui și adânci n-au ezitat. Acele clipe.

— M-ai rănit prea mult. Asta n-o să se întâmple niciodată.

— Iubești vreun bărbat? Quinn? Eric? Cretinul ăla de JB?

— N-ai dreptul să mă întreb asta. N-ai nici un drept asupra mea.

JB? Asta de unde a mai scos-o? Mi-a plăcut întotdeauna tipul și el era un scump, dar felul lui de a face conversație era ucigător... Am dat din cap, în timp ce coboram cu liftul la etajul meu.

Caria ieșise, ca de obicei, și, cum era ora cinci dimineața, erau șanse mari să nu se întoarcă deloc. Mi-am pus pijamaua roz și mi-am aranjat papucii lângă pat, ca să nu fiu nevoită să bâjbâi după ei în întuneric, în cazul în care Caria se întorcea înainte să mă trezesc.

Capitolul 17

Ochii mi s-au deschis brusc, de parcă ar fi plesnit elasticul care-i ținea închiși.

Scoală-te, scoală-te, scoală-te! Sookie, s-a întâmplat ceva. Barry, unde ești?

În fața lifturilor de la etajul oamenilor. Vin acum.

M-am îmbrăcat cu hainele din seara trecută, dar fără pantofii cu tocuri. Mi-am luat, în schimb, papucii cu talpă de cauciuc. Am luat în grabă portofelul, în care aveam cheia de la cameră, permisul și cârdul, și l-am băgat într-un buzunar, am îndesat mobilul în celălalt și am ieșit din cameră. Ușa s-a trântit în urma mea cu un bubuit rău prevestitor. Hotelul era gol și cufundat în liniște, dar ceasul meu arăta ora 9:50.

A trebuit să alerg pe un coridor lung și să fac la dreapta, ca să ajung la lifturi. N-am întâlnit pe nimeni. M-am gândit o secundă și mi-am zis că nu era așa de ciudat. Majoritatea oamenilor de la etaj probabil că încă dormeau, pentru că respectau și ei programul vampirilor. Dar nu erau nici măcar angajați ai hotelului, care să facă curat pe holuri.

Toate micile urme de neliniște care mi se strecuraseră în creier, ca urmele de limacși în curte, se adunaseră într-o masă tulbure.

Mă simțeam de parcă eram pe Titanic și tocmai auzisem cala izbindu-se de aisberg.

În cele din urmă, am zărit pe cineva, întins pe podea. Mă trezisem atât de neașteptat și de brusc, încât tot ce făceam părea ca în vis, deci n-a fost un șoc să descopăr pe cineva care zăcea în hol.

Am țipat, iar Barry a apărut de după colț, alergând cu pași mari. S-a ghemuit lângă mine. Am întors corpul cu fața în sus. Era Jake Purifoy și nu putea fi trezit.

De ce nu e în camera lui? Ce făcea afară așa de târziu? Chiar și vocea mentală a lui Barry părea panicată. Uite, Barry, stă întins cumva în direcția camerei mele. Crezi că venea să mă vadă? Da, și n-a mai ajuns.

Ce putea fi atât de important încât Jake nu era pregătit pentru somnul de zi? M-am ridicat și m-am gândit cu disperare. Niciodată, dar niciodată, nu am întâlnit vreun vampir care să nu știe instinctiv când se apropie răsăritul. M-am gândit la conversațiile pe care le avusesem cu Jake și la cei doi

bărbați pe care îi văzusem ieșind din camera lui.

— Nemernicule, am șuiert printre dinți și i-am tras un șut cât am putut de tare.

— Dumnezeule, Sookie.

Barry m-a apucat de braț, îngrozit. Dar apoi a înțeles totul din mintea mea.

— Trebuie să-i găsim pe domnul Cataliades și pe Diantha, am spus. Se pot trezi, nu sunt vampiri.

— Eu o s-o chem pe Cecile. E umană, colega mea de cameră, a zis Barry și ne-am îndreptat amândoi în direcții diferite, lăsându-l pe Jake întins acolo unde era.

Era tot ce puteam face.

Ne-am întâlnit din nou după cinci minute. A fost surprinzător de ușor să-l trezesc pe domnul Cataliades, iar Diantha stătea în aceeași cameră cu el. Cecile era o tânără cu o tunsoare practică și un aer competent și n-am fost surprinsă când Barry mi-a prezentat-o ca fiind asistenta regelui.

Fusesem o proastă să trec cu vederea, chiar și un minut, avertizarea pe care o lansase Clovache. Eram atât de furioasă pe mine, încât abia suportam să mă aflu în propria-mi piele. Dar trebuia să las asta deoparte și trebuia să acționăm acum.

— Uitați ce cred eu, am spus.

Pusesem lucrurile cap la cap în minte. Unii dintre chelneri ne-au evitat pe mine și pe Barry în ultimele două zile, imediat ce au aflat ce suntem.

A dat din cap că așa e. Observase și el. Părea ciudat de vinovat, dar asta trebuia să aștepte.

— Știau ce suntem și presupun că nu voiau ca noi să aflăm ce pun ei la cale. Și mai presupun că era ceva rău de tot. Și Jake Purifoy era implicat.

Domnul Cataliades, care la început părea ușor plictisit, acum devenise serios alarmat. Ochiul mari ai Dianthei treceau de la un chip la altul.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Cecile, care creștea tot mai mult în ochii mei.

— E vorba de sicriele în plus, am zis. Și valiza albastră din apartamentul reginei. Barry, și tu ai fost rugat să aduci sus o valiză, nu? Care nu era a nimănui?

— Da, încă se află în vestibulul apartamentului regelui, pentru că toată lumea trece pe acolo. Am crezut c-o s-o ceară cineva. Aveam de gând s-o duc jos, la bagaje, azi.

Eu am zis:

— Cea pe care am adus-o eu se află în livingul reginei. Cred că tipul care s-a ocupat de ea era Joe, managerul de jos, de la departamentul de bagaje și livrări. El m-a chemat să iau valiza și se pare că nimeni altcineva nu mai știa nimic de ea.

— Valiza o să explodeze? întrebă Diantha cu vocea ei rece. Și sicriele fără stăpân de la subsol la fel? Dacă se duce subsolul, toată clădirea o să se prăbușească.

N-am mai văzut-o niciodată pe Diantha atât de umană.

— Trebuie să-i trezim, am zis. Trebuie să-i scoatem de aici.

— Clădirea o să explodeze, spuse Barry, încercând să înțeleagă ideea.

— Vampirii n-or să se trezească, spuse Cecile cea practică. N-au cum.

— Quinn! am spus.

Mă gândeam la atâtea lucruri în același timp, încât rămăsesem încremenită. Am scos telefonul din buzunar, i-am selectat numărul, am sunat și l-am auzit mormăind ceva la celălalt capăt.

— Ieși afară, i-am zis. Quinn, ia-ți sora și ieșiți afară. O să fie o explozie.

Am așteptat doar până când s-a trezit mai bine, apoi am închis telefonul.

— Trebuie să ne salvăm și pe noi, spuse Barry. Cecile, genială, alergă până în capătul holului și apăsa repede butonul de la alarma de incendiu. Zgomotul aproape că ne-a spart timpanele, dar efectul asupra oamenilor care dormeau a fost unul nemaipomenit. În câteva secunde, au început să iasă din camere.

— Luați-o pe scări, strigă Cecile ca să-i direcționeze, iar ei au ascultat-o.

M-am bucurat să văd părul negru al Cariei printre ei. Dar nu l-am văzut pe Quinn, iar el era întotdeauna ușor de remarcat.

— Regina e tocmai sus, spuse domnul Cataliades.

— Panourile alea de sticlă pot fi sparte și din interior? am întrebat.

— Au reușit la Fear Factor¹², răspuse Barry.

— Am putea încerca să scoatem sicriile pe geam.

— S-ar sparge la impact, zise Cecile.

— Dar vampirii ar supraviețui exploziei, am subliniat.

— Ca să fie după aia arși de soare, răspuse domnul Cataliades. Diantha și cu mine o să mergem sus și o să încercăm să scoatem grupul reginei. O să-i înfășurăm în pături și o să-i ducem... Se uita la mine disperat.

— Ambulanțe! Sunați la 911 acum! O să găsească ei unde să-i ducă!

Diantha a sunat la 911 și era suficient de incoerentă încât să cheme ambulanțe la locul unei explozii care nu avusese loc încă.

— Clădirea e în flăcări, strigă, ceea ce era un fel de adevăr viitor.

— Duceți-vă, i-am spus domnului Cataliades, efectiv împingându-l pe demon, iar el se grăbi spre apartamentul reginei.

— Du-te și încearcă să-i scoți pe ai tăi, i-am zis lui Barry, iar el și Cecile s-au repezit către lift, deși ar fi putut să devină nefuncțional în orice clipă.

Am făcut tot ce-am putut ca să-i scot pe oameni afară. Cataliades și Diantha se puteau ocupa de regină și de André. Eric și Pam! Știam unde e camera lui Eric, slavă Domnului. Am luat-o pe scări și, cum fugeam, am dat de cele două britlingene, cu rucsacuri mari în spate, cărând o legătură. Știam, fără îndoială, că acolo era împachetat regele din Kentucky și că își făceau datoria. Au dat amândouă din cap când m-am lipit de perete ca să le las să treacă. Erau atât de calme încât ai fi zis că au ieșit la o plimbare.

— Tu ai pornit alarma? întrebă Batanya. Chestia aia pe care o pune la cale frăția e azi?

— Da, am răspuns.

— Mersi. Noi ieșim acum și ar trebui să ieși și tu, zise Clovache.

— O să ne întoarcem la locurile noastre după ce o să-l lăsăm pe el, spuse Batanya. La revedere.

— Succes, le-am zis prostește, apoi am luat-o la fugă în sus, de parcă m-aș fi antrenat pentru asta. În final, când am dat de perete ușa de la etajul nouă, suflam ca o pereche de foaie. Am văzut o cameristă singură care împingea un cărucior pe coridorul lung. Am alergat la ea, sperind-o mai tare decât era deja speriată de alarma de incendiu.

— Dă-mi cheia principală, am zis.

— Nu!

Era hispanică, între două vârste și n-avea de gând să cedeze unei cereri atât de nebunești.

— O să fiu concediată.

— Atunci deschide ușa asta – am arătat către ușa lui Eric – și pleacă de aici.

Sunt sigură ca arătam ca o femeie disperată și chiar eram.

— Clădirea asta poate să explodeze în orice clipă. Mi-a aruncat cheia și a luat-o pe hol, spre lifturi.

La naiba.

Apoi s-a auzit prima explozie. Un cutremur adânc și răsunător și un zgomot care venea de departe, de sub mine, de parcă o creatură marină monstruoasă încerca să iasă la suprafață. Am mers clătinându-mă până la camera lui Eric, am înfipt cheia de plastic în slot și am împins ușa într-un moment de liniște deplină. Camera se afla în întuneric total.

— Eric, Pam! am țipat.

Am bâjbâit după un întrerupător în camera neagră ca smoala, am simțit cum se clatină clădirea. Cel puțin una din încărcăturile de la etajele superioare fusese detonată. Rahat! Rahat! Dar lumina s-a aprins și am văzut că Eric și Pam erau în pături și nu în sicrie.

— Treziți-vă, am spus și am scuturat-o pe Pam, pentru că ea era mai aproape.

Nu s-a mișcat deloc. Era ca și când aș fi scuturat o păpușă umplută cu rumeguș.

— Eric! i-am strigat direct în ureche.

El a avut o ușoară reacție; era mult mai în vârstă decât Pam. Ochii i s-au deschis un pic și a încercat să se concentreze.

— Ce e? a spus.

— Trebuie să te trezești! Trebuie! Trebuie să ieși afară!

— E ziuă, a șoptit și s-a trântit la loc în pat. L-am plesnit mai tare decât am lovit pe cineva vreodată în viața mea.

— Scoală-te, am țipat, până când aproape că am rămas fără voce.

În cele din urmă, Eric s-a mișcat și a reușit să se ridice în picioare. Era îmbrăcat cu pantaloni de pijama din mătase neagră, slavă Domnului, și am zărit mantia neagră de ceremonie azvârlită peste sicriul lui. Nu i-o înapoiasse lui Quinn, ceea ce era un mare noroc. Am aranjat-o pe el și am închis-o la gât. I-am tras gluga peste față.

— Acoperă-ți capul, am strigat și am auzit cum au izbucnit niște zgomote deasupra capului meu: sticlă spartă și apoi țipete.

Eric ar fi adormit la loc dacă nu-l țineam eu treaz. Cel puțin încerca. Îmi amintesc că Bill reușise să se miște un pic, în împrejurări extreme, cel puțin preț de câteva minute. Dar Pam, deși cam de aceeași vârstă ca Bill, pur și simplu nu putea fi mișcată. Chiar am tras-o de părul ei lung decolorat.

— Trebuie să mă ajuți s-o scot pe Pam, am spus în cele din urmă, disperată. Eric, trebuie.

Se auzi un alt vuiet și etajul se cutremură. Am țipat, iar Eric a făcut ochii mari. S-a clătinat pe picioare. De parcă am fi putut să ne citim gândurile, cum făceam eu și Barry, am tras amândoi sicriul lui de pe postament pe covor. Apoi l-am împins lângă geamul opac înclinat, care forma o latură a clădirii.

Totul înjurai nostru a tremurat și s-a zdruncinat. Ochii lui Eric erau mai deschiși acum și se concentra atât de puternic să-și coordoneze mișcările, încât puterea lui o absorbea și pe a mea.

— Pam, am spus, încercând să-l antrenez să acționeze mai mult.

Eric s-a îndreptat către copilul lui adormit, călcând de parcă picioarele i se lipeau de podea la fiecare pas. A luat-o pe Pam de umeri și eu de picioare și am ridicat-o cu tot cu pătură. Podeaua s-a cutremurat din nou, mai tare de data asta, iar noi ne-am clătinat pe picioare până la sicriu și am băgat-o pe Pam înăuntru. Am tras capacul și l-am închis, deși un colț din cămașa ei de noapte rămăsese afară.

M-am gândit la Bill și mi-am adus aminte și de Rasul, dar nu puteam să fac nimic și nici nu mai era timp.

— Trebuie să spargem geamul! am strigat la Eric.

A încuviințat din cap foarte încet. Am îngenunchat și am apucat de un capăt al sicriului și am împins cât am putut de tare până când s-a izbit de fereastră, care s-a crăpat într-un milion de bucăți. Care, incredibil, au rămas prinse una de alta – miracolul geamurilor securizate. Îmi venea să urlu de furie. Aveam nevoie de o gaură, nu de o perdea de sticlă. Ne-am lăsat mai jos, ne-am înfipt degetele în covor și, încercând să ignorăm zgomotele de sub noi, din clădire, eu și cu Eric am împins cu toată forța.

În sfârșit! Sicriul a ieșit pe partea cealaltă. Fereastra a cedat din ramă și s-a prăbușit în partea laterală a clădirii.

Iar Eric a văzut lumina soarelui pentru prima dată în o mie de ani. A țipat din toți rărunchii. Dar în clipa următoare și-a strâns mantia pe lângă el. M-a înșfăcat și a încălecat pe sicriu și am împins amândoi cu picioarele. Timp de câteva secunde ne-am balansat, apoi ne-am înclinat în față. În cel mai îngrozitor moment al vieții mele, ne-am dat drumul pe fereastră și am alunecat pe peretele clădirii ca pe un tobogan, cu sicriu cu tot. Ne-am fi prăbușit dacă nu...

Dintr-o dată ne-am desprins de sicriu și, într-un fel, ne-am clătinat în aer, Eric ținând de mine, înverșunat, cât putea de bine.

Am răsuflat, profund ușurată. Desigur, Eric putea să zboare.

Năucit de lumină, nu putea să zboare prea bine. Nu era acea înaintare ușoară pe care o experimentasem înainte; am avut o coborâre în zigzag, nesigură.

Dar a fost mai bine decât o cădere liberă.

Eric a putut să întârzie aterizarea suficient încât eu să nu mă izbesc mortal de asfaltul din față

hotelului. Totuși, sicriul în care se afla Pam a avut o aterizare grea, iar Pam a fost catapultată afară dintre bucățile de lemn, în lumina soarelui, unde a rămas zăcând nemișcată. Fără să scoată vreun sunet, a început să ardă. Eric a aterizat chiar deasupra ei și a tras pătura peste amândoi. Unul dintre picioarele lui Pam era neacoperit, iar carnea fumega. L-am acoperit eu.

Am auzit sunetul sirenelor. Am făcut semn primei ambulanțe pe care am văzut-o, iar medicii au sărit afară.

Am arătat către grămada acoperită cu pătura.

— Doi vampiri, luați-i din soare! am spus. Doctorițele, ambele tinere, s-au privit neîncrezătoare.

— Ce să facem cu ei? a întrebat una dintre ele care era de culoare.

— Duceți-i într-o pivniță undeva, una fără ferestre, și le spuneți proprietarilor să țină pivnița deschisă, că mai vin și alții.

Sus de tot, o explozie mai mică a aruncat în aer unul dintre apartamente. O bombă într-o valiză, mi-am zis, și m-am întrebat câte reușise Joe să ne convingă să ducem în camere. Ne-am uitat în sus și am văzut o ploaie de sticlă strălucind în soare, dar pe fereastră au mai fost aruncate și alte lucruri, mai închise la culoare, iar doctorițele s-au mobilizat, ca o echipă bine antrenată ce erau. N-au intrat în panică, dar s-au mișcat repede și deja vorbeau despre ce clădire din apropiere ar avea o pivniță mare.

— O să le spunem tuturor, zise negresa.

Pam era acum în ambulanță și Eric mai avea și el puțin și ajungea. Fața îi era de un roșu aprins și din buze îi ieșea abur. Dumnezeule.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să mă întorc înăuntru, am răspuns.

— Ești nebună, a zis, și s-a aruncat în ambulanță, care a pornit imediat.

De sus încă mai cădea sticlă, iar o parte din parter părea că se prăbușește. Probabil din cauza sicriilor pline cu explozibil depozitate în zona de livrare și primire. O altă explozie se auzi la etajul al șaselea, dar de cealaltă parte a piramidei. Simțurile mi se tociseră din cauza zgomotului și a imaginilor, așa încât n-am fost surprinsă când am văzut o valiză albastră zburând prin aer. Domnul Cataliades reușise să spargă geamul reginei. Deodată mi-am dat seama că valiza era intactă, nu explodase, și cădea în direcția mea.

Am luat-o la fugă, amintindu-mi de zilele când jucam softball și alergam între baze cât mă țineau picioarele. M-am îndreptat spre parcul de peste drum, unde traficul se oprise din cauza vehiculelor de urgență: mașini de poliție și de pompieri, ambulanțe.

Era o polițistă în fața mea care se uita în altă parte și îi arăta ceva unui alt polițist.

— Jos! am strigat. Bombă!

Ea s-a întors, ca să mă vadă, iar eu am apucat-o și am trântit-o la pământ, odată cu mine. Ceva m-a lovit în spate cu un șuierat și plămânii mi-au fost goliți de aer. Am rămas acolo întinse timp de un minut lung, până când m-am dat la o parte de pe ea și m-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Era atât de bine să respiri, deși aerul era înțepător, de la flăcări și praf. E posibil ca ea să-mi spus ceva, dar n-am putut s-o aud.

M-am întors cu fața către Piramida din Gizeh.

Părți ale structurii se prăbușeau, amestecându-se, sticla și betonul și oțelul și lemnul desprinzându-se de întreg în părți separate, în timp ce majoritatea pereților care creau spațiile – camere, băi și holuri – se năruiau. În prăbușirea asta au fost prinse multe dintre corpurile care ocupaseră aceste zone arbitrar divizate. Acum toate erau una: structura, părțile ei, cei care se aflau înăuntru.

Ici și colo se mai vedeau bucăți care rămăseseră în picioare. Etajul oamenilor, mezaninul și nivelul holului de la intrare erau aproape intacte, deși zona din jurul recepției era distrusă.

Am văzut o formă pe care am recunoscut-o, un sicriu. Capacul sărise la impactul cu solul. Când soarele a atins creatura dinăuntru, aceasta a scos un strigăt sfâșietor, iar eu m-am grăbit înspre ea. Alături era o placă de lemn, pe care am tras-o peste sicriu. Când n-a mai existat contact cu soarele, gemetele dinăuntru au încetat.

— Ajutor! am strigat. Ajutor!

Câțiva polițiști au venit spre mine.

— Sunt oameni și vampiri încă în viață, am spus. Vampirii trebuie să fie acoperiți.

— Mai întâi oamenii, răspuse un veteran musculos.

— Evident, am aprobat automat, deși în timp ce am spus asta m-am gândit: Nu vampirii au pus bombele. Dar dacă ați putea să-i acoperiți pe vampiri, ar putea rezista până când ambulanțele îi duc într-un loc sigur.

O bucată din hotel încă stătea în picioare, o porțiune din aripa de sud. M-am uitat în sus și l-am văzut pe domnul Cataliades stând în dreptul unei rame goale, din care căzuse geamul. Cumva reușise să ajungă la etajul oamenilor. Ținea o legătură înfășurată într-o cuvertură și o strângea la piept.

— Uitați acolo! am strigat, ca să atrag atenția unui pompier. Uitați!

Au intrat în acțiune imediat, când au văzut o persoană în viață care trebuia salvată. Erau mult mai săritori în situația asta, decât ar fi fost pentru salvarea vampirilor care fumegau în lumina soarelui și puteau fi ușor salvați de la moarte dacă ar fi fost acoperiți. Am încercat să-i învinovățesc, dar n-am putut.

Pentru prima dată am observat că se adunase o mulțime de oameni obișnuiți care opriseră mașinile și ieșiseră ca să ajute sau să caște gura. Mai erau și oameni care strigau: „Lăsați-i să ardă!”

M-am uitat la pompieri cum s-au ridicat cu o macara să-l aducă jos pe demon și legătura sa, apoi m-am întors și mi-am făcut loc printre dărâmături.

După o vreme, eram terminată. Strigătele supraviețuitorilor umani, fumul, lumina soarelui estompată de norul uriaș de praf, zgomotul clădirii care își așeza noua structură, zgomotele haotice ale muncitorilor care lucrau la operațiunile de salvare și utilajele care soseau și acționau rapid... eram copleșită.

Între timp, furasem o jachetă galbenă și o cască dintre acelea pe care le purtau salvatorii și reușisem să ajung suficient de aproape încât să găsesc doi vampiri, pe unul îl cunoșteam, în ruinele zonei de la intrare, acoperită cu mult moloz de la etajele de deasupra. O bucată mare de lemn rămăsese pe poziții și semnală recepția. Unul dintre vampiri era foarte ars, nu puteam să-mi dau seama dacă o să supraviețuiască sau nu. Celălalt se ascunsese sub cea mai mare bucată de lemn și numai mâinile și picioarele îi fuseseră arse și înnegrite. Am strigat după ajutor, iar vampirii au fost acoperiți cu pături.

— Avem o clădire la două străzi mai încolo; acolo îi ducem pe vampiri, spuse femeia cu pielea închisă la culoare, care îl luă pe cel rănit mai grav, și mi-am dat seama că era aceeași care îi luase pe Eric și Pam.

Pe lângă vampiri, l-am mai descoperit și pe Todd Donati, care abia dacă se mai ținea în viață. Am stat lângă el câteva minute până când au venit cu targa. Și am mai găsit, lângă el, și o cameristă moartă. Fusese zdrobită.

Aveam un miros în nări care pur și simplu nu se ducea și îl detestam. Mi se depunea pe plămâni, mă gândeam, și tot restul vieții o să-l inspir și o să-l expir. Mirosul era compus din materiale arse, corpuri pârlite și vampiri în descompunere. Era mirosul urii.

Văzusem niște lucruri atât de îngrozitoare încât atunci nici nu puteam să mă gândesc la ele.

Dintr-o dată am simțit că nu mai pot să mai caut. Trebuia să mă așez. M-am dus lângă un morman care se formase peste o țeava și o placă de lemn. M-am cocoțat pe el și am început să plâng. Apoi, mormanul s-a deplasat cu totul într-o parte și eu am ajuns pe jos, încă plângând.

M-am uitat în deschizătura creată de resturile care alunecaseră.

Bill era ghemuit înăuntru, cu jumătate de față arsă. Purta aceleași haine în care îl văzusem cu o seară înainte. M-am arcuit peste el, ca să-l apăr de lumina soarelui, iar el mi-a mulțumit, printre buzele crăpate și însângerate. Era furat, iar și iar, de somnul din timpul zilei, puternic ca o comă.

— Dumnezeule, am spus. Veniți să ne ajutați! am strigat și am văzut doi bărbați care veneau înspre mine cu o pătură.

— Știam c-o să mă găsești, spuse Bill. Sau mi-am imaginat?

Am rămas aplecată în poziția aia ciudată. Pur și simplu nu era nici un obiect la care să ajung care să-l acopere așa de bine ca mine. Mirosul mă îneca, dar am rămas. Rezistase atât de mult pentru că fusese acoperit din întâmplare.

Deși unul dintre pompieri a vomitat, l-au acoperit și l-au dus.

Apoi, am văzut o altă siluetă cu jachetă galbenă făcându-și drum printre ruine, până la ambulanțe, atât de repede cât se putea cineva mișca acolo fără să-și rupă un picior. Am avut impresia că detectez un creier viu și l-am recunoscut imediat. M-am târât de-a bușilea printre dărâmături, urmărind semnalele creierului bărbatului pe care voiam cel mai mult să-l găsesc. Quinn și Frannie zăceau pe jumătate îngropați sub o grămadă afinată de moloz. Frannie era inconștientă. Sângerase în zona capului, dar se uscaser. Quinn era amețit, dar își recăpăta cunoștința pe deplin. Am văzut cum un firisor de apă șiroia pe fața lui plină de praf și mi-am dat seama că bărbatul care tocmai plecase îi dăduse lui Quinn să bea apă și avea să se întoarcă cu târgi pentru amândoi.

A încercat să-mi zâmbească. M-am așezat în genunchi lângă el.

— S-ar putea să fie nevoie să schimbăm planurile, iubito, spuse. S-ar putea să fie nevoie să am grijă de Frannie o săptămână sau două. Mama noastră nu-i chiar Florence Nightingale¹³.

Am încercat să nu plâng, dar parcă lacrimile mele, odată pornite, nu se mai puteau opri. Nu mai hohoteam, dar lacrimile șiroiau în liniște. Proastă.

— Fă ce trebuie să faci, am spus. Mă suni când poți, OK?

Detestam oamenii care spun „OK” tot timpul, de parcă ar cere voie, dar nu puteam nici de data asta să mă abțin.

— Ești în viață, asta e tot ce contează.

— Mulțumesc, spuse. Dacă n-ai fi sunat, am fi fost morți. Nici măcar alarma de incendiu nu ne-ar fi scos la timp din cameră.

Am auzit un geamăt de la o distanță mică, apoi o respirație. Quinn a auzit și el. M-am târât într-acolo și am dat la o parte o bucată mare, formată dintr-o toaletă și o chiuvetă. Acoperit cu praf și resturi, sub câteva plăci de lemn mai mari, zăcea André, complet pierdut. M-am uitat la el repede și am văzut că avea câteva răni serioase, dar nici una nu sângera. Aveau să se vindece toate. La naiba.

— E André, i-am spus lui Quinn. Rănit, dar în viață.

Vocea mea era plină de furie și la fel mă simțeam și eu. Chiar lângă piciorul lui era o țepă de lemn, lungă și frumoasă, și am fost atât de tentată. André era o amenințare pentru libertatea voinței mele, pentru tot ce-mi plăcea în viață. Dar în ziua aia văzusem deja prea multă moarte.

M-am ghemuit acolo lângă el, urându-l, dar, la urma urmei... Îl cunoșteam. Asta ar fi trebuit să facă situația mai ușoară, dar n-a făcut-o.

Am ieșit din micul adăpost unde se afla și m-am grăbit înapoi lângă Quinn.

— Tipii ăia se întorc să ne ia, spuse, tot mai puternic cu fiecare minut care trecea. Poți să te duci.

— Vrei să plec?

Ochii lui îmi spuneau ceva, iar eu nu puteam să-mi dau seama.

— Bine, am spus ezitant. O să plec.

— Se apropie ajutoarele, a spus blând. Ai putea să găsești pe altcineva.

— Bine, am spus, fără să știu ce să înțeleg din asta, și m-am ridicat în picioare.

Am mers cam jumătate de metru, apoi l-am auzit mișcându-se. Dar, după un moment de nemișcare, am continuat să merg.

M-am întors lângă o dubă mare care fusese adusă și parcată aproape de centrul de comandă a operațiunilor. Această jachetă galbenă fusese un permis de trecere magic, dar care ar fi putut să expire în orice clipă. Cineva ar fi putut să observe că purtam papuci de casă, care erau deja ruși, pentru că nu fuseseră fabricați pentru scormonit prin ruine. O femeie mi-a dat o sticlă de apă din dubă, pe care am deschis-o cu mâini nesigure. Am băut cât am putut, apoi mi-am vărsat restul pe față și pe mâini. Deși aerul era răcoros, m-am simțit minunat.

De la prima explozie poate că trecuseră două (sau patru sau șase) ore. Veniseră acum zeci de salvatori care aveau echipament, utilaje, pături. Mă uitam după cineva autoritar, care să fi avut o funcție de conducere, pentru că voiam să aflu unde fuseseră duși ceilalți oameni care supraviețuiseră. Atunci am auzit o voce în cap.

Sookie?

Barry!

Cum te simți?

Cam zguduită, dar nu rănită prea tare. Tu?

La fel. Cecile a murit.

Îmi pare rău. Nu știam ce altceva să zic.

M-am gândit c-am putea face ceva împreună.

Ce? Probabil că nu păream prea interesată.

Am putea găsi oameni care sunt încă în viață. Ne-am descurca mai bine împreună.

Eu chiar asta fac, i-am zis. Dar ai dreptate, împreună vom fi mai puternici. În același timp, eram atât de obosită încât ceva înăuntrul meu s-a strâns, de teama unui alt efort. Bineînțeles că putem, am spus.

Dacă acest morman de moloz ar fi fost la fel de înspăimântător de uriaș precum cel de la turnurile gemene, n-am fi reușit. Dar locul ăsta era mai mic și mai ușor de controlat și dacă am fi putut convinge pe cineva să aibă încredere în noi, aveam o șansă.

L-am găsit pe Barry aproape de centrul de comandă și l-am luat de mâna murdară. Era mai tânăr decât mine, dar acum nu-și arăta vârsta și nici nu credeam că o să se mai poarte vreodată conform cu vârsta. M-am uitat la șirul de cadavre întinse pe iarba micului parc și am văzut-o pe Cecile și am mai văzut un corp care ar fi putut fi al menajerei pe care o abordasem în hol. Mai erau câteva siluete care aduceau vag cu cele omenești, vampiri în dezintegrare, acum doar grămăjoare de cenușă. Aș fi putut să cunosc pe oricare dintre ei, dar era imposibil să-mi dau seama.

Orice umilire ar fi fost un preț mic de plătit, dacă am fi putut salva viața cuiva. Deci Barry și cu mine eram pregătiți să fim umiliți și luați peste picior.

La început a fost greu să facem pe cineva să ne asculte. Profesioniștii ne tot îndrumau către punctul pentru victime sau către vreuna dintre ambulanțele parcate în apropiere, gata să-i ducă pe supraviețuitori la unul dintre spitalele din Rhodes.

În cele din urmă, am ajuns față în față cu un bărbat slab, cu părul cărunt, care m-a ascultat fără nici o expresie pe chip.

— Nici eu nu m-am gândit c-o să ajung să salvez vampiri, a spus, de parcă asta i-ar fi explicat decizia, și poate că așa era. Deci luați-i pe acești doi bărbați cu voi și arătați-le ce puteți face. Aveți cincisprezece minute din timpul prețios al acestor bărbați.

Ideea fusese a lui Barry, dar acum părea că voia să vorbesc eu în numele nostru. Fața îi era înnegrită de pete de funingine. Am avut o discuție în liniște despre care ar fi cel bun mod de a ne aborda tema și, la sfârșit, m-am întors către pompieri și am zis:

— Puneți-ne într-o macara din aia.

Surprinzător, ne-au ascultat, fără să comenteze. Am fost ridicați pe deasupra dărâmurilor și da, știam că e periculos și da, eram pregătiți să ne asumăm urmările. Încă ținându-ne de mână, Barry și cu mine am căutat, deschizându-ne mințile și trimițându-le cât mai departe.

— Du-ne mai la stânga, am spus, iar pompierul care era în macara cu noi i-a făcut semn celui din cabină. Uită-te la mine, i-am zis, iar el s-a uitat înapoi. Oprește, iar macaraua s-a oprit.

Am căutat din nou.

— Chiar dedesubt, am spus. Chiar sub locul ăsta. O femeie pe care o cheamă Santiago nu-mai-știu-cum.

După câteva minute, s-au auzit de jos aplauze. O găsiseră în viață.

După întâmplarea asta, a început să le placă de noi și nu ne-au mai întrebat cum reușeam, atâta vreme cât ne țineam de treabă. Salvatorii erau pregătiți pentru salvare. Aduceau câini și puneau microfoane, dar Barry și cu mine eram mai rapizi și mai exacti decât câinii și mai eficienți decât microfoanele. Am mai găsit încă patru persoane în viață și un bărbat care a murit înainte ca echipa să ajungă la el, un chelner pe nume Art, care-și iubea soția și care a suferit cumplit până la final. Art a fost un caz sfâșietor, pentru că încercau cu disperare să-l scoată afară, iar eu le spuseseam că n-avea rost. Bineînțeles că nu m-au crezut; au continuat să sape, dar el murise. În momentul acesta, deja salvatorii erau cu adevărat entuziasmați de abilitatea noastră și voiau să lucrăm și în timpul nopții, dar Barry era la capătul puterilor și nici eu nu stăteam prea bine. Mai rău, se lăsa și întunericul.

— Se vor trezi vampirii, i-am amintit șefului pompierilor.

A dat din cap și s-a uitat la mine pentru mai multe explicații.

— Vor fi foarte răniți, am spus. Tot nu înțelegea.

— Vor avea nevoie de sânge imediat și nu se vor putea controla. Eu n-aș trimite nici un muncitor singur, printre ruine, am spus, iar fața lui rămase nemișcată în timp ce se gândea.

— Nu crezi că sunt morți cu toții? Nu-i puteți găsi?

— Păi, de fapt, nu. Nu putem găsi vampiri. Oameni, da, dar nu vampiri. Creierul lor nu emite nici un fel de... unde. Trebuie să plecăm acum. Unde sunt supraviețuitorii?

— Sunt toți în Clădirea Tronului, chiar acolo, a spus, arătând cu degetul. La subsol.

Ne-am întors ca să plecăm. Barry și-a aruncat brațul pe după umerii mei și nu pentru că voia să fie afectuos, ci pentru că avea nevoie de sprijin.

— Dați-mi numele și adresele voastre pentru ca primarul să vă poată mulțumi, spuse bărbatul cărunt, cu un pix și o agendă pregătite.

Nu! a zis Barry, iar gura mea s-a închis. Am dat din cap că nu.

— O să trecem peste partea asta, am răspuns. Am aruncat o privire în mintea lui și am văzut că era lacom după mai mult ajutor din partea noastră. Dintr-odată am înțeles de ce Barry mă oprise atât de brusc, deși colegul meu telepat era atât de obosit încât nu-mi putea explica el singur. Refuzul meu n-a fost acceptat ușor.

— Lucrați pentru vampiri, dar nu vreți să stați să vi se recunoască meritele pentru ajutorul pe care l-ați dat în această zi tristă?

— Da, am răspuns, chiar așa.

Nu era încântat de mine și m-am gândit pentru o clipă că avea de gând să forțeze lucrurile: să-mi smulgă portofelul din buzunar, să mă trimită la închisoare sau ceva de genul ăsta. Dar a dat din cap fără chef și ne-a făcut un semn în direcția Clădirii Tronului.

Cineva o să încerce să afle, spuse Barry. Cineva o să încerce să ne folosească.

Am oftat și abia dacă am mai avut energie să inspir. Am încuviințat.

Da, cineva o să facă asta. Dacă mergem la adăpost, cineva o să ne urmărească acolo și o ceară numele noastre de la cineva care ne recunoaște și după aia o să fie doar o chestiune de timp.

Nu mă puteam gândi la o cale de a evita să ne ducem acolo. Trebuia să fim ajutați, trebuia să ne găsim grupurile și să vedem cum și când puteam să plecăm din oraș și trebuia să aflăm cine supraviețuise și cine nu.

Mi-am dus mâna la buzunarul din spate, și, spre surprinderea mea, telefonul mobil era încă acolo și încă mai avea baterie. L-am sunat pe domnul Cataliades. Dacă mai era cineva în afară de mine care să iasă din Piramidă cu un mobil, atunci acela nu putea fi decât avocatul.

— Da, răspunse precaut. Domnișoară St...

— Șșșt, am spus. Nu-mi spuneți numele cu voce tare.

Era paranoia curată.

— Prea bine.

— Le-am dat o mână de ajutor aici și acum chiar vor să ne cunoască mai bine, am spus, și m-am simțit deșteaptă că vorbesc așa codificat.

Eram foarte obosită.

— Eu și Barry suntem în fața clădirii în care vă aflați și dumneavoastră. Avem nevoie să stăm în altă parte. Sunt prea multe persoane care fac liste aici, nu?

— Asta e o activitate foarte populară, răspunse.

— Dumneavoastră și Diantha sunteți bine?

— N-a fost găsită. Am fost separați. N-am vorbit timp de câteva secunde.

— Îmi pare rău. Pe cine țineți când i-am trimis să vă salveze?

— Pe regină. E aici, deși grav rănită. Nu-l putem găsi pe André.

A făcut o pauză și, pentru că nu m-am putut abține, am întreat:

— Și mai cine?

— Gervaise e mort. Eric, Pam, Bill... arși, dar sunt aici. Cleo Babbitt e aici. Nu l-am văzut pe Rasul.

— Jake Purifoy e acolo?

— Nu l-am văzut nici pe el.

— Dacă-l vedeți, poate ar trebui să știți că e cel puțin parțial responsabil. Era implicat în complotul frăției.

— Ah.

Domnul Cataliades înregistra informația asta.

— Ah, da, cu siguranță voiam să știu asta. Johan Glassport va fi interesat în mod deosebit, pentru că are clavicula și câteva coaste rupte. E foarte, foarte furios.

Asta spunea ceva despre răutatea lui Glassport. Domnul Cataliades îl credea capabil de o răzbunare la fel de dură ca a unui vampir.

— Dar cum ați aflat că exista un complot, domnișoară Sookie?

I-am redat avocatului povestea pe care mi-o spusese Clovache. M-am gândit că e în regulă, acum, că ea și Batanya se întorseseră de unde veniseră, oricare ar fi fost locul ăla.

— S-a dovedit că și-au meritat banii pe care i-au luat de la regele Isaiah.

Cataliades părea mai degrabă gânditor decât invidios.

— Isaiah e aici și nu e deloc rănit.

— Trebuie să ne căutam un loc unde să dormim, îi puteți spune dumneavoastră regelui lui Barry că e cu mine? am întrebat, știind că trebuia să închid telefonul și să fac un plan.

— E prea rănit ca să-i mai pese. Nu e conștient.

— Bine. Atunci cuiva din grupul din Texas.

— Îl văd pe Joseph Velasquez. Rachel e moartă. Domnul Cataliades nu se putea abține; trebuia să-mi spună toate veștile proaste.

— Și Cecile, asistenta lui Stan, e moartă, i-am zis.

— Unde aveți de gând să vă duceți? întrebă Cataliades.

— Nu știu ce să fac.

Mă simțeam extenuată și deznădăjduită și promisem prea multe vești, proaste și fusesem prea lovită ca să-mi mai revin.

— O să trimit un taxi după voi, se oferi domnul Cataliades. Pot să aflu un număr de la voluntariiăștia drăguți. Spuneți-i șoferului că munciți la operațiunile de salvare și aveți nevoie să vă ducă la cel mai apropiat hotel ieftin. Ai un card de credit?

— Da, și-l am și pe cel de debit, am spus, binecuvântând impulsul pe care l-am avut când am îndesat portofelul în buzunar.

— Nu, stai, o să vă ia urma prea ușor dacă-l folosești. Bani?

Am verificat. Mulțumită în mare parte lui Barry, aveam o sută nouăzeci de dolari împreună. I-am spus domnului Cataliades că ne descurcăm.

— Atunci stați peste noapte la un hotel și mâine sună-mă din nou, spuse, părând nespus de obosit.

— Mulțumim pentru plan.

— Mulțumesc pentru avertizare, răspunse demonul curtenitor. Am fi fost morți cu toții, dacă tu și Bellboy nu ne-ați fi trezit.

Am aruncat jacheta galbenă și casca. Barry și cu mine am luat-o la pas, ținându-ne unul pe celălalt, mai mult sau mai puțin. Am găsit o barieră de beton de care să ne sprijinim și am stat acolo, fiecare cu un braț în jurul celuilalt. Am încercat să-i spun lui Barry de ce facem asta, dar nu-i păsa. Eram îngrijorată că în orice clipă vreun polițist sau pompier de la locul exploziilor ar putea să ne vadă și să ne oprească să afle ce făceam, unde ne duceam, cine eram. Am fost atât de ușurată încât am simțit că leșin când am văzut un taxi înaintând încet, cu șoferul uitându-se atent pe geam. Trebuia să fie pentru noi. Am fluturat mâna liberă cu disperare. Nu mai făcusem semn unui taxi niciodată în viața mea. Era exact ca în filme.

Șoferul, un tip slab mort din Guyana, nu era prea încântat de ideea de a lăsa niște creaturi murdare ca noi să urce în mașina lui, dar nu putea să refuze oameni atât de sărmani ca noi. Cel mai apropiat hotel „ieftin” era cam la un kilometru și jumătate în interiorul orașului, departe de apă. Dacă am fi avut energia necesară, am fi putut să mergem și pe jos. Cel puțin călătoria cu taxiul n-a fost scumpă.

Nici chiar la un hotel de clasă medie, funcționarii de la recepție n-au fost prea încântați de

înfățișarea noastră; dar, la urma urmei, fusese o zi de caritate pentru oamenii implicați în explozie. Am luat o cameră la un preț care m-ar fi făcut să mă înec, dacă n-aș fi văzut tarifele de la Piramidă. Camera nu era mare lucru, dar nici nu ne trebuia mare lucru. O cameristă a bătut la ușă chiar după ce am intrat și a spus că ar vrea să ne spele hainele, pentru că nu mai aveam altele. S-a uitat în jos când a spus asta, ca să nu mă stânjenească. Încercând să nu par prea surprinsă de amabilitatea ei, m-am uitat la bluza și la pantalonii mei și am fost de acord. M-am întors către Barry și am descoperit că adormise în picioare. M-am chinuit să-l bag în pat. Era la fel de neplăcut ca atunci când trebuia să deplasezi un vampir și mi-am ținut buzele strânse până când i-am dezbrăcat de tot corpul moale. Apoi mi-am scos și eu hainele, le-am pus într-o pungă de plastic pe care am găsit-o în dulap și i-am dat-o cameristei. Am luat un prosop și l-am șters pe Barry pe față, pe mâini și pe picioare, apoi l-am învelit.

A trebuit să fac duș și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru șamponul și săpunul și crema și loțiunea de corp pe care le-am găsit acolo. De asemenea, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru apa caldă și rece, dar mai ales pentru cea caldă. Menajera drăguță mi-a dat chiar și două periute și un pliculeț de pastă de dinți și mi-am curățat din gură gustul de cenușă. Mi-am spălat chiloții și sutienul în chiuvetă și le-am stors într-un prosop înainte să le întind la uscat. Hainele lui Barry i le dădusem pe toate tipei.

În cele din urmă, n-a mai rămas nimic de făcut și m-am băgat în pat lângă Barry. Acum, că eu miroseam atât de bine, mi-am dat seama că el nu, dar era greu doar pentru mine, nu? Nu l-aș fi trezit pentru nimic în lume. M-am întors cu spatele la el și m-am gândit cât de înspăimântător fusese acel coridor lung și gol – nu e amuzant că asta îmi rămăsese ca fiind înspăimântător, după o zi atât de oribilă?

Camera de hotel era atât de liniștită după tumultul de la locul exploziilor, iar patul era atât de confortabil, iar eu miroseam mult mai bine și nu eram aproape deloc rănită.

Am adormit și n-am visat deloc.

Capitolul 18

Știu că sunt multe lucruri mai rele decât să te trezești goală în pat alături de cineva pe care nu-l cunoști prea bine. Dar când am deschis ochii a doua zi, nu m-am putut gândi la nici unul, timp de cinci minute lungi. Știam că Barry se trezise, îți poți da seama când un creier trece în starea de trezie. Spre ușurarea mea, s-a strecurat jos din pat și s-a dus la baie fără să vorbească și imediat după aceea am auzit cum curge apa la duș.

Hainele noastre curate erau într-o pungă care atârna pe clanța din interior a ușii, și mai era și un ziar USA Today. După ce m-am îmbrăcat în grabă, am desfăcut ziarul pe măsuță, în timp ce-mi pregăteam o ceașcă de cafea. Am băgat o mână cu punga cu hainele lui Barry în baie și i-am lăsat-o pe podea, fluturându-o un pic mai întâi, ca să-i atrag atenția.

M-am uitat pe meniul de la room-service, dar n-aveam suficienți bani să ne luăm nimic. Trebuia să ne păstrăm o parte pentru un taxi, pentru că nu știam care va fi următoarea mișcare. Barry a ieșit din baie, la fel de proaspăt cum fusesem eu cu o seară în urmă. Spre surprinderea mea, m-a pupat pe obraz și apoi s-a așezat în fața mea, cu un pahar de carton cu capac, în care era ceva ce aducea ușor cu o cafea caldă.

— Nu-mi amintesc mare lucru despre seara trecută, spuse. Zi-mi de ce suntem aici.

I-am zis.

— Ce bine m-am gândit, a spus. Sunt surprins de mine.

Am râs. Mândria masculină îi era un pic șifonată că picase înaintea mea, dar cel puțin putea să se ia singur peste picior.

— Deci bănuiesc că trebuie să-l sunăm pe avocatul tău demon.

Am încuviințat. Era deja ora unsprezece, așa că am sunat.

A răspuns imediat.

— Sunt multe urechi aici, spuse fără nici o introducere. Și am înțeles că nici telefoanele astea nu sunt prea sigure. Celularele.

— Bine.

— Deci vin eu la tine mai încolo, o să-ți aduc niște lucruri de care ai nevoie. Unde ești?

I-am spus numele hotelului și numărul camerei, cu o ușoară neliniște, pentru că demonul e un tip pe care oamenii îl pot observa ușor, iar el mi-a spus să am răbdare. Mă simțisem bine până ca domnul Cataliades să spună asta și deodată am avut o tresărire interioară. Simțeam că suntem fugari și nu meritam să fim așa. Citisem ziarul și articolul despre Piramidă spunea că tragedia a fost provocată de „o serie de explozii” pe care Dan Brewer, șeful forțelor statale antitero, le punea pe seama mai multor bombe. Șeful pompierilor a fost mai prudent în declarații: „Facem investigații.” Speram din suflet că așa era. Barry spuse:

— Am putea să facem sex cât așteptăm.

— Îmi plăcea de tine mai mult când erai inconștient, am zis.

Știam că Barry încerca doar să nu se mai gândească la toată tărășenia, totuși...

— Tu m-ai dezbrăcat azi-noapte? întrebă cu un zâmbet lacom.

— Da, eu am fost, norocoasa de mine, am spus. I-am zâmbit, ceea ce m-a surprins și pe mine. O bătaie în ușă ne-a făcut pe amândoi să tresărim ca iepurii.

— Demonul tău, spuse Barry, după o secundă de verificări mentale.

— Da, am răspuns, și m-am ridicat să deschid.

Domnul Cataliades nu se bucurase de amabilitatea unei cameriste, așa că încă era în hainele murdare din ziua trecută. Dar reușea totuși să arate demn, iar mâinile și fața îi erau curate.

— Vă rog intrați. Ce fac ceilalți? am întreat.

— Sophie-Anne și-a pierdut picioarele, și nu știu dacă și le va recupera, a spus.

— Of, Doamne, am spus tresărind.

— Sigebert s-a eliberat de sub dărâmături după lăsarea întinericului, a continuat. S-a ascuns într-un loc sigur, în garajul în care a aterizat după explozii. Bănuiesc că a găsit pe cineva cu care să se hrănească, pentru că era mai sănătos decât ar fi trebuit să fie. Dar, dacă așa stau lucrurile, probabil că a împins cadavrul într-unul din focuri, pentru că altfel am fi auzit dacă ar fi fost găsit un corp golit de

sânge.

Speram ca donatorul să fi fost unul dintre tipii din frăție.

— Regele vostru, spuse domnul Cataliades către Barry, e atât de grav rănit încât s-ar putea să aibă nevoie de vreo zece ani ca să-și revină. Până când situația se clarifică, Joseph e la conducere, deși va fi contestat în curând. Fiica regelui, Rachel, e moartă; poate ți-a spus Sookie?

— Îmi pare rău, am spus. Am avut prea multe vești proaste ca să pot termina cu toate.

— Și Sookie mi-a spus că și Cecile a murit.

— Și Diantha? am întrebat cu o ezitare. Probabil că era ceva important dacă domnul Cataliades nu-și menționase nepoata.

— E dată dispărută, a spus scurt. Și totuși gunoiul ăla, Glassport, are doar câteva vânătași.

— Îmi pare rău pentru ambele lucruri, am zis. Barry părea paralizat. Îi pierise tot cheful de șotii.

Părea mai mic, cum stătea pe marginea patului. Șmecherul elegant pe care-l întâlnisem în holul Piramidei se scufundase, cel puțin pentru o vreme.

— Ți-am spus despre Gervaise, spuse domnul Cataliades. Am identificat corpul femeii lui în dimineața asta. Cum o chema?

— Caria. Nu mai știu care era numele de familie, dar o să mi-l amintesc.

— Probabil că numele mic e de ajuns ca s-o identifice. Unul dintre cadavrele în uniformă avea în buzunar o listă făcută pe calculator.

— Nu erau toți pe listă, am spus aproape sigură.

— Nu, bineînțeles că nu, zise Barry. Numai câțiva.

Ne-am uitat la el.

— Tu de unde știi?

— I-am auzit.

— Când?

— C-o seară înainte.

Mi-am mușcat buza de jos, tare.

— Ce-ai auzit? întreabă calm domnul Cataliades.

— Eram cu Stan în... știți voi, unde se vindeau și se cumpărau chestii. Observasem că toți chelnerii și ceilalți mă evitau și după aia m-am uitat să văd dacă o evitau și pe Sookie. Deci m-am gândit: „Aștia știu cum ești, Barry, și e ceva ce nu vor să afli. Mai bine verifici.” Am găsit un loc bun unde să mă furișez, după niște palmieri din ăia falși, lângă ușa de serviciu, și am putut să aud ce gândeau înăuntru. Deci n-au spus tare și pe litere, înțelegeți?

Ne citise și nouă gândurile.

— Era ceva de genul: OK, o să punem mâna pe vampirii ăia, la naiba cu ei, și dacă omoram și câțiva din sclavii lor umani, ei bine, ghinion, nu e problema noastră. La naiba și cu ăștia.

Nu puteam decât să stau acolo și să mă uit la el.

— Nu, nu știam când sau cum vor acționa! M-am dus să mă culc, cumva îngrijorat în legătură cu ei și cu planurile lor și când mi-am dat seama că nu pot să dorm, am renunțat să mai încerc și te-am chemat. Și după aia am încercat să-i scoatem pe toți afară, spuse și începuse să plângă.

M-am așezat lângă el și l-am cuprins cu brațul. Nu știam ce să spun. Bineînțeles că el știa ce gândesc.

— Da, îmi doresc să fi spus ceva mai înainte, spuse printre sughituri. Da, n-am procedat bine. Dar m-am gândit că dacă vorbesc înainte să fiu sigur, vampirii vor tăbări pe ei și-i vor seca de sânge. Sau îmi vor cere să le spun exact cine știa și cine nu și nu puteam să fac asta.

A urmat o pauză lungă.

— Domnule Cataliades, l-ați văzut pe Quinn? am întrebat, ca să sparg gheața.

— E la spitalul pentru oameni. Nu i-a putut împiedica să-l ia.

— Trebuie să mă duc să-l văd.

— Cât de serioasă este teama voastră că autoritățile vor încerca să vă forțeze să le faceți treaba? Barry a ridicat capul și s-a uitat la mine.

— Destul de serioasă, am spus în același timp.

— Este prima dată când am arătat cuiva, în afară de cei din orașul meu, ce pot face, am zis.

— Și eu la fel.

Barry își șterse ochii cu dosul palmei și continuă explicația:

— Ar fi trebuit să vezi ce față a făcut tipul ăla când i-am spus că noi chiar putem să găsim oameni. Credea că suntem medii sau ceva de genul acesta și nu putea înțelege că ceea ce făceam noi era pur și simplu să înregistrăm semnalele unui creier viu. Nimic mistic în toată chestia asta.

— Odată ce ne-a crezut, ideea l-a prins imediat, am spus. Se putea auzi în mintea lui cum se gândea la sutele de feluri în care puteam fi de ajutor în operațiunile de salvare, guvernului în conferințe sau în interogatoriile poliției.

Domnul Cataliades s-a uitat la noi. N-am putut să-i descifrez toate gândurile încâlcite, dar gânduri avea din plin.

— N-am mai deține controlul asupra propriilor noastre vieți, a spus Barry. Mie îmi place viața mea.

— Bănuiesc că putea să salvez o mulțime de oameni, am zis.

Pur și simplu nu mă gândisem la asta până arunci. Nu mai fusesem confruntată cu o asemenea situație ca în ziua precedentă. Și speram să nu mai fiu vreodată. Cât de probabil era să mă aflu din nou la locul unui dezastru? Eram obligată să renunț la o slujbă care-mi plăcea, să muncesc pentru străini în locuri îndepărtate? Mă apuca tremuratură doar când mă gândeam. Am simțit cum îngheață ceva în mine când mi-am dat seama că felul în care a profitat André de mine ar fi doar începutul în situații din astea. La fel ca André, toată lumea ar vrea să pună stăpânire pe mine.

— Nu, am zis. N-o să fac asta. Poate că sunt egoistă și o să ajung în iad, dar n-o să fac asta. Nu cred că exagerăm când spunem cât de greu ar fi pentru noi. Chiar deloc.

— Atunci nu-i o idee bună să te duci la spital, spuse Cataliades.

— Știu, dar oricum trebuie.

— Atunci ai putea să treci pe acolo în drum spre aeroport.

Ne-am ciulit urechile.

— Un avion Anubis decolează în trei ore. O să mergă mai întâi la Dallas, apoi la Shreveport. Regina și Stan plătesc pentru el împreună. Vor fi la bord toți supraviețuitorii ambelor grupuri. Locuitorii din Rhodes ne-au donat sicrie folosite pentru călătorie.

Domnul Cataliades s-a strâmbat și, pe bună dreptate, nu l-aș fi putut învinovăți.

— Aici sunt toți banii pe care vi-i putem da, zise mai departe și îmi întinse un mic teanc de bancnote.

Dacă ajungeți la terminalul Anubis la timp, o să mergeți amândoi acasă cu noi. Dacă nu veniți, o să presupun că s-a întâmplat ceva care v-a oprit și o să vă aranjați plecarea altfel. Știu că vă suntem foarte îndatorați, dar avem și noi răniții noștri pe care trebuie să-i ducem acasă, iar cardurile reginei și celelalte s-au pierdut în incendiu. Va trebui să sun la compania ei de credit pentru situații de urgență, dar asta n-o să dureze mult.

Mi s-a părut un pic rece, dar, la urma urmei, nu era cel mai bun prieten al nostru și, în calitate de om de zi al reginei, avea o mulțime de lucruri de făcut și multe alte probleme de rezolvat.

— Bine, am spus. Auziți, Christian Baruch e la adăpost?

S-a încruntat.

— Da. Deși ars, într-un fel, se tot dă pe lângă regină în absența lui André, de parcă ar vrea să-i ia locul.

— De fapt, chiar vrea. Dorește să fie următorul domn al reginei Louisiane.

— Baruch?

Cataliades n-ar fi putut manifesta mai mult dispreț nici pentru un spiriduș care ar fi candidat la slujba asta.

— Nu, a mers prea departe.

Îi spusese deja lui André despre asta, iar acum trebuia să mai explic o dată.

— De-asta a plasat bomba Dr. Pepper, am spus după vreo cinci minute.

— Cum de știi de asta? Întrebă domnul Cataliades.

— Mi-am dat eu seama din una-alta, am recunoscut modestă.

Am oftat. Acum urma partea scârboasă.

— L-am găsit ieri ascuns sub biroul de la recepție. Mai era un vampir cu el, cu arsuri grave. Nici măcar nu știu cine era. Și în aceeași zonă se aflau Todd Donati, tipul de la pază, în viață, dar rănit, și o menajeră moartă.

Am simțit din nou epuizarea, mirosul îngrozitor, am încercat să respir aerul gros.

— Baruch nu era, bineînțeles.

Nu eram chiar mândră de asta și m-am uitat în jos, la mâini.

— Oricum, am încercat să-i citesc gândurile lui Todd Donati, să aflu cât era de rănit, iar el doar îl ura pe Baruch și-l învinovăța. Dorea să fie sincer de data asta. Nici o misiune pentru care să se mai îngrijoreze. Todd mi-a spus că se uitase de mai multe ori la înregistrările camerelor de supraveghere și că, în cele din urmă, și-a dat seama ce vedea. Șeful lui sărea ca să astupe camera cu gumă, să poată plasa bomba. Când și-a dat seama de lucrul ăsta, Donati a înțeles că Baruch voia s-o sperie pe regină, s-o facă să se simtă nesigură, ca să-și ia un nou soț. Iar acesta să fie Christian Baruch. Dar știți de ce voia să se însoare cu ea?

— Nu-mi pot imagina, spuse domnul Cataliades, puternic șocat.

— Pentru că voia să deschidă un nou hotel pentru vampiri în New Orleans. Sânge în Cartier fusese inundat și închis, iar Baruch se gândea că ar putea să-l reconstruiască și să-l redeschidă.

— Dar Baruch avea vreo legătură cu celelalte bombe?

— Nu cred, domnule Cataliades. Cred că a fost frăția, cum am spus și ieri.

— Și atunci cine i-a ucis pe vampirii din Arkansas? Întrebă Barry. Bănuiesc că tot frăția, nu? Nu, stați - de ce ar face-o? Nu că ar avea îndoieli dacă să omoare niște vampiri, dar ar fi știut că vampirii vor fi probabil uciși în explozia mare.

— Avem niște nemernici în plus, am spus. Domnule Cataliades, aveți idee cine ar fi putut să-i elimine pe vampirii din Arkansas?

L-am privit pe domnul Cataliades în ochi.

— Nu, spuse. Și dacă aș avea, n-aș rosti niciodată părerile alea cu voce tare. Eu cred că tu ar trebui să vezi de rănille bărbatului tău, să te întorci în orașelul tău și să nu te mai îngrijorezi de trei morți printre atâția alții.

Nu eram chiar îngrijorată de moartea celor trei vampiri din Arkansas și părea o idee bună să ascult de sfatul domnului Cataliades. Avusesem răgazul să mă gândesc la crime și hotărâsem că răspunsul cel mai simplu era de multe ori cel mai bun.

Cine se gândise că regina avea toate șansele să scape de un proces, dacă Jennifer Cater era redusă la tăcere?

Cine pregătise calea spre a fi primită în camera lui Jennifer, printr-un simplu telefon?

Cine avusese un moment lung de comunicare telepatică cu subalternii ei înainte să înceapă vânzoleala artificială a pregătirilor pentru vizita neprevăzută?

Al cui era bodyguardul care ieșise de pe ușa scării chiar când noi ieșeam din apartament?

Știam, la fel de bine ca domnul Cataliades, că Sophie-Anne se asigurase că Sigebert va fi primit în camera lui Jennifer Cater atunci când a sunat înainte și i-a spus lui Jennifer că ea însăși e pe drum. Jennifer avea să se uite pe vizor, să-l recunoască pe Sigebert și să presupună ca regina era în spatele lui. Odată intrat înăuntru, Sigebert avea să-și scoată sabia din teacă și să-i ucidă pe toți cei de față.

Apoi avea să se grăbească înapoi pe scări, la timp să o escorteze pe regină înapoi la etajul șapte. Avea să intre în cameră din nou, ca să existe un motiv pentru care mirosul lui e în aer.

Și la vremea aia n-am bănuț nimic.

Ce șoc trebuie să fi avut Sophie-Anne când Henrik Feith a apărut în viață; dar apoi problema s-a rezolvat când el a acceptat protecția ei.

Problema a reapărut când cineva l-a convins s-o acuze oricum.

Și atunci, surprinzător, problema s-a rezolvat din nou: micul vampir nervos a fost asasinat în fața curții.

— Mă întreb cum a fost angajat Kyle Perkins, am spus, trebuie să fi știut că era într-o misiune sinucigașă.

— Poate, spuse domnul Cataliades cu atenție, poate că se hotărâse să treacă oricum în lumea de dincolo. Poate căuta un mod spectaculos și interesant de a se duce, câștigând o moștenire bănească

pentru descendenții săi umani.

— Pare ciudat că am fost trimisă să caut informații despre el de către un membru al propriului nostru grup, am spus, cu o voce neutră.

— A, nu toată lumea are nevoie să știe totul, spuse domnul Cataliades pe un ton la fel de neutru.

Barry putea să-mi audă gândurile, bineînțeles, dar nu pricepea ce spunea domnul Cataliades, ceea ce era la fel de bine. Era stupid că m-am simțit mai bine să aflu că Eric și Bill nu știau de jocurile ascunse ale reginei. Nu că n-ar fi fost capabili să joace și ei jocuri ascunse, dar nu cred că Eric m-ar fi trimis după potcoave de cai morți la poligonul de tir unde se antrenase Kyle Perkins, dacă ar fi știut că însăși regina îl angajase pe Perkins.

Săraca femeie de la magazin murise pentru că regina nu îi spusese mâinii ei stângi ce făcea mâna dreaptă. Și m-am întrebant ce se întâmplase cu omul care vomitase la locul crimei, cel care fusese angajat șofer să-l ducă pe Sigebert sau pe André la poligon... după ce fusesem atât de grijulie să las mesajul în care le spuneam unde ne duceam eu și Barry ca să căutăm dovezi. Pecetluisem eu însămi soarta femeii când am lăsat mesajul ăla.

Domnul Cataliades plecă, după ce ne-a strâns mâinile, cu zâmbetul lui liniștit, aproape normal. Ne-a rugat încă o dată să venim la aeroport.

— Sookie? zise Barry.

— Da.

— Eu chiar vreau să mă urc în avionul ăla.

— Știu.

— Tu?

— Nu cred că pot să fac asta. Să fiu în același avion cu ei.

— Sunt toți răniți, a răspuns el.

— Da, dar asta nu e o răzbunare.

— Ai avut tu grijă, nu?

Nu l-am întrebant ce vrea să spună. Știam că poate citi în mintea mea.

— Cât am putut de bine, am răspuns.

— Poate că nu vreau să fiu în același avion cu tine, a zis Barry.

Bineînțeles că m-a durut, dar cred că meritam. Am ridicat din umeri.

— Asta trebuie să decizi singur. Toți avem lucruri diferite cu care putem trăi.

Barry s-a gândit.

— Da. Știu. Dar acum e mai bine s-o luăm pe drumuri separate. Eu mă duc la aeroport și stau pe acolo până când plecăm. Tu te duci la spital?

Eram prea prudentă acum ca să-i spun.

— Nu știu. Dar o să găsesc o mașină sau un autobuz care să mă ducă acasă.

M-a îmbrățișat, indiferent cât era de supărat pentru alegerile pe care le făcusem. Puteam să simt afecțiunea și regretul în inima lui. L-am îmbrățișat și eu. Făcuse și el alegerile lui.

I-am lăsat cameristei zece dolari când am plecat pe jos, cam la cinci minute după ce Barry s-a urcat într-un taxi. La vreo două străzi distanță de hotel am întrebant un trecător cum se ajunge la St. Cosmas. Era un drum lung, cam de zece cvartale, dar ziua era frumoasă, proaspătă și răcoroasă, cu un soare strălucitor. Mă simțeam bine să fiu singură. Poate că purtam papuci cu talpă de cauciuc, dar eram îmbrăcată suficient de bine și eram curată. Am mâncat un hotdog în drumul spre spital, un hotdog cumpărat de la un vânzător de pe stradă, iar asta era iarăși un lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Am mai cumpărat o pălărie fără formă tot de la un vânzător de pe stradă, mi-am pus-o și mi-am îndesat părul sub ea. Același tip mai avea de vânzare niște ochelari negri. Cu cerul atât de strălucitor și vântul care sufla dinspre lac, combinația nu părea prea ciudată.

St. Cosmas era un edificiu vechi, cu o mulțime de modele arhitecturale ornamentale în exterior. Și era uriaș. Am întrebant de starea lui Quinn și una dintre femeile de la biroul pentru vizitatori mi-a spus că nu-mi poate da această informație. Dar ca să verifice dacă era înregistrat la spital, a fost nevoită să-i caute fișa și am aflat numărul camerei din gândurile ei. Am așteptat până când toate cele trei femei erau ocupate cu alte cazuri și m-am strecurat în lift și m-am dus sus.

Quinn era la etajul zece. Nu mai văzusem un spital atât de mare și de agitat. Era ușor să mă

deplasez, de parcă aş fi avut un scop şi ştiam unde mă duc.

Nu era nimeni de pază în faţa camerei lui.

Am bătut uşor, dar dinăuntru nu s-a auzit nimic. Am deschis uşa încet şi am intrat. Quinn dormea în pat şi era conectat la aparate şi tuburi. Şi era un teriantrop care se vindeca repede, deci probabil că rănile fuseseră, la început, îngrozitoare. Sora lui stătea lângă el. Îşi sprijinea capul bandajat într-o mână; şi l-a ridicat când şi-a dat seama că eram şi eu acolo. Mi-am scos ochelarii şi pălăria.

— Tu, a spus.

— Da, eu, Sookie. Deci de la ce vine Frannie?

— De fapt e Francine, dar toată lumea îmi spune Frannie.

Părea mai tânără în timp ce spunea asta.

Deşi eram mulţumită să văd mai puţin ostilitate, am hotărât că e mai bine să rămân în partea mea de cameră.

— Cum se simte? am întrebat, făcând un semn cu capul către bărbatul care dormea.

— Îşi mai revine, din când în când.

A urmat un moment de tăcere în care a băut ceva dintr-un pahar de plastic de pe măsuţa de lângă pat.

— Când l-ai trezit m-ai trezit şi pe mine, a spus dintr-odată. Am luat-o în jos pe scări. Dar o bucată mare de tavan s-a prăbuşit peste el şi podeaua s-a surpat sub noi şi după aia nu mai ştiu decât ce mi-au zis nişte pompieri, că m-a găsit o nebună şi eram încă în viaţă şi acum îmi fac tot felul de teste şi Quinn zice că o să aibă grijă de mine până când mă fac bine. Şi după aia mi-au zis că el are ambele picioare rupte.

Mai era un scaun liber şi m-am prăbuşit pe el. Picioarele pur şi simplu nu mă mai puteau ţine.

— Ce spune doctorul?

— Care? întrebă Frannie sumbră.

— Oricare. Toţi.

L-am luat pe Quinn de mână. Frannie aproape că s-a repezit, crezând c-o să-l rănesc, dar a dat înapoi. Am luat mâna fără perfuzii şi am ținut-o așa un timp.

— Nu le vine să creadă că este deja atât de bine, spuse Frannie chiar când credeam că n-o să răspundă. De fapt, ei cred că e un miracol. Acum va trebui să plătim pe cineva să-i scoată fişele din sistem.

Părul ei negru la rădăcină arăta îngrozitor şi era încă murdară de la locul exploziei.

— Du-te şi cumpără-ţi nişte haine şi întoarce-te să faci un duş, am spus. Stau eu cu el.

— Chiar eşti prietena lui?

— Da, sunt.

— Mi-a zis că ai avut nişte conflicte.

— Am, dar nu cu el.

— Păi, bine, o să mă duc. Ai nişte bani?

— Nu prea mulţi, dar pot să-ţi dau.

I-am dat şaptezeci şi cinci de dolari din banii domnului Cataliades.

— OK, îmi ajung ăştia, a spus. Mersi. A spus-o fără entuziasm, dar a spus-o.

Am stat în camera tăcută şi l-am ținut de mână pe Quinn aproape o oră. În acest răstimp, ochii lui s-au deschis o dată, mi-au înregistrat prezenţa, apoi s-au închis la loc. Un zâmbet foarte firav i s-a ivit pe buze pentru o clipă. Ştiam că în timp ce dormea corpul lui se vindeca şi când se va trezi ar putea să meargă din nou. Ar fi fost foarte plăcut să mă urc în patul ăla şi să mă ghemuiesc lângă Quinn o vreme, dar asta ar fi putut să-i facă rău; probabil că l-aş fi înghesuit prea tare.

După un timp, am început să vorbesc cu el. I-am spus de ce credeam că bomba artizanală fusese lăsată în faţa uşii reginei şi i-am spus teoria mea în legătură cu moartea celor trei vampiri din Arkansas.

— Trebuie să recunoşti că se leagă, am spus şi apoi i-am zis ce credeam despre moartea lui Henrik Feith şi executarea ucigaşului său.

I-am povestit despre femeia moartă de la magazin. I-am prezentat suspiciunile mele legate de explozie.

— Îmi pare rău că Jake a fost cel care s-a dat de partea lor, i-am zis. Știu că ție îți plăcea de el. Dar pur și simplu nu suporta să fie vampir. Nu știu dacă el a contactat frăția sau frăția l-a contactat pe el. Îl aveau și pe tipul de la computer, cel care a fost nepoliticos cu mine. Cred că a chemat câte un reprezentant de la fiecare grup să vină să ia o valiză. Unii au fost prea deștepți sau leneși să le ia, alții le-au dus înapoi dacă nu le-a cerut nimeni. Dar nu și eu. Oh, nu, eu am pus-o naibii în sufrageria reginei. Am scuturat din cap. Nu cred că știau prea mulți dintre angajați ce urma să se întâmple, pentru că altfel Barry și cu mine am fi auzit ceva cu mult înainte să audă Barry.

Apoi am adormit pentru câteva minute, cred, pentru că Frannie era acolo când m-am trezit și mânca dintr-o pungă de McDonald's. Era curată și avea părul ud.

— Îl iubești? a întrebat în timp ce sugea cola printr-un pai.

— E prea devreme ca să-mi dau seama.

— Va trebui să-l duc acasă, în Memphis, a spus.

— Da, știu. S-ar putea să nu-l mai văd o vreme. Oricum, și eu trebuie să mă duc acasă.

— Autogara Greyhound e la două străzi de aici. M-am cutremurat. O călătorie lungă cu autobuzul nu era un lucru pe care să-l aștept cu nerăbdare.

— Sau ai putea să iei mașina mea, spuse Frannie.

— Poftim?

— Păi, am venit aici separat. El a venit cu toate instalațiile și o rulotă, iar eu am plecat în grabă de acasă de la mama cu mașinuța mea sport. Deci sunt două mașini aici și noi avem nevoie numai de una. Va trebui să mă duc acasă cu el și să stau acolo o vreme. Tu trebuie să te întorci la lucru, nu?

— Da.

— Deci, du-te cu mașina acasă și o să trecem noi să o luăm când putem.

— Ce drăguț din partea ta, am zis.

Eram surprinsă de generozitatea ei, pentru că-mi lăsase categoric impresia că nu ținea neapărat ca fratele ei vitreg să aibă o prietenă și nici de mine nu era prea interesată.

— Pari de treabă. Ai încercat să ne scoți de acolo la timp. Și el chiar ține la tine.

— Și tu de unde știi asta?

— Mi-a zis el.

Moștenise o parte din modul de adresare direct caracteristic familiei, din câte puteam să-mi dau seama.

— OK, am spus. Unde e parcată?

Capitolul 19

În cele două zile cât a durat drumul am stat cu o frică neîntreruptă: că o să fiu oprită și n-or să mă creadă că am obținut permisiunea de a folosi mașina, că Frannie o să se răzgândească și o să spună poliției c-am furat-o, că o să fac un accident și va trebui să plătesc automobilul surorii lui Quinn. Frannie avea un Mustang vechi și roșu și era o plăcere să-l conduci. Nimeni nu m-a oprit. Vremea a fost frumoasă tot drumul până în Louisiana. Credeam că o să văd o parte bună din America, dar de-a lungul șoselei interstatale peisajul e mereu același. Mi-am imaginat că în fiecare orașel prin care treceam, exista un alt bar Merlotte's și poate o altă Sookie.

În timpul călătoriei nici n-am dormit bine, pentru că visam cum se zguduie podeaua sub picioarele mele și momentul îngrozitor în care am trecut prin gaura din fereastră. Sau o vedeam pe Pam arzând. Sau alte lucruri, pe care le făcusem sau le văzusem în orele în care am scotocit printre dărâmături, după cadavre.

Când m-am întors pe aleea din fața casei, după o săptămână, inima a început să-mi bată de parcă toată casa mă aștepta pe mine. Amelia stătea pe verandă, ținând în mână o panglică albastră, iar Bob, în fața ei, încerca să o apuce cu labele lui negre. Ea și-a ridicat privirea să vadă cine este și când m-a recunoscut la volan s-a ridicat deodată în picioare. N-am dus mașina în spate, ci am oprit chiar acolo și am sărit de pe scaunul șoferului. Brațele Ameliei s-au încolăcit în jurul meu ca iedera și ea a strigat:

— Te-ai întors! Slavă Domnului, te-ai întors! Am dansat și am sărit ca două adolescente și am

strigat de bucurie.

— În ziar apăreai pe lista cu supraviețuitori, spuse, dar nimeni n-a putut să dea de tine a doua zi. Până să sune, n-am fost sigură că ești în viață.

— E o poveste lungă, am spus. O poveste foarte, foarte lungă.

— E un moment potrivit să mi-o spui?

— Poate peste câteva zile, am răspuns.

— Ai ceva de adus înăuntru?

— Nimic. Toate lucrurile mele au dispărut în fum când s-a prăbușit clădirea.

— Doamne! Hainele tale noi!

— Păi, cel puțin mai am permisul și cartea de credit și mobilul, deși bateria e moartă și nu am încărcătorul.

— Și o mașină nouă?

S-a uitat în spatele meu, la Mustang.

— O mașină împrumutată.

— Nu cred că am vreun prieten care să-mi împrumute o mașină întreagă.

— Dar o jumătate de mașină? am întrebat, iar ea a râs.

— Știi ceva? spuse Amelia. Prietenii tăi s-au căsătorit.

Am încremenit.

— Care prieteni?

În mod sigur nu vorbea de nunta dublă Bellefleur, în mod sigur n-au schimbat data din nou.

— Of, n-ar fi trebuit să zic nimic, spuse, cu o față vinovată. Ia uite, vorbeam de lup...

O altă mașină opri lângă Mustangul roșu. Tara se chină să iasă.

— Te-am văzut când ai trecut prin fața magazinului, strigă. Aproape să nu te recunosc în noua mașină.

— Am împrumutat-o de la o prietenă, am spus, uitându-mă la ea suspicioasă.

— Doar nu i-ai spus, Amelia Broadway! Tara era indignată pe bună dreptate.

— Nu i-am spus, zise Amelia. Am început, dar m-am oprit la timp.

— Ce să-mi spună?

— Sookie, știi că o să sune nebușește, zise Tara și am simțit cum mi se încrețește fruntea. Când ai fost plecată, toate s-au aranjat într-un mod ciudat, de parcă aș fi știut că avea să se întâmple ceva, știi? Am dat din cap, nu știam.

— JB și cu mine ne-am căsătorit, spuse, și expresia de pe fața ei exprima emoție, speranță, vină, mirare.

Am lăsat propoziția asta incredibilă să-mi treacă prin cap de mai multe ori înainte să mă asigur că am înțeles ce înseamnă.

— Tu și JB? Soț și soție? am întrebat.

— Știi, știi, poate că sună un pic ciudat...

— Sună perfect, am spus cu toată sinceritatea pe care o puteam aduna laolaltă.

Nu eram sigură ce simțeam în legătură cu asta, dar îi eram datoare prietenei mele cu fața veselă și vocea însuflețită pe care i le-am oferit. Acum, astea erau lucrurile adevărate, iar colții vampirilor și sângele din lumina reflectoarelor poliției păreau un vis, sau o scenă dintr-un film care nu-mi plăcuse prea mult.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! Ce cadou de nuntă îți trebuie?

— Doar binecuvântarea ta, am pus anunțul în ziar ieri, spuse, bolborosind ca un pârau vesel. Și de atunci telefonul a sunat întruna. Oamenii sunt atât de drăguți!

Chiar credea că și-a măturat toate amintirile neplăcute într-un colț. Avea chef să aibă încredere că lumea e binevoitoare.

O să încerc și eu asta. O să-mi dau silința să înăbuș amintirea aceluia moment când m-am uitat în urmă și l-am văzut pe Quinn târându-se pe coate. A ajuns la André, care zăcea mut și doborât. Quinn s-a ridicat într-un cot și cu mâna cealaltă a apucat lemnul de lângă piciorul lui André și i l-a înfipt în piept. Și imediat viața lungă a lui André a luat sfârșit.

A făcut-o pentru mine.

Cum aş fi putut rămâne aceeaşi persoană? m-am întrebat. Cum puteam fi fericită că Tara se căsătorise şi totuşi să-mi amintesc aşa un lucru – nu cu groază, ci cu o plăcere sălbatică? Mi-am dorit ca André să moară, la fel de mult cât îmi doream şi ca Tara să-şi găsească un partener de viaţă care să n-o necăjească niciodată în legătură cu trecutul ei teribil, cineva care să aibă grijă de ea şi să fie blând cu ea. Şi JB ar face toate astea. Poate că nu se descurca grozav la discuţii intelectuale, dar Tara părea împăcată cu asta.

Atunci, teoretic, eram fericită şi plină de speranţă pentru cei doi prieteni ai mei. Dar nu puteam să simt asta. Văzusem lucruri înspăimântătoare şi simţisem lucruri înspăimântătoare. Acum mă simţeam de parcă doi oameni diferiţi încercau să existe în interiorul aceleiaşi spaţiu.

Dacă m-aş ţine departe de vampiri o vreme, îmi spuneam, zâmbind şi încuviinţând în timp ce Tara vorbea şi Amelia mă bătea uşor pe umăr sau pe braţ. Dacă mă rog în fiecare seară şi stau mai mult cu oameni şi-i las în pace pe vârcolaci, o să fiu bine.

Am îmbrăţişat-o pe Tara şi am strâns-o până a ţipat.

— Ce spun părinţii lui JB? am întrebat. Unde v-aţi scos certificatul? În Arkansas?

Tara a început să-mi povestească, eu i-am făcut cu ochiul Ameliei, şi ea mi-a făcut cu ochiul mie şi s-a aplecat să-l ia în braţe pe Bob. Bob a clipit când m-a privit în ochi şi s-a frecat de degetele mele întinse către el şi a început să toarcă. Am intrat în casa veche, cu soarele strălucind în spate şi umbrele noastre înaintea.